

No. 15-11-22

HARTLEY COLLEGE

MISCELLANY

NUMBER 36

1971

CONTENTS

Editorial Notes	1
The Principal's Notes	3
"Youth in modern Ceylon" . . . . . Mr. Nissanka Wijeyeratne	4
"பாரதிக்கு முன்....." கலாநிதி க. கைலாசபதி	6
The Reminiscences of my days at Hartley College Mr. P. Navaratnam	10
Students section—English	12
—Tamil	1
Examinations Results	60
Report of the Prefect of Games	63
Results of the Athletic—meets	66
Associations	70
The Office Bearers 1971	71
Report of the O. B. A.	72
Names in the Photographs	74
Staff	77

EDITORS

Mr. P. Balasingam

Vidwan M. Kanapathipillai

Jest a minute

Several pedantic philosophers of a town were engaged in a discussion of the value of education.

One man stressed the importance of a good education, saying that anyone is at a distinct disadvantage without it.

“Well, now, I am not so sure about it”, replied an old man. “I’m not educated at all, an’ it seems to me that when you’re *not* educated, you just *have* to use your brains!”.

— *Encyclopaedia of Humour.*

Hartley College Miscellany

No. 36

POINT PEDRO

JUNE 1972

Editorial Notes:

THE introduction of Radical Reforms in education as an integral part of a comprehensive Five Year Plan ranks chronologically third, next to Free Education and the Schools' take-over, as monumental milestones in the educational history of independent Ceylon. How fruitful and harmonious would have been the results had these events occurred in reverse order.

The details of the reforms, displaying experience and expertise, are now common knowledge. Yet a record of two of its salient points would incur no apology.

- A change in the content of education with emphasis on pre-vocational studies to benefit as many and not a few as at present.
- The progressive elimination of the imbalance and absence of equality of opportunity between urban and rural areas. Both these points could be effectively capsuled into one word — 'Re-orientation' — which while linking up the school with the community and national development would transform the erstwhile educand's barren quest for white-collar jobs into a fruitful preparation for gainful employment.

The critics who point out to the various inadequacies in staff and equipment and the haste in the implementation may or may not be correct but in the context of the Ceylonese habit of only wallowing wastefully in wordy pools the ushering in of the

reforms is to be welcomed as a beneficent endeavour.

Education is a joint trust of the Government, the School and the community. Today, with a new socialist society struggling to be born, circumstances have incidentally created a noticeable but ironic absence of co-ordination in the respective role of these partnerships. The government is unable to assist schools as much as it desires to control them. Its attitude is yet to become exclusively educational as it ought to be. The school finds itself increasingly bereft of its independence and initiative by a surfeit of circulars, questionnaires and inconvenient teacher transfers. The consequent effect on the discipline and morale is worse than the drag thrust on the resourcefulness of the school. The community appears to have now abdicated the sense of belonging it once nurtured with pride and seems to regard the school as an alien institution. To say the least this attitude is supremely suicidal. If the new reforms are to bear good harvests, it needs hardly be emphasised, all these discords must be rectified.

The formation and activation of the Parent-Teachers' Associations and other welfare bodies is a welcome sign of a promising future. It emphasises the responsibility of the Community and assures the school the vigour and vitality it needs boundlessly. Care, however should be exercised to prevent the deterioration of

these bodies into associations of the selfish and the vain as unfortunately most public bodies are wont to be in Ceylon. It would be useful if some measure of representation could be given to these bodies at the Regional and Ministerial level wherein policy is determined.

Our Contributors

Our Miscellany, we are glad to record, continues to be enriched by eminent pens Mr. Nissanka Wijeyeratne, Permanent Secretary, Ministry of Cultural Affairs, infuses our College motto with a new message while inspiring our youth with profound ideas. Mr. K. Kailasapathy, M. A. (Cey), Ph. D. (Birm.), Lecturer, University of Ceylon, Colombo sheds scholarly light on one of the most famous Tamil poets. Mr. P. Navaratnam, Deputy Commissioner of Labour, helps us to regale in our proud past with his edifying reminiscences. Our grateful thanks to all of them.

A Change

Considerations of economy, a desire to avoid repetition and an anxiety to provide more space to our ever-increasing youthful writers—particularly in the Tamil Section—have, among other factors, impelled

us to effect a change by way of amalgamation and elimination of some of our earlier features like the individual Reports from the Houses and the co-curricular Associations. However care has been taken to keep the activities of these Bodies and the energetic and enthusiastic Office-bearers behind them in the correct focus and at the right place. This change, we trust, will attract our readers' appreciation.

Acknowledgement

We thank all our colleagues on the Tutorial Staff who were immensely helpful to us.

Our special thanks to Messers, W. N. S. Samuel, K. Sivapathasuntharam, M. Ramakrishnan, R. R. R. Blanchard, D. R. Arumaynayagam and Mrs. P. Kulasekeram for their invaluable assistance.

We also thank all the Students—Master M. Thiruchelvanathan of Grade 10 in particular—who helped us in the tabulation of the facts, figures and exam results.

Our sincere thanks to all the schools that sent us their Magazines.

Our Publishers have, as usual, done a good job. Our thanks to them too.

The Principal's Notes

IT is very unfortunate that six of our teachers who did work mainly in Grade 11 and 12 Science classes left us one after another within a short period of just two months. The work in the Physics and Mathematics sections of the A/L classes stands disorganised.

Mr. S. Kamalanathan B. Sc. (Ceylon) was transferred to Chavakachcheri Hindu College in keeping with the pledge to release him with the return of Mr. S. Selladurai. He was in-charge of Chemistry in the A/L Classes and taught with much acceptance. We thank him for his services and for the care and attention he bestowed on our children both in and out of school hours.

Mr. D. M. Sonasuadaram, another successful Chemistry teacher joined the Palaly Training College at the beginning of the year. He was with us for almost 8 years. We wish that he would come back to us on completion of the training period to reorganise the swimming classes which he started a few months before he left us. Miss S. D. Thambipillai B. Sc. (Cey.) joined us in mid-May last year and resigned from service in November.

Mr. C. Ratnavel B. Sc. Special Maths, an old-boy of ours was snatched away from us to work in the Curriculum Development Centre in Colombo much to our disappointment. He was in-charge of Mathematics in the A/L classes and proved a very successful teacher. As Prefect of Games he was equally successful and worked unceasingly in co-operation with the Teachers in-charge of the various sports sections to raise the standard of our children in the different activities in which they participated. However we may grudge at his departure, we do not wish to stand in the way of his promotion in the department. We thank him for his services and wish him all success. Mr. M. Shanmugana-

than B. Sc. (Cey.), a Senior Physics teacher took up duties as Acting Principal of Kili-nochchi Maha Vidyalaya last January. He was a very conscientious teacher and gave us his best. The last to leave us was Mr. S. Kandasamy B. Sc. (Lond.), Head of the College Science section and, for a short period, Prefect of Games. He was awarded a Grade II Principal's post and posted to J/Uruthirapuram M. M. V. We wish him all luck in his new sphere of service.

We welcomed to the Staff Messers S. Selladurai, K. Jeganathan and K. Nadarajah all Graduates of the Ceylon University with Chemistry as their special subject. Mr. V. K. Balasubramaniam B. A. (Cey) took over the work from Mr. V. K. Sivapiragasam who joined the University of Ceylon to follow the Diploma Course in Education. The middle-school was strengthened by the addition of Miss B. Rajadurai, Mrs. I. Selvarajah and Messers T. Ratnasingham, Gerrard Majeela, A. F. Xavier, J. S. Christadas, N. Sivapathasundaram, G. K. Mahalingam and Pandit K. Veeragathy.

The number on roll is 902. Classes are conducted in the Old Turret, in the Main Hall and in the verandah behind the library. We are cramped and long for a breathing space. The suggestion of our old-boys to construct a two-storied block with provision for 10 class-rooms and a spacious Hall is most welcome.

The Work on the Thamotheram Science Block has started. The Estimate for the construction of half the block is Rs. 86,000/- We have with us ony Rs. 57,000/-, made up of a contribution of Rs. 30,000/- from facilities fees and another Rs. 27,000/- the balance left from the collection made from our old-boys sometime ago. I am sure our well-wishers will come to our aid to complete the Science Block.

The Past Pupils' Association—Colombo Branch is to be revived. The response to the advertisement in the papers to send the names and addresses to the Hony. Asst. Secretary has been marvellous.

YOUTH IN MODERN CEYLON

NISSANKA WIJEYERATNE,

Permanent Secretary.

Ministry of Cultural Affairs.

ONE of the most heartening facts recently revealed by statistics is that the greater percentage of the people of our island belong to the younger age groups. This information, rather than terrifying us as a revealing population explosion, should inspire confidence that intensive development of our country and its resources become infinitely more possible with the aid and in fact through the leadership of a younger and a wider generation.

Our prime duty therefore in such an evolving society should be to provide necessary guidance to enable the flowering of the youth so that they would be able to undertake the responsibility of Nation building in its fullest sense. For this, the provision of a proper educational background and of a democracy of opportunity is imperative and it demands the conscious effort of those placed in positions of vantage in our national life. It is only thus that the generation gap can be bridged and the entire people welded into a meaningful unity of understanding and purpose.

Quite often we tend to feel that society about us is collapsing and that the younger generation is charting its own course in a wilful manner fraught with dangerous consequences for itself and everyone in general. There is, I believe, a recorded instance coming down from ancient Assyria expressing a fear that its youth were "taking the Nation to the dogs." Though such views have been recorded time and again right through history, I rather think that it is not the errors of youth, but the incapacity of elders to solve the problems about them that took their own generation and the younger one along the path of doom.

Youth is sensitive and critical and has a wonderful way of seeing through the emptiness of society around it, pin-pointing quite often, and imitating in a more sharpened way the foibles of those who profess to guide them. Most clearly they pick out the gulf between principle and practice in their elders, their want of sacrifice and their lack of unselfish enthusiasm. Consequently youth is openly critical of or silently rebukes a passing generation. They try to create new values and a new society because those who should bridge the gulf and pass on the experience of the past are unable or have refused to be useful and relevant.

In fact it is daily becoming apparent that the tragedy of modern society is less the failure of a younger generation as the bankruptcy of an older one and the problem group is not the "under 20's" as the "over 40's". It is we who have failed them rather than they who have failed us.

The ancients, on the other hand, clearly recognised the distinctness of different age groups, but made allowance for the strength and weakness of each. They also laid down guide lines which all should follow if there was to be harmony in society and they encouraged a deeper impress in moral values and unselfishness among those whose duty it was to guide the younger generation into leadership. The popular literature of the past in our country, whether it was the "Kural" or the "Mangala Sutra", laid down standards that should inspire society so as to ensure that there was a common link in virtuous living among people irrespective of their ages, thus sloughing off indifference and perennially renewing the dynamism of life in human society.

PREFECTS GUILD

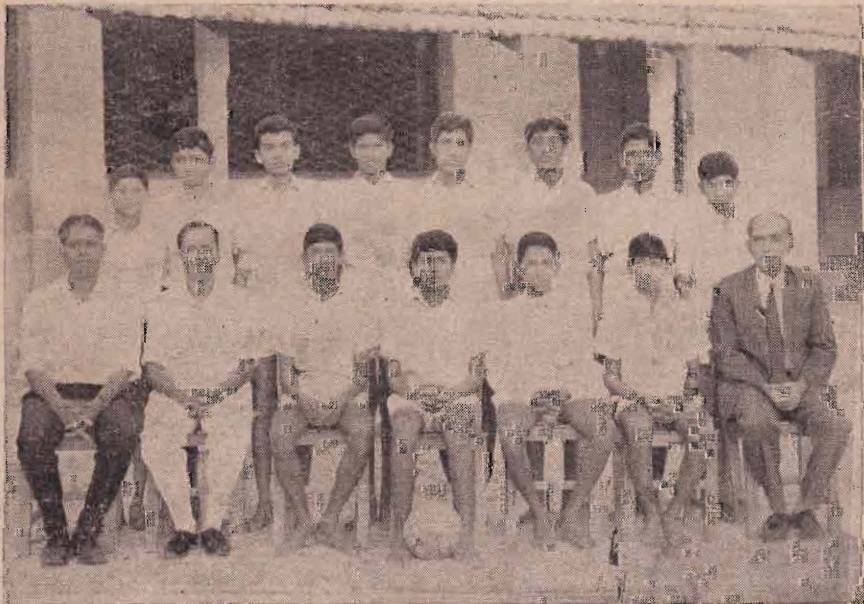
SOCCER FIRST XI

SOCCER SECOND XI

SOCCER THIRD XI

It is refreshing to see how, even through the heavy cost of unhappy experience, such an evolution of projecting the image of youth and generating its enthusiasm has been achieved through new cultural revolutions in many countries each in its own ways. It is this new orientation in thinking, this new emphasis on youth as an indispensable factor in development, a belief in its innate goodness and the capacity of the younger generation to measure up to the responsibilities of life if properly guided that is the only hope for mankind.

Unless this is done, disciplined social organisation and co-operation between people for harmonious living becomes impossible in a contracting world with its expanding inhabitants. The entire effort of man should be directed towards a new and meaningful relationship among themselves and to their environment. The motto of your college continues to inspire as it is an eternally fresh aspiration; but the Light that is called upon to be will not come of its own. It has to be kindled into life and the clear flame created through the conscious realisation that the future lies in a common effort between the older genera-

tion and the youth so that the latter could be nursed to its rightful place as the disciplined instrument of development.

Where better could this take place than at school? The ancient Guru-Kula system accepted the involvement of different generations. Knowledge was transmitted with love and accepted with almost filial reverence. The goal was to teach that there is a total involvement in society and that in our daily lives and contacts is the world in microcosm and through its harmony will the harmony of the world be fulfilled.

Even today that ideal is not dead and men of vision in our schools help to nurture a new and richer generation to work and play, to garner knowledge and share it, to live in concord and be responsible. All of us therefore should consciously dedicate ourselves to receive all that is useful and to give all that is good so that an integrated useful society could be built up on the basis of service and not selfishness. This was the inherent message of civilisation and one that we must grasp if we are not to perish. It is the 'Fiat-Lux, you are daily exhorted to remember.

“All that the young can do for the old is to shake them and keep them uptodate.”

G. B. Shaw

பாரதிக்கு முன் .... .

— கலாநிதி க. கைலாசபதி —

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு:

புதுமைக்கவி, புதுநெறி காட்டிய புலவன், நவயுகக்கவி, புரட்சிக்கவி என்றெல்லாம் பாராட்டப்படும் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்திலே புதுமையுணர்வு புகுத்துவதற்குக் காரணமாயமைந்தவருள் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆயினும், பாரதியார் படைப்புக்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் பெருகப் பெருக, அவர் “பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக” விளங்கினார் என்பதும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னரும் வாழ்ந்த “பொதுமக்கள் சார்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களை” த்தனது உண்மையான வழிகாட்டிகளாய்க் கொண்டார் என்பதும், பாரதியின் புதுமைப் பண்பைச் சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளவும் மதிப்பிடவும் அவருடன் அவரது சக பாடிகளையும் முன்னோடிகளையும் ஒப்புநோக்கித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதும் தெளிவாகி வருகின்றன.

வடமொழியிலும் தமிழிலும் உள்ள தொல்லிலக்கியங்களை மட்டுமன்றி, பிற்காலத்தில் எழுந்த சித்தர் பாடல்கள், இசைப் பாடல்கள், ‘தெருப்பாடல்கள்’ முதலியவற்றையும் பாரதியார் ஆர்வத்துடன் படித்துத் தனதாக்கிக்கொண்டார் என்பது இப்பொழுது பலரும் நன்கறிந்த பொதுச் செய்தியாகும். இத்தொடர்பில் கோபால கிருஷ்ண பாரதியார், அருணாசலக் கவிராயர், அண்ணாமலை ரெட்டியார், இராமலிங்க சுவாமிகள், முத்துத் தாண்டவர் ஆகியோர் பாரதியின் தோற்றத்துக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுப்பவராய் இருக்கின்றனர் என்பதும் சில ஆராய்ச்சியாளரால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

முற்கூறிய புலவர்கள் பெரும்பாலும் இனிய, எளிய நடையில் இசைப்பாங்குடன் செய்யுள்கள் இயற்றியவர்கள். சிந்துகும்மி, கண்ணி முதலிய இசைப்பாக்களும் கீர்த்தனைகளும் இவர்களால் சிறப்பாகப் பாடப்பெற்றவை. சுருங்கச் சொன்னால்,

இசைத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு இவர்கள் காலத்துக்கேற்ற பங்கைச் செலுத்தினர். எனினும் பொருளில் இவர்கள் புதுமையையோ, மாற்றத்தையோ கண்டனர் என்பதற்கில்லை. இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடலிலே ஆங்காங்கு சமுதாய உணர்வு தலைகாட்டுகிறதெனினும், அது பிரக்ஞை பூர்வமானதன்று. அது சமய எல்லைக்குள் செயல்பட்டதுமாகும்.

ஆயினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்காலிலிருந்து சமுதாயஉணர்வு படிப்படியாக உருவாகி வந்தது; ஒருசில ஆசிரியரிடத்து அது இலக்கியப்பொருளாக இடம் பெறுவதையும் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் நிகழ்ந்த தாதுவருஷப் (1876) பஞ்சம், சமுதாயத்திலே சொல்லொணாத் துன்பங்களைத் தூலவடிவத்தில் உண்டாக்கியது. நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரும் பஞ்சத்தினால் நவிவுற்றோர் பல்லாயிரக் கணக்கானோர். இதுவும், வேறுசில நிகழ்ச்சிகளும் அக்காலப் புலவர்கள் சிலரது கவனத்தை ஈர்ந்தன. முன்சீப் வேதநாயகம்பிள்ளை (1823—1889) தாதுவருஷப் பஞ்சம் குறித்துச் சில தனிச் செய்யுள்கள் பாடினார்; அழகிய சொக்கநாதபிள்ளை காந்திமதி—அந்தாதி இயற்றினார்; வில்லியம்பிள்ளை என்ற ஆற்றல்மிக்க கவிஞர் பஞ்சலட்சணத்திருமுகவிலாசம் பாடினார். கற்றறிந்த இப்புலவர்கள் பாடியவற்றைவிட ஏராளமான வாய்மொழிப் பாடல்கள்—நாட்டுப்பாடல்களும் அப்பஞ்சத்தைத் தத்ருபமாக வருணித்துள்ளன.

தமிழர் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களையும், காணப்பட்ட சீர்கேடுகளையும் எடுத்துக் காட்டி நற்போதனை செய்யும் நோக்கத்துடனும் சிலர் நூல்கள் இயற்றுவாராயினர். காசிவீஸ்வநாத முதலியார் இயற்றிய இடம்பாசாரி விலாசம், தாசித்தார் விலாசம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்;

இத்தகைய பின்னணியிலே பாரதியார் தோன்றி காலத்தின் தேவைகளுக்கு இயைய, புதுவழிகண்டார். பாரதிக்கு முன்னோடிகளாகக் கொள்ளப் பட்டோ, கருதப்பட்டோ இதுகாலவரை குறிப்பிடப் பட்டிருப்பவரில் தஞ்சாவூர் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் (1774—1864) இடம்பெறவில்லை. வேதநாயக சாஸ்திரியார் இயற்றிய நூல்கள் சிலவற்றை அண்மையில் நான் படிக்க நேரிட்டது. அப்போதுதான் அவரையும் பாரதிக்குக் களம் சமைத்தவர்களில் ஒருவராகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

கிறிஸ்தவ தமிழ்த் தொண்டர்களில் ஒருவராக, தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் வேதநாயக சாஸ்திரியார் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் அவரது முக்கியத்துவம் சரியாக உணரப்பட்டிருப்பதாகக் கூற இயலாது. வேதநாயக சாஸ்திரியார் இயற்றியவை அனைத்தும் கிறிஸ்தவ (புரோட்டஸ்தாந்து) மதத்தைச் சார்ந்த பாடல்கள் என்ற வகையில் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர் அல்லாதவர்களால் கவனிக்கப்படவில்லை என்று நாம் சமாதானம் கூறலாம். அவர் இயற்றிய செபமாலை, ஞானபதேர்த்தனங்கள், பெல்லகேம் குறவஞ்சி, பேரின்பக்காதலும், தியான புலம்பலும், ஆரணாதிந்தம், ஞானவுலா, பராபான் மாலை, ஞானத் தச்சன் நாடகம், சாஸ்திரக் கும்மி, கவியான வாழ்த்துதல் முதலிய நூல்கள் கிறிஸ்த மார்க்கத்தில் முகிழ்த்த தமிழ்ப் பனுவல்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றுள் செபமாலை இன்றுவரை மிகச் சிறந்த பக்தி நூலாகப் பாராட்டப்பெற்று வருகிறது. ஏறத்தாழ ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை இவர் இயற்றினார்.

வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் பாடல்கள் முற்றிலும் கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் கொள்கைகளைத் தன்முனைப்புடன் எடுத்துக் கூறுவனவாயுள்ளன; புதிதாக மதமாரியோரிடத்துக் காணப்படும் வரம்புமீறிய கொள்கை வெறியும், பற்றாடலும் சாஸ்திரியார் பாடல்களில் பிரதிபலிக்கின்றன. எனினும், அவர் இந்துக்களை ஆகடியம்பண்ணி எழுதிய பாடல்கள், ஒருவிதத்தில் அக்காலத்துச் சமுதாய அமைப்பின் சில அம்சங்

களைச் சீர்திருத்தவேண்டும் என்னும் உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலும் எழுந்தனவாகத் தோன்றுகின்றன. அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த சமயப்பூசல்களின் அடியாகத் தோன்றிய கண்டன—வாத நூல்கள் இவை எனக் கூறக்கூடுமாயினும், வேதநாயக சாஸ்திரியார் 'தன்னை' யும் கலந்துதான் இப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் என்பது வெளிப்படை. உதாரணமாக, செபமாலை யில் சம்பிரதாயமான கிறிஸ்தவக் கருத்துக்களும் பொருளும் அமைந்திருக்கும் அதேவேளையில் வேதநாயக சாஸ்திரியாரது 'கவியுள்'த்தையும் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

சாஸ்திரியாரது நூல்களில் ஞானத் தச்சன் நாடகம் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. இந்துமதத்தை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் நூலும் அதுதான்; எவ்வாறு கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரது நந்தன் சீர்திரமும், அருணாசலக்கவிராயரின் இராம நாடகமும் கதாப்பிரசங்கத்துக்கு ஏற்றனவாய் இயற்றப்பட்டனவோ, அதுபோலவே சாஸ்திரியாரின் ஞானத் தச்சன் நாடகமும் பாடிப் பிரசங்கிக்கத்தக்கவகையில் எழுதப்பட்டது. அவர் காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் அந்நாடகம் இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் கதாப்பிரசங்கத்துக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சைவசமய வரம்புக்குள் நின்று நந்தனார் கதையை நவீனப்படுத்தி, கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் பாடியதன் விளைவாக அக்காலச் சாதிப்பாகுபாடு, கொடுமை, சீரழிவு முதலியன எமக்குத் தெரிவதைப் போல, வேதநாயக சாஸ்திரியார் முழுக்க முழுக்கக் கிறிஸ்தவ பொருள் பற்றிப் பாடிய நாடகத்திலும், அக்காலத்தில் நிலவிய சமயாசாரங்கள், சாதிபேதம் ஆகியவற்றைக் கண்ணுரைத்தக்கதாயிருக்கிறது; ஞானத் தச்சன் நாடகத்தில் "சாதியேது காண்" என்ற பாட்டிலும் ஏனைய இடங்களிலும் சாதியமைப்பை அவர் பரிசீலிப்பதைக் காணலாம்.

சாதியேதுகாண் அதிலொரு
சைவமேது காண்

என்ற பாடலிலும் அதையடுத்துவரும் அடி

களிலும் சாஸ்திரியாரது கிண்டலைக் காண்
லாப் பூ

குலங்களேது தான் அதிலுட

நலங்களேது தான்

என்ற பாட்டிலும் அதனையடுத்துவரும் பத்
தொன்பது சரணங்களிலும் சமத்துவ
நோக்கில் உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார் :

இத்தகைய கருத்துக்களும் 'இனிய'
எனிய' அடிகளும் நிரம்பிய ஞானத் தச்சன்
நாடகம் முதலிய ஆக்கங்களைச் சுப்பிர
மணிய பாரதியார் கேள்விமூலமாகவேனும்
அறிந்திருப்பார் என்று கருத இடமுண்டு.
மகாகவி பாரதியார் பாடிய 'பாரதநாடு'
என்ற பாடலை அறியாதார் இவர்.

பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு — எங்கள்
பாரத நாடு

ஞாலத்திலே பரமோனத்திலே — உயர்
மானத்திலே அன்ன தானத்திலே
கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையி லேயுயர் நாடு இந்தப் (பாரு)
என்னும் அடிகளுடன்,

வீடு கட்டினானே ஞானத்தச்சன்
வீடு கட்டினானே

ஞாலத்திலே அதிகாலத்திலே — மிகு
ஞானத்திலே நனின் தானத்திலேகொண்டு
சாலத் தமக்குத் தேவாலயமாகவே
தம்முடைச் சாயலாய்த் தம்முடை
ரூபமாய் (வீடு)

முதலிய அடிகளை ஒப்புநோக்கும்போது
ஒருவித ஒப்புமை தோன்றாமற் போகாது.
அரசியல்—சமுதாய நோக்கிலே பாடியவ
ரான பாரதிக்கும் சமய நெறிநின்று பாடிய
சாஸ்திரியாருக்கும் கவிதையின் உள்ளடக்
கத்திலே பெரும் வேறுபாடு உண்டு. எனி
னும் உருவத்திலே ஒப்புமை நிரம்பஉண்டு.
இவ்வொப்புமை கவனிக்கத்தக்கது என்
பர் ரா; பி; சேதுப்பிள்ளை, (கிறிஸ்தவத்
தமிழ்த் தொண்டர் பக். 71).

வேதநாயக சாஸ்திரியாரை, கவிஞர்
என்ற முறையில் பாரதியாருடன் ஒப்பு
நோக்கி ஆராய்வதன்று எமது பிரதான
நோக்கம்; அது அத்துணைப் பயனுடைய

தாயும் இருக்காது; இருவர் காலமும்
வேறு; இயங்கிய சூழ்நிலைகளும் வேறு;
ஆனால் பாரதியின் தனிச் சிறப்பியல்புகளை
நன்கு விளங்கிக்கொள்ளவும் மதிப்பிடவும்,
அவருக்குச் சிறிது முன்னர் வாழ்ந்த சிற்
சில கவிஞர்களைப்பற்றிய ஆய்வு இன்றி
யமையாதது என்பதே இவ்விடத்தில் நாம்
வற்புறுத்த விரும்புவதாகும்; இந்து மர
பில் வந்த கவிஞர்கள் எவருடனிலும்
வேதநாயக சாஸ்திரியாரை ஒப்பிடவேண்டு
மாயின் தாயுமானவருடனும், இராமலிங்க
அடிகளுடனும் ஒப்புநோக்கலாம்.

வேதநாயகர் கவிதைகளில் காணப்
படும் மூன்று பண்புகள், பாரதியார் ஆக்
கங்களிலே முழுமையும் மெருகும் பெற்றுப்
புதுப் பண்புகளாக மிளர்கின்றன. அவற்
றைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்:

முதலாவது: தன்னுணர்ச்சிப் பண்பு
இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பாரதி கவிதை
களில் தன்னுணர்ச்சிப் பண்பு புதியவொரு
கவிதைப் போக்கினைக் காட்டி நிற்கிறது
என்பது யாவரும் அறிந்ததே: 'Lyricism'
என்று ஆங்கிலத்தில் இதனைக் குறிப்பிடு
வர். பாரதிக்குப் பின்வந்த கவிஞரிடத்து
இதனைப் பரக்கக் காணலாம். பாரதிக்கு
முன், இராமலிங்கரிடத்து இதனை ஆங்
காங்கு கேட்கலாம். சாஸ்திரியாருடைய
பாடல்களில் அவரது வாழ்வில் நிகழ்ந்த
சம்பவங்களின் எதிரொலியைக் கேட்கலாம்.
உதாரணமாக, "நெஞ்சே நீ கலங்காதே"
என்ற கீர்த்தனையிலும், "நீர் துக்கத்தில்
என் ஆறுதல்" என்று தொடங்கும் பாட்
டிலும் இப்போக்கு நன்கு துலங்குகிறது.
இதன் தருக்கரீதியான விளைவாகவே கீர்த்
தனைகளில் கடைசிச் சரணத்தில் அவர்
தன் பெயரை முத்திரையாக அமைத்துக்
கொண்டார். அக்காலத்தில் சில கிறிஸ்த
வர்கள் அதனை ஒரு குறையாகக் கருதினர்.

இரண்டாவது: எளிமையான நடை;
"இவருடைய பாடல்கள் இனியவைகளா
கவும் எளியவைகளாகவும் அமைந்தபடி
யாலும், இவருக்குமுன் யாரும் இத்தகைய
பாடல்களை இயற்றாதபடியாலும் இவரு
டைய பாடல்களுக்குச் சிறப்பு மிகுதிப்படு
வதாயிற்று." சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்
தமிழ்ப் புலவர் வரிசை 8, பக். 125) வேத

நாயக சாஸ்திரியாரது பாடல்களின் தனிச் சிறப்பியல்பு இதுவெனலாம். இதுவிஷயத்தில் இவரைப் பாரதியாருடன் ஒப்புநோக்குதல் சாலப் பொருத்தமாகும். உதாரணமாக,

பேடே இளங் கொடியே
பிள்ளைக் கவிதீர்த்து
வீடே உலாவி

விளையாடும் நல்ஹமே

என்ற திருச்சபைத் தாலாட்டுப் பகுதியை நோக்குவார்க்கு இது புலனாகும். கலாநிதி தா. வி. தேவநேசன் கூறியிருப்பது போல, "இசைத் தமிழினது சிறப்பியல்புகளைத் தேடி நாடி இன்புற விழையும் இந்துக்களானோர், யாப்பிலக்கணமும் இசையிலக்கணமும் வளமாகக்கொண்டு நிலவும் நம் கீர்த்தனைகளையல்லவோ பயின்று அறிந்து கோடல் வேண்டும்" உதாரணமாக,

"எல்லாம் யேசுவே — எனக்கெல்லாம்

யேசுவே

தொல்லைமிகும் இவ்வுலகில்—துணை

இல்லையே.

என்ற கீர்த்தனையில் சொற் சிறப்பும் பொருட் சிறப்பும் ஒலிமையினிமையும் காணப்படுகின்றன அல்லவா? (தஞ்சை வேதநாயகம் சாஸ்திரியார், பக். 124).

மூன்றாவது: சமுதாய நோக்கு ஏல் வே நாம் குறிப்பிட்டிருப்பது போல சாஸ்

திரியாரின் பாடல்களில் சமுதாய உணர்வு நேரடியாகவும் பிரக்ஞை பூர்வமாகவும் காணப்படவில்லை ஆயினும் பக்திப் பாடல்களிற்கூட அவரையறியாமலே சமுதாயம் பற்றிய செய்திகளும் கருத்துக்களும் புகுந்துள்ளன. போதகாசிரியராயும், கதாப் பிரசங்கியாயும், பல ஊர்களுக்கும் பிரயாணஞ்செய்பவராயும் இருந்த சாஸ்திரியார் 'நாட்டு நடப்புகளை' அவதானித்துள்ளார் என்பது தெளிவு.

முற்கூறிய இம்மூன்று பண்புகளுமே அவரை, சென்ற நூற்றாண்டின் முக்கிய கவிஞர்களில் ஒருவராயும், பாரதிக்கு வழிசமைத்துக் கொடுத்த ஒருவராயும் ஆக்கி விட்டன எனலாம். "கிறிஸ்து பக்தர்கள் இயற்றிய கவிகளில் சாஸ்திரியார் செபமலைக்கு இணையானதொன்று அறிந்திலேம். வங்காள தேயத்து தாகூர் கவிச்சக்கரவர்த்தி இயற்றியுள்ள தோஞ்சுவியும் செயயாலையின் பக்திவிநயத்தினுக்கும், உட்கருத்துக்களுக்கும் பின்வாங்குமென்று கூற நான் துணிவேன்." (தா. வி. தேவநேசன், மு. கு. நூல், பக். 86.)

இவ்வாறு ஒருவர் கூறத் துணிவதற்கு ஏதுவான நூலாசிரியரை, பொதுவாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்று மாணவரும் சிறப்பாக நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றாராய்ச்சியாளரும் கட்டாயமாய்க் கற்க வேண்டும்.

The Reminiscences of my days at Hartley College

PONNIAH NAVARATNAM,
Deputy Commissioner of Labour.

THE happiest memories of one's youth are invariably associated with one's school. I am no exception, and I am glad that I am given this opportunity to recollect my school days.

I entered Hartley from Velautham School alias Puloly Boys' English School and was admitted to the 5th standard. I was subject to the normal reactions any village boy entering a town school would have. My mode of dress manner of speech were different from those who came from the town. While I had to be content with a Kadar "Nalumulām" and a "Chettaithundu" some of my colleagues were clad smartly in shorts and shirts. My only consolation was that some of my other colleagues did not have even a "Chettaithundu" for their shoulders.

Undistinguished by appearance, I was in company which was later to turn out to be distinguished, I am happy to count among my colleagues at Hartley from my very entry into the School Eliezer who more than any other student of Hartley has put the College on the map not only nationally but even internationally.

Our teachers in those good old days, among whom I am happy and proud to recollect are Principal Mr. C. P. Thamotheram his brother Mr. J. C. Thamotheram and Mr. K. Pooranampillai, were all dedicated and devoted to their vocation. Every teacher whom I knew had a sense of responsibility and was keen and active in his work. I remember in particular Mr. Pooranampillai, my history teacher, who used to come home

early morning on his push bicycle with our tutorials and give his comments on the tutorials. One cannot but help wishing and hoping that the new generation of students mainly our children and grand children would have teachers half as dedicated and devoted as ours. In fact, if the present day teachers showed some interest in their work and some attention to their students then the student unrest which we witness around us would be reduced to negligible proportions.

Not only in the class room but even in the field of sports one could feel the pervasive spirit of involvement of our teachers. It was a thrill to us to be able to go to Jaffna to witness a football match, for travelling to Jaffna from Pt. Pedro those days was more difficult than travelling from Colombo to London, today. One cannot forget the familiar figure of Principal Mr. Thamotheram intermingling with the spectators at a football match shouting words of encouragement to our players. "Leave the ball and mark the man" was one of his frequent advices.

It is not to be said that Mr. Thamotheram believed in unfair football practices. It only showed how involved and interested he was in his team on the field. I did not find a place in any of the College athletic or football teams although I was myself an enthusiastic sportsman. This shows how high the standard of sports was at Hartley in my days.

The Shakespeare festival conducted recently by the Government Film Cor-

poration reminds me of the Shakespeare plays Hartley used to put on the boards. In particular, I remember the play "Tempest" which proved a tremendous success both in Jaffna and in Colombo in which two of my elder brothers were principal actors. I used to participate in the activities of the dramatic society and have played many a not unimportant role. I must mention here that though a Hindu, I carried away most of the scripture prizes while at Hartley. I am not stating this merely to pat myself on the back but to recollect and record the racial and religious amity and harmony that prevailed in the good old days. I do not think that it was wrong for me to study scripture nor did I become a bad Hindu because I studied Scripture.

I passed my Cambridge Senior from Hartley and since I was under-aged to enter the University, I had to leave Hartley and enter St Joseph's College, Colombo,

My association with Hartley did not end with my school days. While at the University during the vacations I used to teach at Hartley at the request of Principal Thamotheram. I taught among others, at this time, Mr. K. B. Ratnayake, the present Minister of Sports and Parliamentary Affairs.

The training I had at Hartley stands me in good stead in my work and life.

I wish Hartley many more years of service to the Community particularly the people at Pt. Pedro!

I am sure under the able leadership and guidance of Mr. C. Rajadurai, my contemporary at Hartley and later at the Ceylon University College, my Alma Mater will grow from strength to strength. He firmly believes in the Latin tag "mens sana in Corpore sano" for he was himself a good student and a good sportsman. I wish him success in the service of our 'Alma Mater'.

"Today the life of a teacher is no bed of roses.
If one has the "pull" it is all roses and no bed.
If one hasn't it is all bed and no roses."

A Wag.

Student Section

TURNING NIGHT INTO DAY

Man has lagged behind many of nature's creatures in the ability to see in the dark. Cats and owls for example are nature's experts at seeing in the dark. An owl flying at night will suddenly swoop and capture anything which a man with the sharpest sight could not see. A cat will pick its way through a dark room without touching a single piece of furniture. It is therefore a matter for jubilation and pride that electronics has given man the power to see things in the dark which would be invisible to the keenest-eyed owl or cat.

A Viet Cong battalion recently discovered to their cost, in Vietnam, that you can no longer hide in the dark. It was a pitch-dark night and the Viet Cong troops were creeping under the cover of darkness to attack an American marine position. When they were within four hundred yards of their target there was a burst of machine gunfire and the Viet Cong suffered such heavy casualties that they fled in confusion.

They had fallen victim to black light; a new development in electronics that enables a man with normal eyesight to "see" any moving or stationary object which otherwise would be hidden by darkness. Using black-light binoculars, the marines had watched the enemy advancing while they were still more than a mile away.

Black light is based on the scientific law that there is always a certain amount of light whatever the degree of darkness. Normally we see objects by the light reflected from them, but in darkness the light reflected is not strong enough to activate human vision, so that the objects remain invisible.

What black light does is to collect the very, very faint light reflected from an invisible object and make it visible. It does this by means of a device called an image-intensifier.

An image intensifier consists of a valve, rather like in a radio receiver of "seeing" system called electron optics, and a viewing screen like that of a television receiver.

No matter how faint the light, it is reflected back from any object in front of the intensifier. The reflected or "echoed" light strikes the front of the valve and forces electrons out of it to the rear. The number of electrons knocked off any part of the valve, which has a "face" about two feet square, is proportional to the amount of light reflected from an object on to that particular spot on the valve face. The electrons from the valve pass through an electric field which increases their energy and focuses them on to the viewing screen as an image of the object picked up in the dark.

Because of the high energy given to the electrons the screen gives the viewer a complete picture of what the intensifier has seen in the dark. In other words, the intensifier multiplies many times the light reflected from the objects it sees.

For keeping watch through the darkness in front of fortified positions there is black light equipment able to "see" along a front of a couple of miles, while smaller versions can be fitted to artillery so that gunners can aim at and hit targets they cannot otherwise see. These types of black-light viewers brighten the objects they pick up by as much as 100,000 times.

Black-light binoculars have been designed that allow army drivers to see

when driving vehicles along winding roads on moonless nights. The binoculars are fitted over the eyes like spectacles.

But it is not only soldiers who are using black light to see in the dark. By attaching the intensifiers to telescopes, it has become possible to observe stars so far away that their light would not be visible on Earth.

Black light promises to solve one of the most baffling problems encountered by naturalists trying to observe and photograph wild life at night. When a camera and flash light are used to photograph birds and animals going about their night activities, the flash frightens them and they promptly disappear

With black light the naturalist can observe wild creatures in total darkness without disturbing them. If he wants a photograph he simply uses a camera to photograph the image he sees on his intensifier screen.

Another application of black light could be in the identification of criminals. After a burglary the police often have difficulty in catching the criminal because they do not know what he looks like. To get over this problem, electronic engineers are now working on an automatic black-light camera.

Black-light equipment linked to cameras would be placed at strategic points throughout a bank or other place where money and valuables are kept. Any criminal moving about the darkened building would be bound to come within range of the intensifiers.

The burglar's image would be thrown on the screen, where upon the camera would automatically photograph it. When

the film is developed, the police would have a clear picture of the criminal.

P. Thiruloganathan

Grade 12 C

“BHARATA RATNAM”

Of the three women Prime ministers who are creating history in the modern world — Mrs. Bandaranaike (Ceylon), Mrs. Golda Meir (Israel), Mrs. Indira Gandhi (India)—perhaps the most admired is the Indian Prime minister. When she was first ushered into the political scene by her illustrious father Jawaharlal Nehru, one can dare say, not even Indira herself foresaw the dazzling prestige which she now commands. Matured by age and mellowed by experience today she ranks as one of the greatest Indian leaders.

Indira Gandhi was born in 1917 into a wealthy North Indian Brahmin family. She was a rather quiet moody girl and was average in her studies. The only formal examination she had passed was the London Matriculation Examination. Later she studied a few terms at Somerville College Oxford. After her return from Oxford she married Feroze Gandhi an ardent supporter of Nehru. Her married life was cut short as her husband died untimely. But without surrendering her courage to this tragedy she entered public life as Private Secretary to her father. It was during this period that Mrs. Gandhi began to take a keen interest in politics working under her father. During that time she was elected as the president of the Indian National Congress. Following the death of Mr. Lal Bagadur Shastri the post of Prime Minister fell vacant. Although there were many contestants it was quite evident that the only person who could fill the vacancy was

Indira Ghandi—such was her popular image. It could be said of Indira that she was not born great but had greatness thrust upon her while she was on her way to achieve it.

The moment of greatest glory for Mrs. Ghandi was the period after the sweeping victory Indira gained during the recent Indo-Pakistan conflict. Following the bizarre killing of Bengalis by the atrocious West Pakistany army and the influx of millions of refugees into India. Mrs. Indira Ghandi extended a warm and friendly hand to the refugees and fed them for long months. She appealed to many nations to bring about a peaceful political settlement in Pakistan so that the ten million refugees could return to their homes safely. But all nations turned deaf ears to her appeals. Since the feeding of such a large number of people started to drain the almost empty Indian coffers she had no other alternative but to help the rebels in East Pakistan. This led to the suicidal declaration of war by Pakistan against India which ended in the liberation of "Bangla Desh".

The whole world must be grateful to her and congratulate her for having fulfilled her pledge of restoring democracy in Pakistan while many states had very conveniently refrained from interfering stating that they were strictly neutral and that the killings of one million people and the influx of 9—10 million refugees into another nation was a totally internal affair. According to Indira the "Baratha Ratnam" many nations did not listen to her due to the political skeletons in their cupboards.

We sincerely hope that India, under the inspiring and astute leadership of Indira Ghandi will be led to greater glory and prosperity.

T. Prabhakaran,
Grade 12 'D'

ISRAEL

Israel, occupying more than three-fourth of Palastine, on the Eastern Meditaranean Sea, is the mother land of the Jews, whose story begins many centuries before Christ. Their story is in the Holy Bible. He chose them as His people, helped them in their troubles and also brought curse when they disobeyed Him

In 70 A. D. Jerusalem the Holy City of the Jews was partly destroyed by the Romans just as Christ had warned earlier. In 135 A. D. the Romans destroyed it again and forbade any Jew to enter it. After this the Jews began to migrate to many parts of Europe.

But as Christianity was different from the Jewish Religion the Christians in Europe began to harass the Jews. During the fifth and sixth centuries all Europe began to persecute the Jews and by the seventh century they were making laws against them. In some Christian countries they were compelled to choose between baptism and exile. Many thousands chose exile. In the thirteenth century persecution grew worse and some countries forbade the Jews to live next to the Christians and each Jew was forced to bear a badge to signify himself as a member of a hated race. England, followed by France and some other countries expelled them completely from their territory. Despite all these harrowing persecutions the Jews held to their laws and to their faith.

During the eighteenth century the persecution began to ease. Slowly but surely the Jews regained almost all their rights. They were allowed to enter Universities and were also given the right to hold public offices. The Jews on their part rendered invaluable service to the states and governments which gave them home and hospitality.

At the end of the first world war Britain secured from the League of Nations a mandate to govern Palestine. Britain showed an anxiety to establish a National Home in Palestine for the Jews. Soon the Jews in Europe and elsewhere began to emigrate to Palestine. This emigration which caused bitterness among the Arabs ended in a number of revolts all of which were quelled by the British. Though the disturbances were under control during the second world war fierce fighting between the Arabs and the Jews soon erupted after the war. Britain had finally to seek U. N. intervention. The U. N. O. found that the only solution was a partition and in the face of Arab hostility the state of Israel was proclaimed on May 14, 1948. Though Arab forces launched an attack they were repelled, and in January 1949 hostilities ceased temporarily.

Since then Israel went along a road of phenomenal development in all spheres assisted by America and Britain. Jews from all over the world began to swarm there as fore-told in the Bible. They put their brain and brawn into Agriculture, Industry and Commerce and converted what seemed a barren desert into a very prosperous and powerful land.

Meanwhile Arab hostility was brewing endlessly, spear-headed by Egypt. A minor war broke out in 1956 followed by a major one in 1967. Almost all the Arab countries backed by Russian arms went all out to crush Israel. But Israel startled the world by destroying the Arab forces very badly and winning the war in just six days. Even after this crushing defeat the Arab forces are preparing for another war. It is little realised that Israeli forces are far ahead of those of the enemies and if a war is forced on her only the history of 1967 will repeat itself.

Just now Israel's 2.5 million Jews are enjoying an economic boom and full

employment. It is the result of devoted patriotism. Israel is an example for many developing countries. It cannot be destroyed because the people are hard-working, clever, alert and patriotic. They are God's chosen people.

S. E. Manoharan,
Grade 10 A.

THE TELLIPALAI GOVERNMENT HOSPITAL

Recently an uncle of mine, who is a hospital visitor, gave me a golden opportunity to visit the Tellipalai Govt. Hospital. This was formerly the Govt. Hospital for Kankasanturai, situated opposite the Govt. Cement Factory. It has now been shifted to Tellipalai. It is the biggest and the most modern Hospital in the Northern Province. Also this is one of the best modelled Hospital in the East.

Its buildings cover a very big area. Every ward is constructed with all the facilities for the patients. Special bath-rooms and lavatories, with modern conveniences attached, have also been added to the wards. The most remarkable sections in the hospital are the Maternity Ward and Operating Theatre. Both these have been built superbly and equipped with efficient gadgets. When Prof. Paul visited this institution recently he described these sections as two of the best in the East.

There are many qualified Physicians, Surgeons and Pharmacists. The nurses and the attendants working in the hospital are very kind and nice to the inmates.

Tellipalai is indeed lucky to have got a hospital like this. We must thank the government for establishing such a modern hospital.

B. Premachandran
Grade 10 'D'

A BIRTH-DAY PARTY

One day I received an invitation for a Birth-day party from one of my friends who lives in Jaffna. I felt very happy and told my mother about it and asked her permission to go. My mother agreed and asked me to take a good present.

I wore a new suit and went to the bus stand. I went to Jaffna by an Express bus. It reached Jaffna in about forty five minutes. There I took a taxi to a Book-Depot and bought a book on Modern-Science and went to my friend's house.

The house was decorated with coloured tissue papers and balloons. The house looked very grand. All the presents that my friend had received were on a table. I wished him "Many happy returns of the day", and handed him my present. He accepted it with a broad smile.

Then all of us went into an inner-room where a magnificent cake had been placed on a carpet-laden table. The cake was surrounded by fifteen candles as it was his fifteenth birthday. My friend wore a smart pair of longs.

The party started with the lighting of the candles. We clapped and cheered when the cake was cut. Soon after, my friend, his sister and his mother served us with short eats and refreshments. There were patties, cutlets, sand-wiches, marsh-mallows, milk toffees, cheese and biscuits. We were given iced-coffee and a delicious fruit juice to drink.

Then we played several games. The day ended with all the inmates of the house singing,

"Happy birthday to you — my darling,
Happy birthday to you."

G. Manoharan
Grade 10 D

ANIMALS CRICKET MATCH

One day all the members of the Animals' Cricket Club met together with Mr. Tiger as President, to make arrangements for their Annual Cricket match. This match is played to win the "Lion's Cup" by the Northern and Eastern Zone. It was decided that the match would be played on the following Saturday, on the Singaraja Cricket grounds, Bogambara.

On that day there were about fifty animals to watch the game. The two captains went to toss. Skipper Elephant of the Northern Zone won the toss and batted first. The Eastern Zone team led by Zebra followed the umpires to the field. The Captain set the field. Rabbit was just four yards from the bat. Wicket keeper Fox stood five yards behind the wicket.

The opening batsmen of the Northern Zone-Camel and Donkey went into the field. Donkey had to take the strike. There were three slips. The left arm medium pace bowler Kangaroo had Donkey caught in his first ball. Poor Donkey went back to the pavilion with his head hanging down. After the fall of Donkey's wicket, skipper Elephant went to bat, and made a quick 49. He had batted only twenty minutes and had four fine shots to the fence.

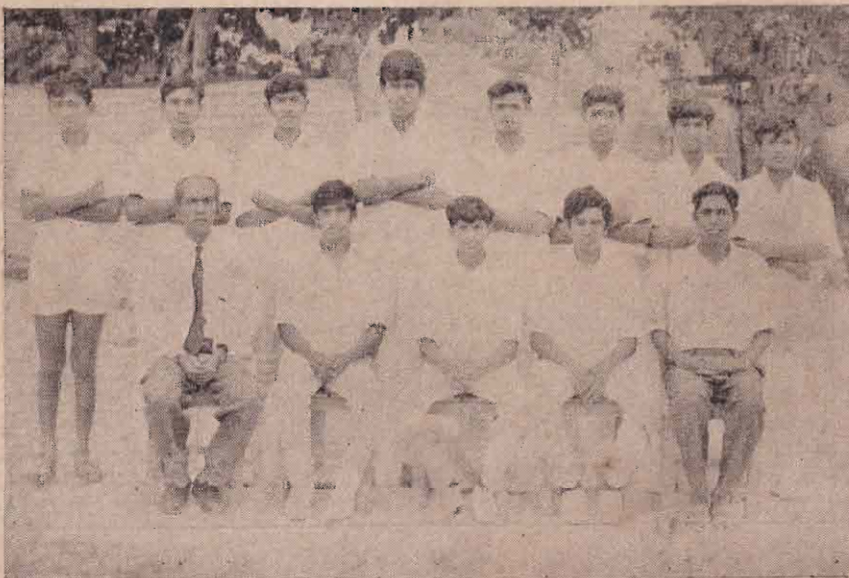
It was nearly lunch time, Rabbit who was fielding at mid-off asked the umpire Baboon for an early lunch. But the umpire refused. The Rabbit started eating the grass in the Turf pitch. The umpire sent him out of the field. The Rabbit refused and the batsman Elephant kicked him over the fence.

The opening batsmen Camel wanted a quick single. He pushed the ball slowly and started running. But the keeper took the bails off before the Elephant arrived. He was run out. He walked back to the pavilion scolding the Camel badly. The

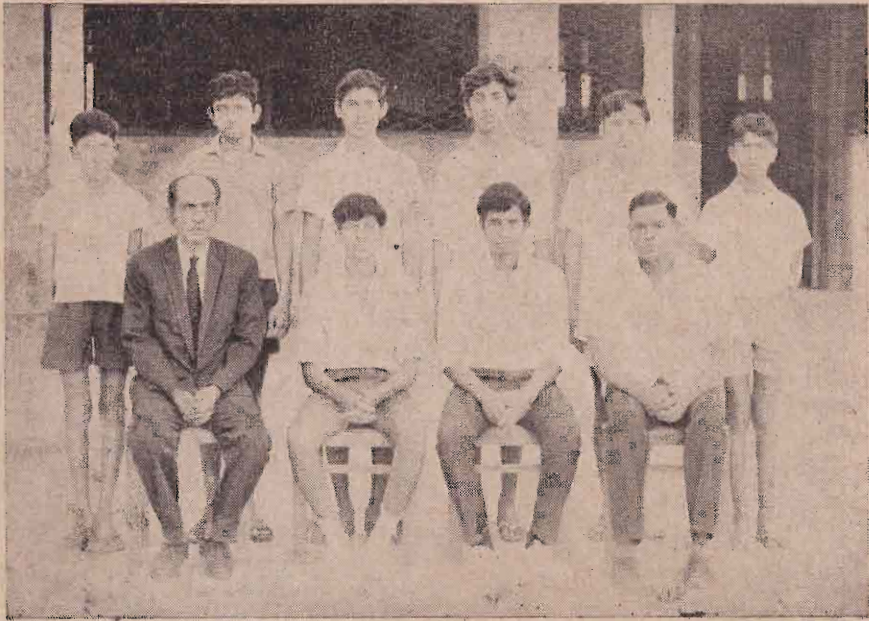
CRICKET FIRST XI

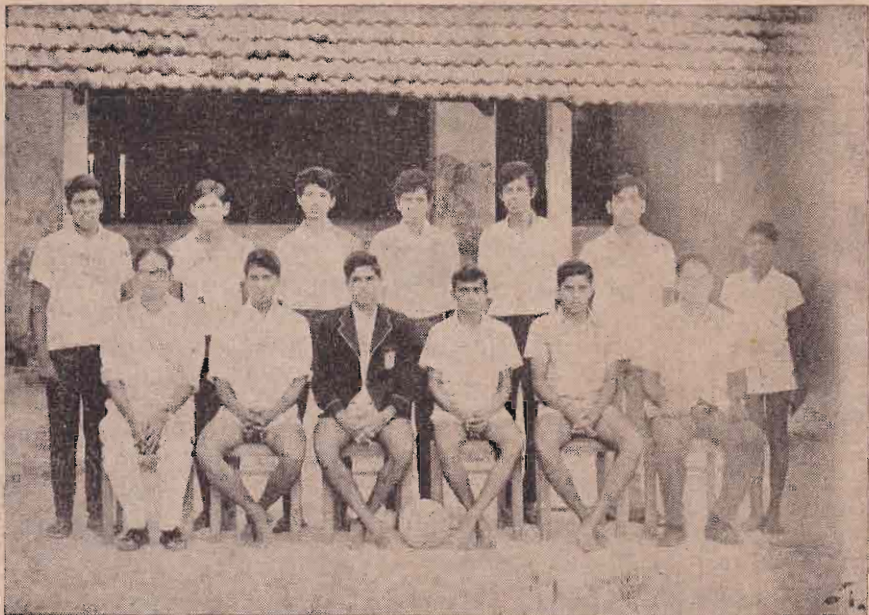
CRICKET SECOND XI

BADMINTON TEAM

HOUSE SOCCER CHAMPIONS (Seniors)

Kanapathipillai House

skipper of the fielding side, the Zebra, shook the Elephant's tail and said that his was bad luck. As soon as the Elephant's wicket fell he declared their innings.

It was the Eastern Zone to bat now but the fox saw many foot-prints of the Elephant in the pitch, and said that the ball might turn in many direction. He asked the umpire to use the heavy roller. But there was no roller. So the match was abandoned.

M. Ravindrakumar
Grade 10 D

THE LIFE OF A FARMER

The farmer is an important person. He is important because he supplies food to the people of the country. He also adds to the revenue of the Government. Farming is an honourable and independent occupation. Political independence is meaningless if a country is not self-sufficient in food. It is the farmer who can make a country self-sufficient in food. Therefore the government helps the farmers by giving them credit, irrigation, transport and marketing facilities.

A farmer is a hard worker. He has to be in the garden or the field, from dawn to dusk, almost everyday practically throughout the year. He is always engaged in digging, or ploughing or manuring or watering the soil. He is helped in these activities by his wife and children. He protects his plants and crops from the weeds and insects by using weedicides and insecticides. He looks after his garden as carefully as he does his family.

Though the life of a farmer is very hard, he enjoys good health, earns an honest living and leads a happier life than

most of us. Agriculture is indeed the best and the most noble occupation. Modern science has made it easier and a very profitable one as well Ceylon is very favourably suited for agriculture. If we all take to agriculture the grave problem of unemployment that is causing lot of trouble today will be solved satisfactorily.

M. Yogendrakumar,
Grade 9 A.

A SHOOTING ADVENTURE

The year was 1969. I went to spend my August vacation with my father who worked in Anuradhapura. My father is quite a good hunter. He suggested one day that we should go to Kahatagasdiliya for shooting. I was thrilled at the idea.

We set off at dusk in my father's car with a gun, ten cartridges and two torch lights. A friend of father's accompanied us. We came to a lonely spot and parked the car on the side of the road and walked into the jungle.

First we saw a rabbit. My father's friend flashed the torchlight and my father shot it. It was killed on the spot. I ran and picked it up. A wild boar appeared but we missed it. We waited for sometime but no animal appeared. Father shot two more rabbits. I was very excited.

As it was rather late we felt hungry. So we returned home. We cooked the rabbits and had a fine supper. I was very proud that I had been to a shooting adventure.

V. Sivaraman,
Grade 9 A.

MY TRIP TO TRINCOMALEE

On the Deevapali day last year my father, mother and I went to the Point Pedro bus stand by car from our house at about 5 a. m. to catch the bus to Trincomalee. But the bus had not arrived then from Thondamanar from where it starts. We had to wait there for about five minutes.

When the Trincomalee bus arrived, we got in. The conductor asked my father where we were going. He told him that we were going to Trincomalee. As all the seats were occupied we could not get a seat. The conductor gave a seat to my mother by getting a small boy to stand up. We were standing in the bus till we reached Nelliady, where two ladies who were by the side of my mother got down. Thereafter we were comfortably seated on the same seat occupied by my mother.

At about 8 a. m. our bus stopped at Murukandi, where a Pillayar temple is situated. All the passengers got down from the bus. We washed our faces in a tank nearby and went to the temple with camphor and coconuts. Many of the passengers also accompanied us to the temple. We offered the coconuts, burnt the camphor and prayed to the Deity—God Ganesha. Then we went to the cafe, had breakfast and resumed the journey after about half an hour. At about 9-30 a. m. we reached Vavuniya busstand. I had tea in a tea boutique which was opposite the bus stand. We resumed our journey to Trincomalee after most of the passengers had tea. We got down from the bus at Kaniya at about 11-30 a. m. We had a bath at the hot wells and had tea in the only boutique there. A bus from Trincomalee arrived at the site of the hot wells at about 12 noon. We boarded that bus along with the others, who also came there for bathing. We reached the town bus stand at 12-30 p. m. From there, we

went to the Kalikovil by taxi to attend the poojas.

S. Selvakumer
Grade 9 'B'

MY TRIP TO INDIA

It was last year during the December holidays, we went on a trip to India. It was an interesting and an enjoyable trip.

On a Monday we set off in an air Ceylon Trident plane, from Palaly air port and reached Trichinopoly within an hour. It was my first air trip and I was very much thrilled when I was flying.

We visited many places of interest and many Hindu temples. Madurai, Rameshwaram, Mysore, Tanjore, Thiruchendur and Bangalore were some of the places we visited. I liked to spend a few more days in Bangalore. It is such a beautiful city with a fine climate. We also went to Puttrapathy to pay homage to Swami Sathiya Sai Baba. We did not fail to visit Kuttalam. We enjoyed immensely bathing in the water falls. It was a beautiful sight to see the temple at Tanjore.

The places at Mysore and Bangalore were beautiful "Brindavan Gardens" in the night was so beautiful. We saw coloured bulbs lit up every where in the garden.

Our stay at Madras was very enjoyable and we bought many fancy and valuable things. We went to the "Marina Beach", the "Anna Samathi", the Moor Market and the Zoo. As our time was limited we couldn't stay for more than fifteen days and we returned to Ceylon with unforgettable memories.

Sivanesan Thamotharam
Grade 8 'A'

THIRUKURAL

In the world there are many books written by great authors and poets. I have read many books. Thirukural is the best book, of all that I have read.

Thirukural was written by Thiruvalluvar about two thousand years ago. Thiruvalluvar was born at Mailapoor with two brothers and four sisters. His father's name was Bahavan and his mother's name was Arthi.

Thirukural is divided into three main parts. All together Thirukural has one thousand three hundred and thirty "Kurals". Each kural has two lines. It is easy to read but it is really hard to understand. Many learned men wrote explanation for the kurals of Valluvan. But the explanation of Parimelalagar, is the best of all. Thirukural has been translated in almost all the main languages of the world. Comparing Thirukural with other books is like comparing glow worm with the sun. Thirukural is accepted by the different nations and different religions.

Many great authors and orators praise the kurals of Valluvan. Many great orators use the kurals of Valluvan to explain their points clearly. Thirukural helps us to find the way to heaven. It is a book given by God to the Tamil community to open the door of ignorance.

P. Vairamani
Grade 8 B

MY HOBBY

There are different kinds of hobbies such as gardening, reading, stamp collecting, view card collecting and fowl rearing.

My hobby is stamp collecting. It is very interesting. About a year ago I started to collect stamps. Now I have about two

thousand stamps. I have got a good number of foreign stamps and Ceylon stamps. They are very beautiful and of different shapes.

The first stamp was issued by Sir Rowland Hill on May 6th 1840, with Queen Victoria's image. In this way stamp printing spread all over the world.

It increases one's knowledge and also it helps us to know the past, present, and future civilization of a country.

A. Raveendran
Grade 8 'C'

PADDY CULTIVATION

Food is the most important thing for man. People can't live without food. Paddy is one of the main food of the people. It is eaten almost by all the people who live in South-East Asia. It is well grown in Burma, China, India, Japan, and Ceylon.

According to the Geographical sources, plenty of sun shine and plenty of rain are needed for paddy. Soil must be fertile. Delta of rivers also is a good manure for paddy. Paddy is well grown on either sides of the rivers.

In Ceylon it is cultivated in many places. It is produced in two seasons. Although it is grown in many places in Ceylon yet it is not enough for our people.

In the ancient times paddy was grown and exported to other countries. The kings helped and encouraged the people to produce paddy. They built many tanks and canals to irrigate the paddy fields. With the coming of the foreign rule paddy cultivation was greatly neglected. As a result Ceylon had to import rice to Ceylon.

After the independence the people of Ceylon started to produce more paddy. The past Government tried its best to make Ceylon a self sufficient country. The present government also helps the farmers by giving land, manure and seeds.

If paddy is produced sufficiently, we can export to other countries as in the past.

K. Sivagnanam
Grade 8 B

A PERSON I LIKE BEST

I like my grandfather a lot. He is kind and loving. I love to talk with him. He helps me to study Tamil and English well. He always calls me lovingly and tells me that I am a small "Ghandhi" I feel very proud when he calls me thus. When I make mistakes he throws his arms round me and advises me gently. When I fall sick he will be often beside me. He gives all encouragement in my studies. It was he who brought me to Hartley College on the first day. He was very keen that I should study in his old College.

Whenever he is free, he tells me interesting stories. Sometimes he tells me stories from the Bible. He likes to listen to me when I recite poems and sing songs. He often tells me "you are a good boy". He tells me stories of kind, obedient and honest children and thus encourages me to be a good boy.

He is now more than seventy years of old. Yet he is very steady in his walk. Even now he reads lot of books without using spectacles. I am thankful to God for having given me such a loving and kind grandfather to whom I can run for any help. I pray I shall become an obedient and good

boy for this is his wish. I pray to God to give him long life, health and happiness.

E. R. Rajaseelan
Grade 8 'C'

MY HOBBY

My hobby is stamps collecting. Of all the hobbies I think that mine is the most interesting and useful.

I collect stamps from my friends and my pen friends. My brother often sends me stamps of foreign countries. He works in the Central Bank, Colombo. I have many pen friends all over the world. I send stamps of my country to them. They send me the stamps of their countries. They always say that the stamps of my country are very beautiful. And that makes me very happy.

I am able to learn many useful things from stamps. Many stamps have the photos of rulers and many learned men. I can learn many things from stamps. It serves as a good source of knowledge for those who study History, Geography and Civics. This hobby not only gives pleasure and knowledge but also profit. Stamps collecting is therefore a good hobby for students.

N. Ganeshathasan
Grade 8 B.

விஞ்ஞானமும் மனித வாழ்வும்

மண்ணிற் பிறந்த மனிதன் விண்ணில் விளையாட நுண்ணிய சேவைசெய்வது விஞ்ஞானம். அன்று குகைகளிலும் மரப் பொந்துகளிலும் வசித்த மனிதன் இன்று விஞ்ஞான விளைவால் மாடமாளிகையிலும் கூடகோபுரத்திலும் வாழ்கின்றான்.

சிந்தனைச் செல்வர்களாகிய விஞ்ஞானிகளின் முயற்சியால் பல அரிய பெரிய செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன. அற்புதமாக அந்தரத்தில் பறக்கும் வானவூர்தியைக் கண்டுபிடித்தனர் மனிதர். விசர்நாய்க்கடி மருந்து என்பவற்றையெல்லாம் கண்டுபிடித்து உலகிற்குப் பல சேவைசெய்கின்றார்கள். மேரிக் கியூரி அம்மையார் என்னும் பெண்பணி புற்றுநோய்மருந்தைக் கண்டுபிடித்தார். உலகத்தை வீட்டிலே வைத்திருப்பதுபோலப் பெருமைவாய்ந்த வாடுலைப்பெட்டியை மார்க்கோனி கண்டுபிடித்தார். தூரக்கூத்தில் இருப்பவர்களுடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்ளத் தொலைபேசி உண்டு. ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை முழுவதிலும் விஞ்ஞானம் கலந்து கொள்கின்றது.

ரஷ்யா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் சிந்தனைச் செல்வர்கள் பல விஞ்ஞானப் பொருட்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். நச்சவாயு, துப்பாக்கி, அணுக்குண்டு போன்ற வற்றையும் இவ்விரு நாடுகளும் கண்டுபிடித்து வைத்திருக்கின்றன. மனிதனின் கற்பனையிலும் திளைக்காத ஓர் அரியசாதனை மனிதன் விண்ணில் சந்திரனில் அடிவைத்தது, விஞ்ஞானம் மிகவும் வளர்ந்ததன்மையினால் உலக மக்களிடையே சோம்பல் குடிபுகுந்தது. மனிதன் சோம்பேறியாகியமையினால் அவன் உடம்பு நலமடையாமல் இருக்கின்றது.

உரோசாப்பூவைக் கொடுக்கும் மரத்தில் கொடிய முட்கள் இருப்பதுபோலச் சிறந்த விஞ்ஞானத்திலும் குறைபாடுகள் உண்டு. அணுக்குண்டின் உதவியால் உல

கத்தையே நொடிப்பொழுதில் அழித்துவிடலாம். அணுக்குண்டு போட்ட இடத்தில் இருப்போருக்குப் பல வியாதிகள் உண்டாகின்றன. ஆனால் நாம் விஞ்ஞானத்தை அடக்கி ஆளுவோமாயின் விஞ்ஞானம் ஒரு மனிதனின் உண்மைத் தோழன் என்றே நாம் கூறவேண்டும்.

ந. கணேசதாசன்,
8 "B" வகுப்பு.

நன்றி மறவேல்

நூற்றி மறப்பது நன்றன்று என்ற பொன் மொழியை நம் ஆன்றோர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளார்கள். உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை என்னும் முதுமொழியையும் நாம் கைக்கொண்டு எந்நேரத்திலும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் நம்முயிர் போகினும் பிறர் நமக்குச் செய்த நன்றியை மறக்காது இருத்தல் வேண்டும்.

நாம் இச்சமுதாயத்தின் வாழ்க்கையில் எவ்வழியிலோ, எவ்வகையிலோ அல்லது ஏதோ ஒருவிதத்திலேயோ பிறருடைய உதவிகளைப் பெற்றே வாழ்கிறோம் என்பது வெள்ளிடைமலை. உதாரணமாக நாம் இளமைப்பராயம் முழுவதும் தாய் தந்தையரின் உதவிகளைப் பெற்று வளர்கிறோம். பின்பு பாடசாலையில் ஆசிரியரின் உதவிகளைப் பெற்றுக் கற்கின்றோம். நோயினால் துன்பமடையும்போது வைத்தியரின் உதவியை நாடுகின்றோம். சில இக்கட்டான நிலைமைகளிலிருந்து விடுபட ஆருயிர் நண்பர்களின் அளப்பரிய உதவிகளைப் பெறுகின்றோம்; இவ்விதம் நாம் ஒவ்வொரு செயலையும் உன்னிப்பாக நோக்குவோமானால் இது தெளிவாகத் தோன்றும்.

எவ்வகையில் ஒருவர் நமக்கு உதவி செய்திருந்தாலும் அவ்வுதவியை நாம் அற்ப உதவியென நினையாது எம்முயிர் உள்ளவரையும் அதனை மறக்காது இருத்தல் வேண்டும். நாம் ஒருவன் செய்த நன்றியை மறப்போமானால் அதைவிடப் பாவம் வேறு ஒன்றில்லை. இதை நம் தெய்வப் புலவர்

“ எந்நன்றி கொண்டுக்கும் உய்வுண்டாம்
உய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு ”

என்ற ஈரடி வெண்பாவினால் அழகுற, நயம்மிக விபரிக்கிறார். மற்றும் “ஒருவன் செய்தி கொண்டுக்கு” என்று தொடங்கும் புறநானூற்றிலுள்ள பாடலும் செய்ந்நன்றி மறப்பது மகாபாதகம் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

இவற்றை எல்லாம்விட இவ்வுலகத்தை ஆன்மாக்களாகிய எமக்காகப் படைத்த கடவுள் எம்மை இவ்வுலகில் உள்ள இன்பத்துப்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் உதவியையும் நாம் ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது; ஆன்மாக்களாகிய எமக்கு இவ்வித உதவியைச் செய்யும் இறைவனுக்கும் நாம் என்றென்றும் நன்றியுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

எனவே மாணவராகிய நாம் நமது வாழ்க்கையில் ஒருவருக்குச் செய்யும் உதவியை பலாபலன் கருதியும் தன்னைக் கருதாமலுஞ் செய்தல் வேண்டும். அது போன்று நாம் பெறும் உதவிகளையும் மறவாது, “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்ற பொன்மொழியின் வழி ஒழுக்குவோமானால் நம் வாழ்வும், நாடும் சிறக்கும் என்பது மிகையன்று.

வே. பாலகிருஷ்ணன்,
8 A;

கிறு கதை

பாசத்தின் முடிவு

அது ஒருசிறு கிராமம். அங்கே அடித்துப் போட்ட பாய்ப்போல் ஒருசிறு ஊரிப் பாணை அமைந்திருந்தது. அது அவ்வளவு தூரம் நீடிக்கவில்லை. ஒரு முடக்கில் முடிவடைந்தது. அந்த முடக்கில் ஒருசிறு வீடு அமைந்திருந்தது. அந்த வீட்டு விழுந்தையில் ஒரு நாற்பாலியில் இந்திரன் பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சற்றுத் தள்ளி பாடசாலையில் கொடுத்த வீட்டு வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான் இந்திரனின் அன்புத்தங்கை வளர்

மதி. இவர்கள் இருவரும் ஈருடலும் ஓர் உயிரும் ஆக வாழ்ந்துவந்தார்கள். அண்ணை மரியம்மாவையும் தந்தை செல்வநாயகத்தையும் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பதற்கிணங்கப் பேணி வந்தார்கள்.

செல்வநாயகம் மாடுபோல் உழைத்து அதில் வரும் வருவாயில் குடும்பம் நடத்தி வந்தார். மரியம்மா கணவனின் கொள்கையே தனது கொள்கையென மனதில் கொண்டு தனது இரு பிள்ளைகளையும் இரு கண்கள் என வளர்த்துவந்தாள். காலங்கள் பல உருண்டோடின. இப்போது இந்திரனுக்கு வயது 18. ஜி.ஈ.சி பரீட்சையில் தேர்வு பெற்றுவிட்டு வேலைக்காக விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறான். வளர்மதியும் வளர்ந்து பெரியவளாகிவிட்டான். வளர்மதியும் படிப்பை முடித்துவிட்டு அண்ணனின் உதவியுடன் வேலைக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறான்.

ஒருநாள் காலை தபாற்காரன் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து இந்திரன் கையில் கொடுத்தான். அதை அவன் ஆவலுடன் பிரித்துப் படித்தான், மறுகணம் அவனின் வாயிலிருந்து ஆனந்தப் புன்னகை ஒன்று உதிர்ந்தது. இதைத் தந்தையிடமும் தாயிடமும் தங்கையிடமும் தெரிவித்தான். தாய் உடனே அவளைக் கட்டித்தழுவி ஆசைமுத்தம் கொடுத்தாள். அவ்வளவு என்னதான் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது. அதில் இந்திரன் வேலையில் எடுபட்டிருப்பதாகவும், அமெரிக்காவிற்கு வரும் படியும் எழுதியிருந்தது.

மறுநாள் பிற்பகல் இந்திரனையும் மற்றும் யாவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு கார் பலாலி விமானநிலையத்தை அடைந்தது. காரில் இருந்து மரியம்மாவும் செல்வநாயகமும் இந்திரனும் வளர்மதியும் இறங்கினார்கள். சிலநிமிடம் சென்றிருக்கும்; விமான நிலையத்திலுள்ள ஒலிப்பெருக்கி அமெரிக்காவிற்குப் போகும் பிரயாணிகள் வந்து விமானத்தில் ஏறவும் என ஒலித்தது. இந்திரனும் பெற்றோரிடத்தில் ஆசீர்வாதம் பெற்று, சேரதரியைப் பார்த்து “தங்காய் போய்விட்டு வாறேன்” எனக் கூறினான்.

அப்போது வளர்மதி அண்ணா நானும் உங்களோடு வரப்போகிறேன் என அழுதாள். இந்திரன் அவளை அணைத்து அழாதே, சிறிது நாட்களில் நான் வந்திடுவேன் எனக் கூறி எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு விமானத்தை நோக்கி நடந்தான். சிறிது நேரத்தில் விமானம் புறப்பட்டு மேலே கிளம்பிச் சென்றது.

இந்திரன் சென்ற சிலநாட்களில் வளர்மதிக்கு ஆசிரியை பதவிகிடைத்தது. இதற்காக ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு வரவேண்டும் என அரசாங்கம் அழைத்தது. இதையறிந்த தாய் பெற்ற பாசத்தால் என் கண்ணை என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போகாதே என அழுதாள். வளர்மதி ஒருவாறு தாயைச் சமாதானப்படுத்தி தந்தையுடன் மறுநாள் புக்கையிரத நிலையத்தை அடைந்தான். சிறிது நேரத்தில் புக்கையிரதம் புறப்பட்டது.

மறுநாட் காலையில் செல்வநாயகம் அன்றைய தினசரிப் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிதுநேரம் சென்றிருக்கும், மரியம்மா! மரியம்மா! இங்கே ஓடிவா என்று அழைத்தார். குசினிக்குள் இருந்த மரியம்மா வெளியே ஓடிவந்தாள். அங்கே அவள் கண்டது செல்வநாயகம் மயங்கி விழுந்துகிடந்தார். இதைக்கண்டதும் மரியம்மா திகைத்துப்போனாள் ஏன் இப்படி இவர் மயங்கிவிழுந்தார் என்று யோசித்தாள். சிறிதுநேரத்தில் மரியம்மா விற்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. பேப்பரை எடுத்துப் படித்தாள். உடனே, ஐயோ! அம்மா! வளர்மதி! என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டியோ; ஐயோ இனி நான் யாரை மகனென்று சொல்வேன் எனக் கதறினாள். இதைக் கேட்ட அக்கம் பக்கத்து வீட்டவர்கள் எல்லோரும் ஓடிவந்தார்கள். என்ன இது ஏன் இப்படி மரியம்மா அழுகிறாள் என வினவினர். சிறிது நேரத்தில்தான் அவர்களுக்கு வளர்மதி புக்கையிரதத்தில் போகும்போது புக்கையிரதம் கவிழ்ந்ததால் அதில் பிரயாணம் செய்த பலர் இறந்தனர். அவர்களில் வளர்மதியும் ஒருத்தி என்ற உண்மை விளங்கியது:

சில மாதங்களில் இந்திரன் தன் பெற்றோரையும் அன்புத் தங்கையையும் காண ஆசைப்பட்டுத் தாய்நாடு திரும்பினான். அவன் பலாவி விமான நிலையத்தை அடைந்து அங்கே தன் பெற்றோரையும், தங்கையையும் தேடினான். அங்கே அவர்களைக் காணவில்லை. இதனால் பெரும் வேதனையடைந்தான். ஓட்டமும் நடையுமாக வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திகிலடையச் செய்தது மரியம்மாவும் செல்வநாயகமும் வளர்மதியின் படத்திற்கு முன்னால் இருந்து அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். இதனைப்பார்த்த இந்திரனின் கண்கள் இருண்டன, தலைசுற்றியது. மயங்கிக் கீழே விழுந்தான். விழுந்தவன் எழுந்திருக்கவில்லை. ஏன்? அவன் இப்பொழுது மீளாத் துயிலில் கிடக்கிறான்.

சா. பூலிசிஸ் ஹாபேந்திரன்,
8 B.

தமிழ்-ஒரு வானவிளக்கு

வானத்து வெண்ணிலாவும், விண்ணுயர்ந்த மலை முடியும், பெருங்கடலும், வளைந்தோடும் நல்லாறும் உலகின் அழியாத சொத்துக்கள். ஒளிவிடும் தாரகையும், மழைவிடும் மேகங்களும் உலகில் என்றுமே நிலைத்திருக்கும். கதிரவன் ஒளியும், தென்றலின் இனிமையும் உலகு உள்ளளவும் அழியாது! அது போலவே நம் தமிழும் தோன்றி வளரும். எதிர்காலப் புது நெஞ்சங்களிலெல்லாம் என்றுமே ஓயாது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அழியாத பெரும் பொருள் அகத்தியர் வகுத்த தமிழ்! தொல்காப்பியரும், வள்ளுவரும் போற்றி வளர்த்த தமிழ்! நக்கீரரும் இளங்கோவும் மதித்து உரையாடிய தமிழ்! சாத்தனரும், பலணந்தியும், ஔவையும், புகழேந்தியும், கம்பனும் நாடெல்லாம் உலவி வளர்த்த தமிழ்! கண்ணுதற் பெருங்கடலும் முடியுடை மூவேந்தர்களும் கழகங்களால் காத்த தமிழ்! அந்தத் தமிழைத்

தான் அழியாத பெரும் பொருள் என்கிறோம். அணையாத வானவிளக்கு என்கிறோம்.

மண்ணிடை மல்கிக் கிடக்கும் எத்தனையோ மொழிகளுள் நம் தமிழ்மொழி போல் இனிதாவது எங்கும் காணோம். இலக்கணத்தால் வரம்பமைத்து, எளிமையால் இனிமை சேர்த்து, தூய்மையால் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் மொழிகளுள் நமது முத்தமிழ் மொழிபோல் இன்றுவரை இருந்ததாகவோ, இருப்பதாகவோ தெரியவில்லை. இளமையும், எழிலும், வனப்பும், வாய்மையும் ஒருங்கே தோய்ந்தாறிய இதயமொழிதான் தமிழ்! அந்தத் தமிழைத் தான் அணையாத வானவிளக்கு என்கிறோம்.

தமிழ்மொழி தோன்றி வெகு நாட்களாகி விட்டது. உலகம் தோன்றும்போதே தமிழ்த்தாய் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடியிருக்கின்றாள். உலகில் வழங்கும் 7500 மொழிகளுள் தமிழ் மொழிபோல் தொன்மையும், சிறப்பும் கொண்ட மொழியோ, சீரிளமை கொண்ட மொழியோ உலகிலே இன்றுவரை தோன்றியதாக வரலாற்றுக்குறிப்புக்களில்லை. இக்காரணம் பற்றியே தமிழ் மன்னர்களாலும், மக்களாலும் வளர்க்கப்பட்டு, புலவர்களாலும், கவிஞர்களாலும் புதுமைமெருகும் இலக்கியச் செறிவும் அளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. எத்தனை காவியங்கள், எத்தனை இலக்கியங்கள், எவ்வளவோ நாகரிகமறிவிக்கும் நூல்கள், எத்தனையோ அரசியல் நீதி நூல்கள், எவ்வளவோ கவிதைக் குவியல்கள், இவையாவும் தமிழ்மொழி பெற்றெடுத்த அருமைச் செல்வங்கள்.

மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மொழி பல மொழிகளடன் மோதியிருக்கின்றது. பேச்சு வழக்கற்ற சமஸ்கிருதம் தமிழோடு மோதியிருக்கின்றது. ஆனாலும் சிதைந்திருக்கின்றது. பாரசீகமும், கிரேக்கமும், டச்சும், போர்ச்சுக்கலும், பிரெஞ்சும், ஆங்கிலமும், இந்தியும், சிங்களம் போன்ற மொழிகளும் தமிழோடு மோதியிருக்கின்

றன. எனினும் தமிழ் இன்னும் வெற்றிக் களிப்புடன் பவனி வருகின்றது. உலகம் தோன்றும்போது தோன்றிய மொழி, உலகம் மறையும்போதும் இருந்துதான் மறையும்.

திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும், சங்க நூல்களும் நம்மிடையே இருக்கும் வரையில் தமிழின் பெருமையும், தமிழ்முதின் இனிமையும், எவராலும் மாற்றிவிடக் கூடியனவல்ல. ஆனால் இவைகளை வைத்தே இனியும் புகழ்பாடிக் கொண்டிருப்பதை விட, மேலும், மேலும் புதிய இலக்கியங்களை உருவாக்க வேண்டும். புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் வரிகள் குறிப்பிடுவதுபோல,

“எளியநடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும்
வேண்டும்.
இலக்கணநூல் புதிதாக இயற்றுதல்
வேண்டும்”

அது மாத்திரமன்றி,

“செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய்ச்
செய்வதுவும் வேண்டும்
எளிமையினால் ஒருதமிழன் படிப்பில்லை
யென்றால்
இங்குள்ள எல்லாரும் நாணிடவும்
வேண்டும்”

என்ற உயர் பொருளை மனதில் வைத்துப் பணியாற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் நம் கடமையை நாம் புரிந்தவராவோம்! தமிழர் வாழ்வு நலனடைந்ததுமாகும்.

“பொங்கு தமிழர்க்கு இன்னல் விளைத்தால்
சங்காரம் நிஜமென்னு சங்கே முழங்கு”
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

சி. செல்வராசா;
8-ம் வகுப்பு B பிரிவு.

கடற்கரைக் காட்சி

ஆடி வந்த அலைகளெல்லாம்—ஆடி
ஆடி அடிக்குதே
அசைந்து வந்து கடலிலே—ஓடி
ஓடித் திரியுமே.

அன்னம் வந்து கூட்டம்—போட்டு
அலைகளாகப் பறக்குதே
அழகாக வந்த அன்னம்—அடித்து
மடங்கிப் பறக்குதே.

காட்சி தந்த இடத்தினிலே—அழகும்
பொங்கி மல்குதே
காட்சி வந்து கரையிலே—நீல
வண்ணம் தாங்குதே.

அந்தரத்தில் நின்ற கப்பல்—அசைந்து
அசைந்து நிற்குதே
இந்து நீரில் வந்த கப்பல்—செல்வம்
கொழித்துச் சேர்க்குதே.

அலைகள் வந்த இன்பத்திலே—மனம்
ஆசைகாட்டி நிற்குதே
புலவன் தந்த பாட்டினிலே—இன்பம்
புதிதாய்த் துள்ளுதே.

கதிரோன் வந்த காலையிலே—மாட்சிக்
கதிரொளிதான் பிறக்குதே
கதிர்கள் தந்த வண்ணத்திலே—காமர்
எதிரலைகள் அடிக்குதே.

சு. இராகவன்,
8-ம் வகுப்பு A பிரிவு.

விண்வெளிப் பயணம்

நிலா, நிலா, ஓடிவா, நிலலாமல் ஓடிவா, மலைமேல் ஓடிவா, மல்லிகைப் பூக் கொண்டு வா என்று சிறுவயதில் இப்படிப் பாடியது பலருக்கும் நினைவிருக்கலாம்; இரவுநேரத்தில் வானத்தில் பவனி வரும் அம்புலிமாமாவுடன் கொஞ்சாத குழந்தைகள் உண்டா. சந்திரனைப் பிடித்துக் கையில் தா என்று குழந்தையாக இருந்த போது இராமபிரானே தம் தாயீடம் அழுதாராம். குழந்தைகள் உள்ளத்தைமட்டும் தானா அந்தச் சந்திரன் கவர்ந்துவிட்டான்.

சந்திர மண்டலத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிட வேண்டுமென்ற ஆசை மனிதனுக்கு வெகுகாலமாக இருந்து வருகிறது. சாதாரண மனிதர்களுக்கு வெறும் ஆசையாக இருந்த அது, எழுத்தாளர்களுக்கு கதைகள் புனைவதற்கு வேண்டிய கற்பனையாகவும் இருந்தது.

இன்று நாம் ராக்கெட் என்று சொல்வதுபோல் ஒரு கணைவருகிறது. வானவெளியில் யாத்திரைசெய்யக் கூண்டு ஒன்று வருகிறது. அதில் அவர்கள் சந்திரனை அடைந்து திரும்புகிறார்கள். இந்தக் கற்பனையில் அதிசயமான ஓர் உண்மையுண்டு. இந்தக் கற்பனைக் கதையில் அவர்கள் பார்த்து வர்ணித்தபடியேதான், இன்றைய விண்வெளி வீரர்கள் பார்த்ததும், கூறியதும், அமைந்திருக்கின்றன. இந்த அதிசயப்படுப்படியான ஒற்றுமையைக் கண்டு உலகமே வியந்தது. இந்த வட்டவடிவமான சந்திரனுடைய விட்டம் 2,160 மைல்கள். பூமியில் இருந்து அது சுமார் 2,04,000 மைல்கள் தூரத்தில் இருக்கிறது. முதன் முதலில் சந்திரனைப் பூமியில் இருந்து ஒரு ராக்கெட்டினால் அடித்த பெருமை ரஷ்யாவுக்குத்தான் உண்டு. 1959-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் வியூனா-2 என்ற ரஷ்ய ராக்கெட் அதைச் சாதித்தது. 1969-ம் ஆண்டு யூலைமாதம் அநேகமாக மனிதன் சந்திரனைப் பார்த்துத் திரும்பிவிடுவான். இந்தப் பத்து ஆண்டுகளாக ரஷ்ய விஞ்ஞானிகளும், அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளும் உழைத்துள்ள உழைப்பு அவை மனித வர

லாற்றில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை.

சந்திரமண்டலப் பயணமென்பது அமெரிக்கர்களின் நீண்டகால வேலைத்திட்டத்தில் இருக்கிற விஷயம். 1961 லேயே அந்தத் திட்டத்திற்கு ஒரு திட்டவட்டமான எல்லைக்கோடு போட்டுவிட்டார் காலஞ்சென்ற அமெரிக்க ஜனாதிபதி கென்னடி. 1970-க்குள் அமெரிக்கா சந்திரனில் ஒரு மனிதனை இறங்கச் செய்து மீண்டும் அவனைப் பத்திரமாகப் பூமிக்குக் கொண்டுவரக் கூடிய வேலையை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று 1961 லேயே அவர் விடுத்த வேண்டுகோள் இது. கென்னடியின் வாக்கை வேதவாக்காக எடுத்துக்கொண்டார்கள் அமெரிக்கர்கள். அமெரிக்கா எங்கும் சந்திரனுக்குப் போவதுபற்றியே பேச்சு; சந்திரமண்டல ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக ஒரு திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு அது மக்கள்மத்தியில் வைக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் கடைசிக்கட்டம்தான் இப்போது நம் எல்லோருக்கும் பழக்கமான பெயரான மூவர் விண்வெளிப் பயணம் செய்யும் அப்பலோ 1968-ம் ஆண்டு டிசம்பருக்கு முன்புவரை அமெரிக்கா அனுப்பிய ராக்கெட்டுக்கள் விண்வெளியைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து காட்டின. அப்பலோ 8 த்தான் மனிதனைச் சந்திர மண்டலத்திற்குச் சுமார் ஒருமைல் அருகாமையில் கொண்டுபோயிற்று.

கேப்கென்னடி விண்வெளித்தளத்தில் இருந்து இப்போது அமெரிக்கா ராக்கெட் பறக்கவிடுகிறது. சந்திர விஷயத்தில் முதலில் "மெர்குரி" என்ற விண்வெளிக்கப்பலை அனுப்பினார்கள். இதில் ஒருவர் மட்டும்தான் அனுப்பப்பட்டார். இரண்டு முறை இந்த விண்வெளிக்கப்பலை அனுப்பினார்கள்; இரண்டு கப்பல்களும் விண்வெளியில் 31 மணிநேரம் இருந்தன. அடுத்து "ஜெமினி" என்ற விண்வெளிக் கப்பலை அனுப்பினார்கள். இதில் இரண்டுபேர் போனார்கள். நான்கு நாட்கள் விண்வெளியில் சுற்றி வந்தார்கள்.

ஜெமினி-10 என்ற விண்வெளிக் கப்பல் கேப்கென்னடி ராக்கெட் தளத்தில் இருந்து கிளம்பியது. இதில் பிரயாணம்

செய்தவர்கள் ஜான்கை, மைக்கல், காலின்ஸ், ஜெயினிக்கு அடுத்தாற்போல உருவானதுதான் அப்பலோ, அப்பலோ-11 விண்வெளிக்கப்பல் இன்றைய திட்டப்படி, ஆம்ஸ்ரோங், ஆவ்ட்ரிங், மைக்கல் காலின்ஸ் ஆகிய மூன்று வீரர்களுடன் அப்பலோ 10 சென்றதுபோலவே போய் சந்திரனுக்கு அருகில் வட்டமிடத் தொடங்கியது. பின்பு சந்திரனிலே ஆம்ஸ்ரோங் என்பவர், அரை மணிநேரம் உலாவி அங்கேயுள்ள கல்லை யும், மண்ணையும் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டார்.

சந்திரமண்டலக் கிருமிகள் பரவுவதில் இருந்துதப்புவதற்குப் பலமான பாதுகாப்பு முறைகள் தயார் செய்யப்பட்டிருந்தன. விண்வெளி வீரர்களைப் பசிபிக் கடலில் கொண்டுவந்து இறக்கிய கூண்டை ஒரு கெலிகாப்டர் விமானம் தரைக்குக்கொண்டு வந்து சேர்க்கும். அவர்கள் உடனே வெளி வந்து காத்து நின்றவர்களோடு கைகுலுக்க வோ, வரவேற்கவோ முடியாது அவர்களுக்காக தயார் செய்து வைத்துள்ள வண்டியில் ஒன்றிலிருந்து, ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் குழாய் அந்தக் கூண்டுவரையில் நீட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதன் வழியாக வெளிக்காற்றுப்படாமல் அவர்கள் நடந்து வந்து வண்டியில் ஏறிக்கொள்வார்கள். இப்படி இருபத்தொரு நாட்கள் இவ்வளவு சோதனைகளும் நடக்கும். அதுவரை விண்வெளி வீரர்கள் வெளி உலகையே பார்க்க முடியாது. அதன் பிறகு எந்தவிதமான கெடுதலும் இல்லையென்ற பிறகுதான் அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்.

த யோகநாதன்,
வகுப்பு 8, பிரிவு "ஆ".

தந்திரக் குமரன்

ஒருநிலை குமரன் என்பவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் மிகவும் பலம்வாய்ந்தவன். இவன் ஒருநாள் வேற்றாருக்குப் போகும் வழியில் ஒரு மரத்தில் பலதிருடர்கள் அவனை வழி மறித்தார்கள். உடனே அவன் ஒருகணம் யோசித்துவிட்டு "என்

னிடம் ஒரு பணமும் இல்லை" என்றான். அப்போது திருடர்கள் அவனைச் சோதித்தனர். பின் "சரி நீ எங்களுடன் திருடுவதற்கு வரவேண்டும்" என்றனர். அவனும் தான் தப்புவதற்காக அவர்களுடன் சேர்ந்து திருடி வரலானான்.

சிலகாலங்களாக அவர்களுடன் சேர்ந்து அவர்கள் திருடி வந்தவற்றையெல்லாம் சேர்த்துவைக்கும் இடங்களைக் காலப்போக்கில் அறிந்துவிட்டான். ஒருநாள் குமரன் தனியிடத்திலிருந்து சிந்திக்கலானான். அவன் மனத்தில் என்றுமே இருந்துவந்தது என்னவென்றால் தான் தப்புவதற்கு என்ன வழி செய்யலாம் என்றதுதான்.

மறுநாள் இரவு குமரன் அத்திருடர்களுக்குக் கூறினான்: "நாங்கள் இருப்பதற்குத் தென்திசையில் ஒரு மலையுண்டு; அதற்குள் ஒரு குகையுண்டு. அக்குகைக்குள் பணம்படைத்த செல்வந்தன் ஒருவன் வாழ்ந்து வருகின்றான். நாங்கள் இன்றிரவு அங்கே சென்று திருடுவோம். அதற்குத் தயார் செய்யுங்கள்" என்றான். திருடர்களும் குமரன் கூறியதைக் கேட்டுத் தயாரானார்கள்.

குமரன் திருடர்களுக்குக் கூறிவிட்டுத் தான் உடனே சென்று மலைக்குகைக்குள் செல்லும் வாசலின் அருகில் ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லை வைத்துச் சென்றான். அன்றிரவு அவர்கள் அக்குகையை நாடிச் சென்றார்கள். அங்கு சென்றவுடன் குமரன் சொன்னான், "நான் முதல் உள்ளே சென்று பார்த்து வருகிறேன் நீங்கள் இதிலே நிலுங்கள்" என்றான். அவன் உள்ளே சென்று விட்டுச் சிறிதுநேரம் அங்கே தங்கிப் பின் வெளியே வந்து கூறலானான், "செல்வந்தர் இப்போது உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார் நாங்கள் போய்த் திருடுவோம்" என்றான். உடனே எல்லோருமாக உட்சென்றார்கள். உள்ளே சென்றதும் குமரன் மெதுவாக அவர்களை விட்டு விலகிக் குகையின் வாசலுக்கு வெளியே வந்து தான் வைத்த அப்பாறாங்கல்லால் குகையின் வாசலை அடைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

திருடர்கள் அங்கே சென்றதும் ஒன்றையுமேகாணாது திகைத்தனர். உடனே குமரா,

குமரா என்று அழைக்க குமரனைக் காண் வில்லை. அவர்கள் ஏமாந்தார்கள்; குகையின் வாசலைக் காணாமல் அதற்குள் அடைபட்டு இறந்துபோனார்கள்.

குமரன் அவர்களைக் குகைக்குள் விட்டு அடைத்துவிட்டு, தான் திருடர்கள் ஒழித்து வைத்த பணத்தையும், ஆபரணங்களையும் எடுத்துச் சென்றான்.

பின் அவ்விடத்தைக் கடந்து அப்பாற் செல்லும்போது ஒரு வீட்டில் அழகை ஒலி கேட்டது. அங்கு குமரன் செல்லலானான். அங்கு சென்றதும் யாது நடந்தது என விசாரிக்க அவர்கள் கூறலானார்கள்; இதற்கு அருகாமையில் உள்ள காட்டில் ஒரு மரப்பொந்தை இல்லமாகக் கொண்ட அரக்கன் வாழ்ந்துவருகிறான். அவன் மிகக் கொடியவன், அவ்வரக்கன் இன்று இந்தப் பெண்ணை ஒரு மந்திரக்கோலால் தொட இறந்துபோனான். நாங்கள் எல்லோருமாகச் சென்றபோது அவன் ஓடிவிட்டான். அக்கோலால் இன்னொருமுறை இப்பெண்ணில் தொடும்போது அவள் உயிர்பெறுவாள். ஆகவே, அவ்வரக்கனைக் கொண்டு அக்கோலைக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படிச் செய்வோருக்கு இப்பெண்ணையே மணம்முடித்து வைப்போம் என்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்ட குமரன் நான் அரக்கனைக் கொண்டு அக்கோலைக் கொண்டுவருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அங்கே ஒரு மரத்தைக் கண்டான்; அது பெரிய மரமாகியதால் அதிலேதான் இருக்கவேண்டும் என எண்ணினான். உடனே அம்மரத்தில் ஏறி அம்மரப்பொந்தின் வழியாக உட்கொண்டான். அங்கே மெல்லமெல்லமாக உட்கொண்டான். அங்கே ஒரு கோடரி தென்பட்டது; அக்கோடரியை எடுத்து வந்து மரப்பொந்தின் வழியாக எறிந்தான். அக்கோடரி அம்மரத்தின் அடியின் அருகில் விழுந்தது. பின் மெதுவாக உட்கொண்டு பார்க்கையில் அரக்கனும் அரக்கியும் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

அவர்களுக்கு அருகில் அக்கோல் இருப்பதைக் கண்டான். ஆனால் குமரனுக்கு

அக்கோல் யாரையும் கண்வுடனே சத்தம் செய்யுமெனத் தெரியாது. குமரன் அக்கோலை எடுக்கச் செல்ல அக்கோல் சத்தம் செய்தது. உடனே குமரன் அக்கோலை எடுத்தான். அக்கோல் பெலத்துச் சத்தம் செய்தது; இச்சத்தத்தால் அரக்கன் எழும் பிப்பார்த்தான். தனது கோலை யாரோ கைப்பற்றியதைக் கண்டான்; உடனே அரக்கன் குமரனைத் துரத்தினான்; குமரன் ஓடி மரப்பொந்தின் அடியில் வந்தான்; உடனே மரப்பொந்தின் வழியாகக் கீழிறங்கினான். உடனே அருகில் இருந்த கோடரியால் அம்மரத்தைத் தறித்தான். அப்போது மரம் முறிந்தவிழவே அரக்கனும் அரக்கியும் இதற்குள் இருந்து இறந்தனர்;

கோலோடு திரும்பிய குமரன் அந்நாட்டை நோக்கி விரைந்தான். அங்கே சென்று அக்கோலால் அப்பெண்ணைத் தொடவே அவள் உயிர்பெற்றாள். பின் குமரனுக்கும் அப்பெண்ணுக்கும் திருமணம் நடந்தது. குமரன் தன் மனைவியோடு ககமாக இல்லறம் நடத்தினான்;

க. நக்கோன்,

8 "A"

பாடசாலை வாழ்க்கையும் மாணவர்களும்

வீட்டிற்குள்ளே தாயையும், தந்தையையும் தெய்வம் என நினைத்தவர்கள் வயது வந்ததும் பாடசாலைக்குச் செல்கிறார்கள். ரீ வயது காலமும் வீட்டில் பிடித்த பிடிவாதம் முதலிய குணங்கள் அவனை விட்டு அகல்கின்றன;

மாணவர்களெல்லாம் பாடசாலையில் கூட்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். ஓர் ஆசிரியர் இட்ட கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு இறைவன் இட்ட கட்டளையோல் எண்ணி அதைச் செய்கிறார்கள். பலர் ஒன்று சேர்ந்து படிக்கிறார்கள்; ஒவ்வொரு மாணவனின் உயர்ச்சி அவன் படிக்கும் படிப்பிலும் பாடசாலையில் நடக்கும் பல விதமான போட்டிகளிலும் தங்கியுள்ளது.

மற்றும் விளையாட்டுப் போட்டிக் காலத்தில் நாம் இசைந்தெடுக்கும் விளையாட்டுக்களை ஒவ்வொருநாளும் பாடசாலை மைதானத்தில் பயிற்சி செய்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்தாற்றான் போட்டியில் வெற்றி பெற முடியும். மற்றும் விட்டுக் கொடுக்கும் தயாள மனப்பான்மையும் இருத்தல் வேண்டும். “நான்” என்ற அகங்காரம் இருக்கக் கூடாது.

மாணவர்கள் தவறாமல் பாடசாலைக்கு வருதல் வேண்டும். ஒருநாள் வரவிட்டால் அன்று படிப்பித்த பாடத்தை அறிய இயலாது.

மற்றும் படிப்புக் காரணமாகச் சுற்றுப் பிரயாணங்கள் செய்தும் நன்மைகளைப் பெறுகிறார்கள்.

மாணவர்களுடைய வருங்கால வாழ்க்கைக்கு அடிகோலச் சமூகத்திற் பழகுவதற்கு வேண்டிய பண்புகளை மட்டுமின்றி, அறிவு, அன்பு, பொறுமை, இரக்கம், தியாக சிந்தைகளை மாணவர்கள் கற்பார்கள். இன்று சமூகக் கல்வியுடன், ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம், கணிதம் முதலியவற்றையும் கற்கிறார்கள். அஃது அவர்களுக்கு நன்மையாகும்.

ஆகவே பாடசாலைப் பருவத்தில் எமது பெற்றோர், ஆசிரியர் கண்டித்தும், தண்டித்தும் திருத்த முற்படும்போது அவர்கள்மீது வெறுப்புக் கொள்ளாதல் ஆகாது என்பதை மாணவர்களாகிய நாம் அறிந்து கொள்வோம்.

மாணவர்களாகிய நாம் பாடசாலைக்குச் செல்வதன் மூலம் பல நன்மைகளைப் பெறலாமென்றி வீட்டிலிருந்து பெறமுடியாது என்பதையும் நாம் வெளிப்படையாக அறிந்து கொள்கிறோம்.

க. கணேசலிங்கம்,
8 “B”

சிறுகதை எழுதுதல்

ஏழையின் உயர்வு

ஒரு அப்பா, அம்மாவுக்கு ஒரேயொரு பாலகன் இருந்தான். அவன் பெயர் பாலன் ஆகும். அவனை மிகவும் செல்லமாக வளர்த்து வந்தார்கள். அவனுடைய சிறு பராயத்திலே அவனுடைய பெற்றோர் அவனுடைய பாட்டியின் கையில் அவனை ஒப்படைத்து விட்டு மேலுலகம் சென்று விட்டார்கள். இதனால் அவன், யார் தன்னுடைய பெற்றோர் என்றே அறியான். அவனுடைய தாயும், தகப்பனும் பாட்டியே ஆகும். அவனுடைய பாட்டி மிகவும் செல்லமாகவும், அன்பாகவும் அவனைப் பாதுகாத்து வந்தாள்.

பள்ளிப் பருவம் வந்தவுடன் அவனைப் பாடசாலையிற் கொண்டு போய்ப் பாட்டி சேர்த்தாள். அவன் கடவுளை வணங்குவதற்கும், நற்குணங்களைத் தன் மனதிலே பதிப்பதற்கும் உடந்தையாய் இருந்தவன் அவன் பாட்டியே ஆகும். பாட்டி தான் பட்டினியாய் இருந்தாலும் பாலனை என்றும் பட்டினியாய்க் கிடக்க விடமாட்டாள். ஆனால், பாலன் தன் பாட்டியின் கஷ்டங்களை அறிந்தான். பாட்டி அவனுக்குக் கொடுக்கும் உணவுகளைத் தனக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லி அதனைப் பாட்டியே உண்ணும்படி வற்புறுத்தி அழுதான். இவனுடைய உயர்ந்த பண்பினால் பாட்டிக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. பாடசாலை விட்டவுடன் ஒரு கணமும் பாலனைப் பிரிந்து இருக்கமாட்டாள்.

பாலன் வகுப்பில் மிகக் கெட்டிக்காரனாக விளங்கினான். பாடசாலையில் நடக்கும் போட்டிகள் அத்தனைக்கும் பங்குபற்றி முதற் பரிசையே பெறுவான். பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் பாடங்களை மிகக் கவனத்துடனும், ஆர்வத்துடனும் படிப்பான். இதனால் அவனுடைய ஆசிரியர்கள் அவன் மேல் மிகவும் பிரியம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவன் எப்பொழுதும் தன் ஆசிரியர்களிடத்தும், பெரியோர்களிடத்தும் மிகவும் பண்பாக நடப்பான்.

அவன் தன் நண்பர்களிடம் மிகவும் அன்பாகப் பேசுவான். அதனால் அவனுக்குப் பாடசாலையிலுள்ள அனைவருமே சிநேகிதர்கள் எனலாம். மிருகங்கள், பறவைகள் முதலியவற்றில் ஜீவகாருண்யம் உடையவனாக இருந்தான். இப்படியிருந்தும் அவனுடைய வகுப்பில் ஒரு சிலரே அவனிடம் வெறுப்புக் காட்டினார்கள். அவர்கள் பாலனின் நற்குணங்கள், மிகவும் கெட்டித்தனம் முதலியவற்றாலேயே அவனில் பொருமை கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் பாடசாலை விட்டவுடன் அவன் வீடு நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய வகுப்பிலுள்ள பொருமைக்காரரில் இரண்டு முரடர்கள் அவனை வழிமறித்து அடித்துவிட்டார்கள். அதனால் பாலன் கண்ணீருடன் தன் வீடு நோக்கிச் சென்றான். அவனைக் கண்ட பாட்டி பதைபதைத்து என்ன மகனே நடந்தது என்று கண்ணீருடனும், கம்பலையுடனும் கேட்டாள். பாலன் நடந்தவற்றை ஒன்றும் விடாமல் தன் அன்பான பாட்டியிடம் சொன்னான். இதனால் பாட்டியின் கோபம் உச்சவரம்பை எட்டியது. முரடர்கள்மேல் மிகவும் கோபங் கொண்டாள். தன் பேரனைத் தேற்றி அவனுக்கு உணவு கொடுத்துவிட்டு, வீட்டுப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

கோழிகள் கூவின, காசங்கள் கரைந்தன, கோயில் மணியைசை கேட்டது; இவையெல்லாம் இருள் என்னும் பதைவனை வீரட்டியடிக்கும் சூரியனின் வருகையை எதிர்பார்ப்பனவன்றோ! பாட்டி கண்ணிழித்தாள். தன் பேரனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளெல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு தன் பேரனுக்கு உணவு ஊட்டிய பின்னர் அவனைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்று பாடசாலை அதிபரிடம், முந்நாள் தன் பேரனுக்கு நடந்த சம்பவத்தைச் சொல்ல முடியாமல் சொல்லி வாய்விட்டுக் கதறியழுதுவிட்டாள். இதனால் பாட்டியின் அன்பு வெளிப்படுகின்றதல்லவா? அதிபர் மனம் இளகிவிட்டது. அவர் மனம் கடல் அலைகளைப்போல மோதின. அதிபர் பாலனைக் கேட்டு, அவர்கள் யாரென அறிந்து, அவர்களைக் கூப்பிட்டு, அவர்களின் மனம்

திரும்பி நல்ல பாதையை நோக்கித் திரும்பும்படி புத்திமதிகளைச் சொல்லி அனுப்பினார். அதனால் அப்பொருமைக்காரரே அன்று தொடக்கம் பாலனின் நண்பர்களானார்கள். தங்களைத் தீப குணத்திலிருந்து மீட்ட பாலனை அவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். இதனை அறிந்த ஆசிரியர்கள் வியப்புற்றுப் பாலனுக்குப் பரிசும் கொடுத்தனர்.

நற்குணத்திற்காகப் பரிசை வாங்கிய தன் பேரனைப் பாட்டி மிகவும் அன்புடன் உபசரித்தாள். ஊர் மக்கள் அவனுடைய குணங்களைப் பாடசாலை மாணவர் மூலம் கேட்டறிந்து மிகவும் வியப்புற்றுச் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

வறுமை என்னும் கடலிலிருந்து எப்படியோ ஒருநாள் நீந்திக் கரையை அடைவேன் என்ற மன உறுதியுடன் பாலன் தன் பாடங்களைக் கவனமாகப் படித்தான். அத்துடன் தன் பாட்டியை என்றோ ஒருநாள் கவலையை மறந்து இன்பம் அடையச் செய்வேன் என்று தன் பாட்டியிடம் ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லுவான்.

பாலன் தன் ஓய்வு நேரங்களில் தன் வீட்டிலே தோட்டம் செய்து தன் பாட்டிக்குத் தோட்டத்திலிருந்து வரும் கொஞ்ச உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு மகிழ்விப்பான். இதனால் கொஞ்சச் செலவு குறைந்தது. சில நாட்களில் பாலன் பாடசாலைக்குப் போகும் நேரத்தில் அவனுடைய தோட்டத்திற்குத் தானே தண்ணீர் ஊற்றுவான். ஆனால் இப்படி வேலைகளெல்லாம் பாட்டி செய்வது பாலனுக்குப் பிடிக்காது. ஏனெனில், பாட்டி சமைத்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்வதனால் அலுப்பு ஏற்படும். "பாவம் பாட்டி" என்று எப்பொழுதும் மனதில் சொல்லிக் கொள்வான்.

படிப்பில் பல விடயங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கென மாணவர்கள் ஓர் உல்லாசப் பயணத்தை நடாத்துவதற்கெனத் திட்டமிட்டார்கள். அதற்குப் பாலன் தன் நோக்கத்தைப் பாட்டியிடம் சொன்னான். பாட்டி அவனுக்கு ஆசீர்வாதம் கொடுத்து மற்றைய மாணவர்களுடன் அனுப்பி வைத்

தான். அவர்களெல்லாரும் கடல் மார்க்கமாகப் புறப்பட்டுக் கப்பலில் போனார்கள். கொடுமான புயலும், கொந்தளிப்பும் உண்டாகவே கப்பல் நீரில் மூழ்கிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் திக்குத்திக்காக நீந்திக்கரையை அடைந்தார்கள். பாலனும் நீந்தி வேரோர் கரையை அடைந்தான். அவன் களைப்பால் கரையிலே படுத்த உறங்கிவிட்டான். சிறிது நேரத்தின்பின் கண்விழித்துப் பார்த்தான். அப்போது வெய்யில் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தன் கால்போன போக்கிலே நடந்தான். சிறிது தூரத்திற்கப்பால் ஒரு சிறிய வீடு தென்படவே அதனை நோக்கி நடத்தான். அங்கே போகும் போது சுதவு தானாகவே திறவுண்டது. பாலன் உள்ளே நுழைந்து பார்த்தபோது அங்கே ஓரிடத்தில் தங்கம் நிறைந்த சாக்குகள் நிரைநிரையாய் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் படித்த பையனாகையினால் அச்சொத்துக்கு உரியவர் யாரென அறிய அங்கே நெடுநேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், ஒருவரும் அங்கே வரவில்லை.

கடலிலே கப்பல் ஒன்று போய்க்கொண்டிருப்பதைத் திடீரெனப் பாலன் கண்டுவிட்டான். உடனே அவன் கடற்கரையை நோக்கி ஓடோடி வந்து சைகை காட்டினான். அதனால் கப்பலை ஓட்டிய மாலுமி பாலன் நின்ற திசையிலே வந்தான். பாலன் தன் சுயசரிதையை அவனுக்கு விபரித்தான். மாலுமியும், பாலனும் தங்கச் சாக்குகளைக் கப்பலில் ஏற்றித் தங்கள் நாட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

தன் பாட்டியைப் பார்ப்பதற்கெனத் தன் வீடு நோக்கி ஓடினான். அங்கே பாட்டி அவனைக் கட்டதும் ஓடோடி வந்து தன் பேரனுக்கு உணவுகளைக் கொடுத்தாள். பாலன் நடந்தவற்றை ஒன்றும்விடாமல் தன் பாட்டிற்குச் சொல்லித் தான் கொண்டு வந்த தங்கம் நிறைந்த சாக்குகளையும் காண்பித்தான். பாட்டிக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி பொங்கியது. பாலன் கொஞ்சத் தங்கத்தைத் தன் நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுத்துதவினான்.

தான் பாட்டிக்குச் சொன்னபடி பாலன் கெட்டித்தமைமாகப் படித்துப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, அரசாங்க வேலையில் சேர்ந்து தன் பாட்டியின் துன்பக்கண்ணீரை இன்பக் கண்ணீராக மாற்றிச் சீரும், சிறப்புடன் தன் பாட்டியுடன் பாலன் சுகமாக வாழ்ந்தான்.

ச. விக்ரம் கருணேந்திராசா,
9-ம் வகுப்பு A பிரிவு.

எனக்கு மட்டும் வாயிருந்தால்.....

நான் எங்கு உதித்தேன் என்று ஆருடம் பார்க்கவோ, அல்லது சோதிடம் சொல்லவோ எனக்குத் தெரியாது. நான் மனிதனல்ல. என்னைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்தி பின்வாரும்போது உணர்வு பெற்றேன். இன்றுவரை நான் பட்ட அவஸ்தைகளோ, அப்பப்பா! அவை சொல்லில் அடங்கா. கொழுப்பு மாநகரில் செருப்புக் கடைக்காரன் ஒருவன் என்னை ஊசியால் குத்திக் கட்டி, ஆணிகளை அறைந்து, வெயிலில் காய்ச்சி, "நவீனச் செருப்பு" என்று நாமஞ் சூட்டி, கண்ணாடிக் கூண்டில் சிறைவைத்து, கண்காட்சிக்கு வைத்திருந்தான். இவ்வாறு மனிதன் என்னை வருத்திய தெல்லாம் அவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கே யாகும்.

என்னைப் பார்த்து உருகியவர்கள் எவரும் இல்லை. உவந்தவர்களோ பலர். அதுவும் என் நலம் வேண்டியல்ல. பிறரது துன்பத்தில்தான் மகிழ்வு அடையும் சமுதாயம் அல்லவா மனித சமுதாயம்?

என்னோடு கூடிப்பிறந்த சகோதரர்களைப் பிரியும் காலமும் வந்தது. நாகரிக நங்கை ஒருத்தி கடைக்காரனிடம் பணம் கொடுத்து என்னைச் சிறை மீட்டாள்; என் விடிவு காலம் வந்த தென அளவிலா ஆனந்தமடைந்தேன். ஆனால் நடந்தது என்ன? அந்த மாது தனது பாதத்தில் என்னை மாட்டி றேட்டிலும், வீட்டிலும்

வினையாடினார். அவளுக்குச் சுகமும், வேடிக்கையும் ஆனது. எனக்கோ வேதனையைக் கொடுத்தது. வீதியில் உருகி வழியும் தார் என்னை உருக்குலேத்தது. நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறும் மனித நாகரிகம் என்னை ஒரு கிழமைக்குள்ளேயே பழைய தாக்கியது. அந்தக் கொடுமைக்காரி தன் கணவன் மேலுள்ள வெறுப்பைத் தீர்ப்பதற்காக அவன் முகத்தில் நர்த்தனம் புரியும் படி ஓர் ஆயுதமாக என்னைப் பிரயோகித்தாள். நான் அந்த மாளிகையை விட்டு வெளியேறும் நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது.

இந்த வேளையில் பிச்சைக்கார முடம் ஒருவன் எனக்குக் கைகொடுத்து தவினான். அவன் தன் கால் வழங்காததால் கைகளால் நடப்பவன். ஆதலால் என்னைத் தன் கையில் போட்டும் பிரயோகிக்கத் தொடங்கியதும் எனக்குப் பெரும் பிரமிப்பைக் கொடுத்தது. வேதனைப்பட்டாலும் அவன் என்னைப் பேணிக்காத்ததை நினைக்கும் போது எனக்குப் பெரும் மகிழ்வு ஏற்படும். "நாய் நன்றியுள்ள மிருகம் அல்லவா" என்று பலர் சொல்வார்கள். ஆனால் அந்த முடத்தினுடைய நாய் அவனுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டது. ஒருநாள் அவன் உறங்கும்போது என்னைக் கவியெடுத்துச் சென்று கடித்து, விழுண்டி, வீசி எறிந்து, ஏதோ இன்பத்தை ருசித்துக் கொண்டது. என் காதலுந்ததை அதனால் உணர முடிந்ததா? எவ்வளவோ திருத்தியும் பிச்சைக்காரனால் என்னைச் செப்பனிட முடியாத நிலையில் நான் குப்பைத் தொட்டிக்குள் தஞ்சமடைந்தேன்.

உலகம் சீர்கெட்ட சமுதாயத்தைக் கொண்டது. "நன்றி மறப்பது நன்றன்று" என்று சொல்லும் உலகம் அதை அன்றே மறந்து விடுகிறது. எனது தயவால் வயிறு வளர்த்தான் ஒருவன். சீமாட்டி மரியாதையும், புகழும் பெற்றாள், பிச்சைக்காரன் தன்னைக் கல்முள் தீண்டாது என்னை வினோத முறையில் கையணியாகப் போட்டு வருத்தினான். நாய்க்குக்கூட நான் நல்ல வினையாட்டுப் பொருளாக இருந்தேன். இவ்வாறு என்னிடமிருந்து உதவிகளையும், இன்பங்களையும் பெற்றுவிட்டு நான் சீர்குலைந்ததால் என்னைக் குப்பைத் தொட்டிக்குள் வேகவைத்துள்ளார்கள். பிறருக்கு உப

காரம் செய்தேன். "வெறும் செருப்பு என்றாலும் செருக்கடையாது வாழ்ந்தேன்: பிறர் துன்புறுத்தினும் நான் அவர்களுக்குக் கனவிலும் கூடக் கெடுதி நினைக்கவில்லை என்ற நிறைவுடனேயே அமைதி கொள்கிறேன். குப்பையில் கிடந்தாலும் மாணிக்கம் மாணிக்கம்தானே? என் மூதாதைளில் ஒருவர் அயோத்தி மாநகரின் சிம்மாசனத்தில் வைத்துப் போற்றப்பட்டார்: இராம பிரான் தம்பி பரதன் அதைப் பூசித்து வந்தார். இதையெல்லாம் இந்த உலகம் அறியாததா? எனக்கு மட்டும் வாயிருந்தால் ...

ந. பிறேமராஜ்,
Grade 9 B (ic)

விதி மின்னவில்லை

சேகரின் தங்கைக்கு 102 டிக்கிரியில் காய்ச்சல் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. சிவனேஸ்வரியின் [சேகரின் தங்கை] தாய் பார்வதிபுலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். சேகர் பார்வதியைத் தேற்றிவிட்டு டாக்டரைக் கூட்டிவரச் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். ஓரேபேய் மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதையும் பொருட்படுத்தாது சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்தவன் வேகமாக உதைந்தான்; வழியெங்கும் ஒரே வெள்ளம். மழையோ நின்ற பாடில்லை. சில்வண்டுகளின் ரீங்காரம் பயத்தை அளித்தது. சேகரின் மனதில் எப்படியும் தங்கை சிவனேஸ்வரியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணமே நிறைந்திருந்தது. சிற்றன்னையின் மகளானாலும் தங்கை போலப் பாவித்தான் சேகர். ஆமாம்! சேகரின் சொந்தத்தாய் ஆற்றில் அள்ளுண்டு போனபின்பு தகப்பன் அருணாசலம் பார்வதியை மறுமணஞ் செய்துகொண்டார். தன் தாயை எண்ணியபோது அவன் கண்ணிவிருந்து சொட்டிய கண்ணீரை மழைநீர் கரைத்துச் சென்றது.

சேகர் ஒரு முச்சந்தியில் சைக்கிளை வளைத்துத் திருப்பினான். திடீரென ஒரு கார் மிக அருகில் வந்துகொண்டிருந்தது. மறுகணம் சைக்கிளை மடக்கித்திருப்பினான்.

படார்! ஒரு பெரிய அடிவிழுந்தது. சேகர் அடுத்த கணம் தன் சுய நினைவிழந்தான். மீண்டும் சுயநினைவு வந்தபோது எங்கும் ஒரே இருட்டாயிருப்பதைப் போலிருந்தது சேகருக்கு. உண்மையில் இருட்டிவிட்டதுதானா? இல்லை, நான்குருடனா? வெளியே பறவைகளின் குரலும் அளவுக்கதிகமான கால்நடமாட்டமும் கேட்டது. இன்னும் இருட்டிவிடவில்லை என்பதையுணர்ந்தான். தான் டாக்டர் வீட்டிலிருப்பதையுணர்ந்த அவன் டாக்டரை அழைத்தான். “தம்பி! இப்போது எப்படியிருக்கிறது?” என்றவாறே வந்தார் டாக்டர். “டாக்டர்! நான் இப்போகுருடன். எனக்குக் கண்டெரியவேயில்லை” என நாத்தமுதமுக்கக் கூறினான் சேகர். மறுகணம் மூர்ச்சையாகிவிட்டான்.

சேகர் குருடனானபின் அவனைப் பார்த்த டாக்டர்களெல்லாம் சிறிதுகாலஞ் சென்ற பின்தான் எதுவுங் கூற முடியுமெனக்கையை விரித்துவிட்டனர். சேகரின் மருத்துவப் படிப்புத் தடைப்பட்டது. மருத்துவக் கல்லூரியில் முதலாமாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஒருநாள் சேகர் தன் தங்கை சிவனேஸ்வரியுடன் குளக்கரைக்குச் சென்றான். குளக்கரையில் சேகர் உட்கார்ந்திருந்தபோது சிவனேஸ்வரி எங்கோ போய்விட்டாள். யாரோ வரும் ஓசை கேட்டது. “யாரது” என்று வினாவினான் சேகர். “நான்தான் தமயந்தி” தமயந்தி கூறினாள். தமயந்தி சேகரின் வீட்டுக்குச் சிறிது தொலைவில் வசிப்பவள். சிறுவயதில் சேகரோடு ஓடிவிளையாடுவாள். பெரியவளான பின்பு நாணத்தோடு ஓடி ஒளிந்துகொள்வாள். சேகர் அவளை மனமார நேசித்தான். ஆனால் அவன் குருடனான பின்பு அவளை மறக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. இன்று அவளைக் கண்டதும் மனமகிழ்வுடன் “தமயந்தி, சுகமாயிருக்கின்றாயா?” என வினாவினான். அவளோ, “நீங்கள் சுகமாயிருந்தால் நானும் சுகந்தான்” என்றாள். தூரத்தேவரும் சிவனேஸ்வரியைக் கண்டதும் தமயந்தி “உங்கள் தங்கை சிவி வருகிறாள். நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு ஓடி விட்டாள்.

சேகருக்குக் கண்டெரியாமற்போய்ப் பல நாட்களாகிவிட்டன. இப்போது சேகரைப் பார்வதி நாயினுங்கிழாக மதித்தாள். சேகரின் அப்பாவிற்ருத் தன் மனைவி செய்யுங் கொடுமைகள் தெரிந்திருந்தும் தானுண்டு தன்வேலையுண்டு என்று இருந்து விடுவார். காலையில் 7 மணிக்குப் பின்பு தான் சேகர் தன் அறையைவிட்டு வெளியே வரவேண்டும் என்னும் சட்டமிட்டாள் பார்வதி. ஏனெனில் காலையில் குருடனின் முகத்தில் விழித்தாற் கூடாதாம். இவையெல்லாம் சேகரை என்னவெல்லாமோ செய்தன. ஆனாலும் பொறுத்துக்கொண்டான். தீபாவளித் திருநாள் வந்தது. சேகர் வீட்டிலிருக்க மற்றவர்களெல்லோரும் கோவிலுக்குப் போய்விட்டனர் சேகர் தன்னறையில் நேடியோ கேட்டவாறே இருந்தான். திடீரென அவனறையினுட் காலடி ஓசை கேட்டது. வழக்கமான பாலுவின்குரல்தான். “சேகர், இந்தா பட்சணப் பொட்டலம்”, “பாலு! எனக்குப் பட்சணமும் பிடிக்கலே, ஒன்றும் பிடிக்கலே, இவர்களும் ஒரு மனிதர்களா?” என்று கவலையுடன் கேட்டான் சேகர். “என்ன செய்வது?” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான் பாலு. பாலு கொடுத்த பட்சணங்களை ருசி பார்க்கத்தொடங்கினான் சேகர். பார்வதிதான் இவனுக்குப் பட்சணங்கள் கொடுப்பதில்லையே!

எல்லோருங் கோவிலால் வந்தனர். சாப்பிட உட்கார்ந்தனர். பக்கத்து வீட்டு ராஜா வந்து “மாமா! சித்தி உங்களை அழைத்து வரட்டாம்” என்று கூறினான். ராஜா பக்கத்து வீட்டுப் பையன்தான், ஆனால் சித்தி, சிவனேஸ்வரி, சேகர் இவர்களெல்லோரும் அவன்மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக அங்கேதான் இருந்துவந்தான். சேகர் எழுந்தான். அப்போது ராஜா, “டேய் ராஜா! போயும் போயும் இந்தக் குருடனிடமா கேட்டாய், உன் பித்தானைப் பூட்ட” என்று பரிசாசமாகக் கேட்டாள். சேகரின் உடல் கூச்சிட்டது. சிவியா இப்படிக்கூறுகிறாள் என்று அவன் மனம் அங்கலாய்த்தது. யாருக்காகத் தன் கண்ணையிழந்தானே அவளே இப்படிக்கூறியதும் அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. குமுறும் உள்ளத்துடன் தன் கைகளால் அவள் கன்னத்தைப் பலமுறை பதம் பார்த்தான்.

அடி தாங்காது கீழே குனிந்த சிவியின் நெற்றியைப் பதம்பார்த்தது மேசைவிளிம்பு.

“ஐயோ! அம்மா!” என்ற அலறலைக் கேட்டு ஓடிவந்தாள் பார்வதி. சிவியின் நிலையையும் அவன் நிலையையும் புரிந்து கொண்ட அவள் “ஏனடா அவனை அடித்தாய்?” என்று ஆக்ரோஷித்தாள், “என்னை யவள் குருடென்று சொல்ல நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கவா?” என்று குளறினான் சேகர்: “ஆமாண்டா, உண்மையைச் சொல்வதில் என்னடா தப்பு? இருபத்து நான்கு வயதுமுடிந்தபின் இனிமேலும் உன்னைத் தூக்கிச் சுமக் கெணுமா? ரோசமிருந்தால் வெளியேபோடா குருட்டு நாயே!?” என்று கத்தியவாறே நாய்ச்சங்கிலியால் அவனையடித்தாள் சிற்றன்னை பார்வதி: “தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாயும் ஆறுதே நாவினாற் சுட்டவடு” என்று கூறிய வள்ளுவப் பெருந்தகை, அவன் மனக்கண்முன் ஒருகணத்தில் தோன்றிமறைந்தார்: “ம்! போ சேகர், போ! உன் இலட்சியம் எங்கே? கொள்கையெங்கே? உனக்கு நிம்மதிவேண்டுமானால் இவ்விடத்தைவிட்டுப் போ! போய்விடு!!” என்று அவன் மனப் பேய் ஊளையிட்டது. மறுகணம் வீட்டை விட்டு வெளியேறியேவிட்டான் உத்தமன் சேகர்.

மாலை 4 மணியிருக்கும். இதுவரை எங்கெல்லாமோ தட்டுத்தடுமாறிச் சுற்றிய சேகர் தான் இப்போது ஒரு தேவாலயத்திற்குமுன் நிற்பதையுணர்ந்தான். சாப்பிடாத களையும் நடந்த களையும் சேர்ந்து அவனைச் சோர்வடையச் செய்தன. திடீரென மயக்கமுற்றவனாய் நிலத்தில் சாய்ந்தான். தேவாலய மணியோசை கேட்டு மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தான், தான் எங்கேயிருக்கிறேன் என்பதையறிய முயன்றான். அப்போது, “தம்பீ, நீ தேவாலயத்தினுள் இருக்கிறாய்; கர்த்தர் உன்னைக் காப்பாற்றுவார்” என்று கூறினார் அவனருகில் நின்ற பாதிரியார். அப்போது சேகர், “ஐயா! நான் குருடன்” என்று கவலையுடன் கூறினான். “தம்பீ! கவலைப்படாதே உனக்குப் பார்வை வரும்படிசெய்கிறேன்” என்று ஆறுதல் கூறினார் பாதிரியார்.

மறுநாள் தனக்குத் தெரிந்த பிரபல டாக்டரொருவரிடம் அவனைக் கூட்டிச் சென்றார் பாதிரியார். டாக்டர் அவனைப் பரிசோதித்துவிட்டு “இவரது கண் நரம்பொன்று சிதறிவிட்டது; ஆப்ரேஷன் செய்யச் சுகம்வரும்” என்று கூறினார். ஆப்ரேஷன் நடந்த ஒரு கிழமையின்பின் சேகரின் கண் கட்டு அவிழ்க்கப்பட்டது: பலநாள் ஒளியே காணாத கண்களாதலால் கண் கட்டு அவிழ்க்கப்பட்டதும் அவை கூசின; சிறிது சிறிதாகப் பார்வை தெளிவடைந்தது எதிரே டாக்டர், பாதிரியார், அவரருகில் ஒரு பெண் இவ்வளவு பேரையுங்கண்டான். இன்றுதான் அப்பாதிரியாரின் கருணைக் கண்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது சேகருக்கு. மறுகணம் தடாலென நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி, “ஐயா! நீங்கள் நீங்கள் தான். என் தெய்வம்” எனக் கூறி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

தொடர்ந்து மருத்துவப் படிப்பைப் படித்தான், டாக்டரானான் சேகர். அச்செய்தியைத் தெரிவிக்க மருத்துவக்கல்லூரியிலிருந்து பாதிரியாரிடம் சென்றான். பாதிரியார் அந்நற்செய்தியைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். அதேநேரம் அவரருகில் நின்ற பெண் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள். அவளருகில் வந்த அவன்பெயரை யும் விசாரித்தான். சேகர், “என் பெயர் சேகர், எனது அப்பா அருளுசலம்” என்று சொன்னதுதான் தாமதம்; அவள் அவனைக் கட்டிக்கொண்டே “மகனே! நானே உன் அம்மா! இவர்தான் என்னை ஆற்றிலிருந்து காப்பாற்றிய தெய்வம்” என்று கூறினாள். சேகர் தன் அண்மையைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் தமயந்தியை மறந்து விட்டானா? இல்லை! இல்லை!

தமயந்தி வீடு. அவள் தந்தை குட்டி போட்ட பூனைபோல் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். “தமயந்தி! கடைசிமுறையாகச் சொல்கிறேன் சேகரை மறந்துவிடு. வேறொருவனை மணந்துகொள்.” கோபமாகக் கூறினார் தந்தை ராகவன். “அப்பா! சேகரை மறந்துவிடு என்று சொல்வதை விட நஞ்சைக் கொடுங்கள். சந்தோஷ மாகக் குடிக்கிறேன்” என்று கூறினாள் தமயந்தி. “என்ன சொன்னாலும் அக்

குருடனை மறக்கமாட்டாய் போலிருக்கிறது. ம்! பொறு'' என்று திட்டியவாரே வெளியே சென்றார் ராகவன். '' அப்பா அவர் உனக்குக் குருடனாகத் தெரியலாம். ஆனால் எனக்கு அவர் குருடனில்லை'' என்று தமயந்தி முணுமுணுத்தது அவர் காதில் வீழ்ந்ததோ? என்னவோ?

வெளியிற் சென்ற ராகவன் அவரது சினேகிதன் சுந்தரத்தைச் சந்தித்தார். தன் சினேகிதனுக்குத் தமயந்தியின் நிலையை விவரித்தார். உடனே சுந்தரம், '' இதற்குத்தான் சிறந்த வழி இருக்கிறதே! சேகர் இறந்துவிட்டதாக நீயே தந்திகொடு. அதைப்படித்ததும் அவள் மனம் மாறிவிடுவாள்'' என்று கூறினார். அவ்வளவுதான் ராகவன் தபாற்கந்தோருக்குக் கிளம்பினார்:

சேகர் தமயந்தியைப் பார்க்கப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். டாக்சி யொன்றைப் பிடித்து முதலில் சொந்த வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே! அவனை வரவேற்றது பூட்டப்பட்டகதவுதான். ஏமாற்றத்துடன் எதிரேயிருந்த தேநீர்க் கடையில் விசாரித்தான். சேகரின் சித்தி, மகள் பாலுவுடன் ஓடிவிட்ட துக்கத்தில் சித்தி இறந்துவிட்டதாகவும் சேகரின் அப்பா வீட்டுப்பக்கம் வருவதில்லையென்றும், அவர் ஆபீஸிலே தங்குகின்றார் என்றும் அறிந்தான். அடுத்து அப்பாவின் ஆபீசுக்குச் சென்று அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு தமயந்தி வீடு செல்வதென முடிவு செய்தான். டாக்சி விரைந்தது!

''சார்! தந்தி'' என்ற தபாற்காரனின் குரலைக் கேட்டு ஓடிவந்தான் தமயந்தி. தந்தியை வாங்கிப் பிரித்தான். அதில் ''சேகர் கார் வீபத்தில் இறந்துவிட்டார் டாக்டர்'' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவளால் பேசமுடியவில்லை. கத்த முடியவில்லை; அப்படியே அத்தந்தியைக் கிழித்

தெறிந்தவள் சிலையாய் நின்றுள். அவள் உள்ளத்தில் ஒரேயொரு உறுதியான எண்ணம் இப்போது நிலைத்தது. பழைய சாமானறைக்குள் அடைந்தபின் அவள் கைக் கெட்டியது அப்புட்டி. அதன் வெளியில் எழுதப்பட்டிருந்தது—நஞ்சு, கவனம்; தமயந்தி அப்புட்டியை வாயில் வைப்பதற்கும் வாயிலில் ஒரு டாக்சி வந்து நிற்பதற்கும் சரியாகவிருந்தது. தபாலாபீசிவிருந்து உள்ளே வந்துகொண்டிருந்த ராகவன் டாக்சியிலிருந்து இறங்கிய சேகரையும், அருணாசலத்தையுங்கண்டு திடுக்கிட்டார். டாக்சிச் சத்தத்தைக்கேட்டு வெளியேவந்த தமயந்தி அதற்கிடையில் ஒருமிடறு விழுங்கி விட்டாள். எதிரே வந்தவர்களைக் கண்டதும் அவள் கையிலிருந்து புட்டி நழுவி விழுந்தது, அவள் வாயிலிருந்து நஞ்சு வழிந்தது. அதைக்கண்டதும் நடந்ததைப் புரிந்துகொண்ட ராகவன், ''ஐயோ சேகர்! தமயந்தி நஞ்சை விழுங்கிவிட்டாள்'' என்று கத்தினார், சேகர் உடனே திடுக்கிட்டு உள்ளே பாய்ந்தான், சமையலறையினுட் சென்று உப்புநீர் எடுத்துவந்து தமயந்திக்கு அதிகமாகக் கொடுத்தான். தமயந்தி அதைக் குடித்தபின் சத்தி சத்தியாய் எடுத்தாள். மறுகணம் வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த டாக்சியில் தமயந்தியைக் கொண்டு பறந்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு. அங்கே படுக்கையிற் படுத்திருந்தாள் தமயந்தி. ''அதிகம் நஞ்சு அருந்தாததால் தப்பிவிடுவாள்'' என்று டாக்டர் கூறினார். சிலையாய் நின்றான் சேகர். அருகே ஒருவரது டிரான்ஸிஸ்டர் ''காலங்கள் உனக்காகக் காத்திருக்காது'' என்று பாடியது. சேகரின் காதுகளில் அது விழுந்ததுதான் தாமதம், ''பொய்! பொய்!!'' என்று தன்னை மறியாமற் கத்திவிட்டான். தமயந்தியின் அதரங்கள் ஒரு புன்னகையை அரும்பி மேலும் துடித்தன.

P. R. நரேந்திரன்,
9 A5

ஹொக்கியின் சரித்திரம்

இன்றைய உலகில் ஒரு நாட்டுக்கும் இன்றைய ஒரு நாட்டுக்கும் இடையே உள்ள பரஸ்பர நல்லுறவை வளர்க்க விளையாட்டுப்போட்டிகள் பெருமளவு உதவுகின்றன. தனி மனிதன் நற்பண்புகளை வளர்க்கவும், விளையாட்டு உதவி புரிகின்றது. பல நாடுகள் ஹொக்கி விளையாடித் தமது நாட்டிற்குப் பெருமையைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கின்றன. ஹொக்கியால் மாத்திரம் பெருமையைத் தேடவில்லை. வேறு விளையாட்டுக்கள், காற்பந்து, துடுப்பந்தாட்டம் போன்றவைகளாலும் பெருமையைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு தேசிய விளையாட்டு உண்டு.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே ஹொக்கியை ஐரோப்பா, ஆசிய மக்கள் விளையாடி இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஹொக்கியின் பிறப்பிடம் எது என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது. குறிப்பாக ரோம், இரான் நாட்டுமக்கள் நீண்டு வளைந்த தடிகளையும், பந்துகளையும் கொண்டு ஒரு விளையாட்டை விளையாடி வந்திருக்கின்றனர் என்று அறியக்கிடக்கின்றது. ஸ்கொட்லாந்தில் இந்த விளையாட்டை “ஷிண்டி” என்றும், ஆயர்லாந்தில் “அர்லே” என்றும் அழைத்தனர்.

ஹொக்கி என்ற பெயர் “ஹொக்கு யட்” என்ற பிரெஞ்சுச் சொல்லின் திரிபு என்பார்கள். வளைந்த தடிகளைக்கொண்டு விளையாடுவது என்ற பொருள் உடையது இச்சொல். இங்கிலாந்தில் இருந்துதான் பிரான்சிற்கு இந்த விளையாட்டுப் பரவியது என்று அறியப்படுகிறது. இங்கிலாந்திற்கும், பிரான்சிற்கும், இடையே நூற்றாண்டுப்போர் நடைபெற்றது. அந்தச் சமயத்தில் இங்கிலாந்தில் மேல்நாட்டவர் படை எடுத்தபோது பிரான்ஸ் இந்த விளையாட்டைக் கற்றுக்கொண்டனர். என்றாலும் ஹொக்கியை ஒரு கவர்ச்சிகரமான விளையாட்டாக உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது இங்கிலாந்துதான். இந்தப் பெருமை இங்கிலாந்தையே சாரும்.

முதல் சர்வதேச ஹொக்கிப் போட்டி பிரான்சிற்கும், இங்கிலாந்திற்கும் இடையே நடைபெற்றது. ஜெர்மனி, பெல்ஜியம், டென்மார்க், ஸ்பெயின், ஆஸ்திரியா, சுவீட்சர்லாந்து, ஆசிய நாடுகளுடன் இங்கிலாந்து ஹொக்கி விளையாடி அவற்றை முறியடித்தது. “லொஸ் எஞ்சல்ஸில்” 1932-ல் நடைபெற்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் அமெரிக்காவையும் ஜப்பானையும் இந்தியா தோற்கடித்தது. இந்தியாவும் ஹொக்கியினால் பெரும் புகழைப் பெற்றிருக்கின்றது. இப்படியாக எமது நாடும் விளையாட்டுக்களில் சிறந்துவிளங்க வேண்டும்.

M. யோகாநாத்
கலை 10;

வாழ்வோ வாழ்வு

அந்த நடைப்பிணம் இருளில் நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்கும் ஒரே நிசப்தம்: அந்த நடைப்பிணத்தின் காலடி ஒசை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அந்த நடைப்பிணம் எங்கே போகின்றது? ஏன் போகின்றது? இதுதான் கேள்வி! அந்த நடைப்பிணத்திற்கு உற்றார் உறவினர் இலர். சொந்த மனைவி கிடையா; ஏன் ஒரு குழந்தைகூட இல்லையே, அந்தோ பரிதாபம் இப்படியும் மனிதன் பிறக்க வேண்டுமா, அந்த நடைப்பிணத்தின் பெயர் என்ன தெரியுமா? கதிரமலை. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சங்கரணையிற் பிறந்தவர் தான் கதிரமலை, நாகையாவின் மகன்தான் கதிரமலை, நாகையாவோ மிகவும் வறுமைப்பட்டவர். கூலிவேலை செய்து பிழைப்பவர். தாயார் பெயரோ முத்தம்மா. முத்தம்மாவோ மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டவர். கதிரமலை பிறந்ததுதான் தாமதம் நாகையா மலையெனச் சாய்ந்தார். தனது கணவன் இறந்த துன்பத்தால் வாடியிருந்தார் அவர் மனைவி முத்தம்மா; கதிரமலை பிறந்ததுதான் தன் கணவன் இறந்தான் என் பதை நினைத்து கதிரமலையின்மேல் அவள் சீறி விழுந்தாள், திட்டினாள், பாவம் கதிரமலை, அப்போது சிறு குழந்தைதான் கதிர

மலை: கணவன் இறந்ததால் அவளுடைய வாழ்க்கைக்குப் பெரும் சிரமம் ஏற்பட்டது. தனது வாழ்க்கையை நடாத்துவதற்குத் தனது தம்பியின் உதவியை நாடினாள். தம்பியோ கொழும்பில் கிளார்க் வேலை பார்க்கின்றான். அவன் இவளைக் கண்டது தான் புலியெனப் பாய்ந்தான். தன் தமையனை நாடினாள். தமையனோ மதங்கொண்ட யானைபோல் குழறினாள். என்ன செய்வாள். தனது ஊரிலுள்ள உறவினர்களை நாடினாள். உறவினர்களோ புதிதாக வந்த ஒருத்தியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தார்கள். இதனால் அவள் மேலும் கவலையுற்றாள். இதுவும் ஒரு வாழ்வா என்று எண்ணினாள். சில வேளைகளில் தற்கொலை செய்ய அவள் மனம் முற்பட்டபோது கதிரமலையை நினைத்ததுதான் தாமதம். தற்கொலை என்ற சொல்லுக்கே இடம் இல்லை. கதிரமலை வளர்ந்து ஐந்துவயதை அடைந்தான். பாடசாலைக்குச் சென்றான். அதுவும் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்றான். அதற்குமேல் படிப்பதற்கு முத்தம்மாவிடம் பணம் இருந்தால்தானே. கதிரமலையின் படிப்பிற்கு முழுக்குப் போடப்பட்டது: அந்தஊரில் உள்ளவர்களுக்கு மாடுமேய்க்க ஒரு பையன் தேவையாய் இருந்தது. கதிரமலையைக் கேட்டார்கள். கதிரமலையும் உடன்பட்டான். அன்றுதொடக்கம் கதிரமலை மாடுமேய்க்கச் சென்றான். இருவருடைய வாழ்க்கையும் ஒருங்கே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தநேரத்தில் அவர்களுக்குத் துன்பத்தின்மேல் துன்பம் காத்திருந்தது. ஒருநாள் கதிரமலை மாடுமேய்க்கும் மந்தையில் ஒருமாட்டைக் காணவில்லை. மாட்டின் சொந்தக்காரனோ கதிரமலைதான் திருடியிருப்பான் என்று நினைத்து ஊரையே கூட்டிவிட்டான். பாவம் கதிரமலை என்னுடைய மாட்டைத் திருடிவிட்டான் என்று ஒருதடவையல்ல பலதடவை கத்தினாள். ஊராரையும் ஒருவாறு நம்பவைத்து விட்டான். கதிரமலைக்கு அப்போது இருபத்தைந்து வயதிற்குக்கும். கதிரமலைக்கு அப்போது கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. வந்த ஆத்திரத்தில் தன்னைத் திருடன் என்று கூறியவனைத் தாக்கினான். இதனால் ஊர்ச் சனங்களெல்லாம் சேர்ந்து கதிரமலையைத் தாக்கினார்கள். கதிரமலைக்கு

மண்டை உடைந்தது. இரத்தம் பீறிக்கொண்டு வந்தது. கதிரமலையைத் தாக்கி விட்டு எல்லோரும் ஓடி விட்டார்கள். மயக்கமான நிலையில் கதிரமலை தன் வீட்டை அடைந்தான். அங்கே தன் தாய் நோயால் அவஸ்தைப் பட்டிருப்பதைக் கண்டான். கதிரமலைக்கு மண்டையில் இரத்தம் வருவதைக் கண்ட அவன் தாய் அந்த அதிர்ச்சியினால் இறந்துவிட்டாள். அந்தத் துயரத்தைத் தாங்காது கதிரமலை அழுது கொண்டிருந்தான். தனது தாயின் ஈமக்கிரிகைகளை முடித்துவிட்டு அடுத்தநாள் இரவு அந்த ஊரைவிட்டு நடைப்பிணமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் எங்கே போகின்றான் என்பது தான் தெரியவில்லை?

ச. உதயச்சந்திரன்,
10 E. (Arts)

இரு கடிதங்கள்

‘இராமச்சந்திரன்.....’

உண்மை காத்து உயர்வடைந்த உத்தமன் அரிச்சந்திரன் கதையை அன்று, தமிழ் ஆசிரியர் அழகாகப் போதித்திருந்தார். ‘ஆசிரியர் கூறிய உபதேசம் எனக்காகவா? என்னைப் பலமுறை பார்த்தாரே!’ இப்படி எண்ணி, எண்ணி ஏங்கினான் இராமச்சந்திரன். வகுப்பு முடிந்து மாணவர் வெளியே சென்றதையும் மறந்து கற்பனை உலகத்தில் சஞ்சரித்தவன், ஆசிரியர் குரல்கேட்டுச் சுயநிலைக்கு வந்தான். பாடசாலைக் கீதம் படிக்க மாணவருடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

இராமச்சந்திரனின் மனம் நன்றாகக் குழம்பி இருந்தது ஏன்? அவன் வீட்டிலும் குழப்ப நிலைதான். அமைதி இருக்கவில்லை. ஏன் இந்தக் குழப்பம்? அவனதும், அவன் பெற்றோரதும் அமைதியைக் கெடுத்தவர்தான் யார்? யார்? யார்? இக்கேள்வியே அவன் மனதில் பேரொலியாக ஒலித்தது.

இராமச்சந்திரன் தந்தை தியாகராசா. தாய் திலகவதி. தியாகராசா காலிக் கச்சேரியில் ‘கிளாக்’ வேலை பார்ப்பவர்.

அவருக்கு நான்கு பிள்ளைகள்; மூத்தமகனே இராமச்சந்திரன். தியாகுவின் குடும்பத்தில் பொருள் பற்றாக்குறை இருந்தது. ஆனால் அன்புக்குக் கொஞ்சமாவது குறையிருக்கவில்லை. அமைதியாகவும், ஆனந்தமாகவும் வாழ்நாட்கள் கழிந்தன. இரண்டு நாட்களுக்குமுன் தியாகுவின் நண்பர் ஒருவர் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். இருவரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். நண்பர்கள் இருவரும் தமது சிறுபராயச் சம்பவங்களைப் பற்றி நாள் முழுவதும் கதைத்துக் கதைத்து இரசித்தார்கள். அவர்கள் சம்பாஷணை மூலம் தன் பெற்றோரைப் பற்றிய வரலாற்றை அறிந்தான் இராமச்சந்திரன்.

திலகவதி அரசாங்க உப அதிபரின் மகள். பணமும், பதவியும் படைத்த கௌரவமான குடும்பம். திலகவதியிடம் அழகும் குணமும் நிறைந்திருந்தது. தியாகுவின் தந்தை கூலிவேலை செய்யும் தொழிலாளி. குடும்பத்தில் வறுமையே ஆட்சி செய்தது. திலகவதியின் தந்தை, இவர்களுக்கு உறவுமுறைதான். ஆனால் அந்தஸ்தில் மலைக்கும், மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம். தியாகுவின் பெற்றோர் தம் வயிற்றை வாயைக் கட்டித் தமது ஒரே மகளை S. S. C. வரை படிக்க வைத்தனர். அவளும் ஊக்கமாகப் படித்துப் பாடசாலையில் முதல் மாணவனாகவே சித்தியடைந்தான். இருவருடங்களில் குமாஸ்தாப் பரீட்சையிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான்.

பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகள், பேச்சுப் போட்டிகள், நாடகப் போட்டிகளில் தியாகு பலமுறை திலகவதியைச் சந்தித்திருக்கின்றான். அப்போது 'இவளே என் வருங்காலத் துணைவியாவாள்' என்று அவன் கற்பனையில் கூடக் கண்டதில்லை. தியாகுவின் உடல் அமைவு, ஊக்கம், உயர்வொழுக்கம் என்பவற்றிற்குக் காந்தசக்தி இருந்தது உண்மைதான். அந்தக் கவரும் சக்தியால் ஓர் அரசாங்க அதிபரின் மகள் கவரப்படுவாள் என்று யார்தான் கண்டார்கள். பாடசாலை நாடகப் போட்டியொன்றில் தியாகு ஒருமுறை முதற்பரிசு பெற்றிருந்தான். அன்றைக்கே திலகவதி தனது மனப்பீடத்து, அவனுக்கு அசையாத ஆசனம் கொடுத்துவிட்டாள் என்று பின்பு அவள் கூறியே அறிந்து கொண்டான். திலகவதியின் பெற்றோர் அவளுக்குத் திரு

மணம் செய்து வைப்பதற்குரிய முயற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அவளோ திருமணமே வேண்டாமென்று பிடிவாதமாகக் கூறினாள். தாய் மகளின் மணக்கருத்தறிய அரும்பாடுபட்டாள். தியாகுவைப் பற்றிக் கூற அவளுக்கு முதலிற் பயமாகவே இருந்தது. தாயின் அன்புக் கட்டளைக்குப் பணிந்தே சொல்லி முடித்தாள். 'தனது மகள் ஒரு கூலிக்காரன் மகளை மணக்க விரும்புகிறாள்' என்று மனைவி கூறியதைக் கேட்டதும் காறித்துப்பிராராம் தந்தை.

மனைவியின் அன்பான வேண்டுகோளும், மகளின் கண்ணீரும், பிடிவாதமும் அவரைப் பணிய வைத்தன. திருமணம் மிக ஆடம்பரமாக நடந்தது. அங்கு தியாகுவின் பெற்றோர் முற்றாக ஒதுக்கப்பட்டனர். பூமி சுற்றியது, நாட்கள் நகர்ந்தன. தனது தந்தை, கணவனுடன் கண்ணியக் குறைவாகப் பேசிப் பழுவது திலகவதிக்குப் பிடிக்கவில்லை. மணம் பழுங்கினாள். பல முறை தந்தையை எதிர்த்து வாதிட்டாள்; பலன் கிடைக்கவில்லை. பிறத்த வீட்டைத் துறந்துவிட்டாள்.

* * *

பெற்றோரின் அன்பும், பண்பும் நிறைந்த கதை இராமச்சந்திரனுக்குப் பூரிப்பைக் கொடுத்தது. ஆனால் அந்த அன்புத் தம்பதிகள் கடந்த இருநாட்களாக — அதுவும் வீருந்தாளி வந்திருக்கும் நேரத்தில் மணம் மாறுபட்டிருப்பதை எண்ண அவமானமாக இருந்தது. இப்படி அவர்கள் மணம் மாறுபட்ட காரணத்தையும் சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

வீருந்தாளி வீட்டிற்கு வந்தது மாதக் கடைசியில் கையில் பணம் இருக்கவில்லை. தியாகு யாரிடமோ ஐம்பது ரூபா வாங்கி வந்து கொடுத்தார். காலையில் எல்லோரும் கந்தோருக்கும், பாடசாலைக்கும் போகும் நேரமே காசு கொடுத்திருந்தார். திலகவதி எங்கோ அவசரத்தில் வைத்து விட்டாள். எல்லோரும் போன பின்பு பணத்தைத் தேடினாள். பணம் அகப்படவில்லை. இடம் புதிது. எவரும் பழக்கவில்லை. வீட்டில் வீருந்தாளி. செய்வதறியாது திகைத்தான்.

அன்று இராமச்சந்திரன் பாடசாலையில் புத்தகத்தைப் பிரித்தபோது அதற்குள் ஐம்பது ரூபா இருந்தது. மாலையில் வீட்டுக்

CLASS VOLLEYBALL CHAMPIONS

Grade 11 Arts

SCOUT TROOP

HOUSE SOCCER CHAMPIONS (Juniors)

Thamotheram House

CLASS SOCCER CHAMPIONS

Grade 12 Bio.

குச் சென்று தாயாரிடம் கொடுக்கலாமென்றிருந்தான். பாடசாலை விட்டதும் ஓட்டமாகச் சென்றவன் புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான். பணம் இருக்கவில்லை. திகைத்து விட்டான். அன்று அவன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது 'உன் தந்தையைப் போலவே நீயும் விருந்தாளியின் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்திப் பழிதீர்க்கிறாய்' என்று கோபமாகக் கூறித் தந்தை தாயை ஏசிக்கொண்டிருந்தார். பேசியவர் உடனே கடைக்குச் சென்று உணவுப் பொருட்கள் வாங்கி வந்தார். அவர் கடையால் வரும் வரை தாய் விக்கி, விக்கி அழுததைப் பார்த்து இராமச்சந்திரன் கண்ணீர் விட்டான்.

அவன் சிந்தனை கலைந்தது. தீர்மானம் செய்து கொண்டான். வாயால் உண்மையைக் கூறக் கொஞ்சம் பயமாகவே இருந்தது. தனது புத்தகத்துள் பணம் இருந்தது, மாயமாய் மறைந்தது எல்லாம் விரிவாக எழுதினான். தந்தையின் முகவரிக்குத் தபாலில் சேர்த்தான். அதன் பின்பே வீட்டிற்குச் சென்றான். மறுநாள் சனிக்கிழமை. தியாகராசாவும், லீவுபோட்டிருந்தார்; தபாலில் இருக்கடிதங்கள் வந்தன; ஒன்று

தியாகுவிற்கு, மற்றது இராமச்சந்திரனுக்கு. அதிசயத்துடன் அவனிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். அவனும் ஆச்சரியத்துடன் வாங்கித் தாயிடம் கொடுத்து உடைப்பித்தான். அதற்குள் ஐம்பது ரூபா இருந்தது. ஒரு சிறு துண்டில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது.

நண்பா,
உனது புத்தகத்துள் இருந்த பணத்தைத் திருட்டு எண்ணத்துடனேயே எடுத்தேன். என் நல்ல மனம் அதைப் பிழையென்று உணர்த்தி விட்டது.

மன்னிக்கவும்,

இங்ஙனம்,
நண்பன்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்தபோது, தியாகராசாவும், மகன் எழுதிய கடிதத்தை மனைவியிடம் நீட்டினார். அவளும் தான் படித்த கடிதத்தை அவரிடம் நீட்டினாள். இரு கடிதங்களையும் வாசித்து இருவரும் நிமிர்ந்தனர். அவர்கள் முகங்கள் மலர்ந்தன. சிரித்தன.

ச யாதவானந்தன்,
10 கலை.

நாடு வளம்பெற

நல்லசில வல்லறிஞர் நவீன்றதையே நான் பயின்று
ஒல்லும் வகையால் நாடு ஒங்கி வளர்ந்திடவே
காடும் செடியுமே களைந்து பின் களிப்புறவே
சாடும் செங்கதீர்கள் தாமரைவையே வளர்த்திடுவேன்
அளவோடு மகவுபெற்று வளமோடு வாழ்ந்திடலாம்
பளபளக்கும் வானேந்திப் பரிமேலே தானேறி
விளைவிக்கும் தீங்கு செய்யும் பகைவரையே வீழ்த்திடுவான்
களைக்காமற் போரிடுவான் சகாப்தகவி அம்மகவு
சோற்றுப் பிரச்சனையே சோஷலிசப் பிரச்சனையென்
றன்றறிந்து நாமும் அயரா துழைத்திடுவோம்
உயர்வுதாழ்வு பாராட்டா உத்தம சீலரையே
நலிவுபெற்ற நம்நாடு நம்பிக்கிடக்குது காண்
தமிழ்மொழியாம் அமிழ்தினையே தாங்கிக் காத்திடுவோம்
தாய்மொழி என்றதுமே தவமே கிடந்திடுவோம்
நாய்களையும் பேய்களையும் நாமே ஓட்டிவிட்டு
தாய்மொழி ஆயிழையைத் தாங்கிக் காத்திடுவோம்.

தி. தியாகேஸ்பரம், 10 C.

ஈழத்தாய்

ஈழ மென்னு மெங்க ளன்னை இனிய தாள்வ ணக்கமே
எங்கள் வாழ்வு எங்கள் பாஷை என்று முய்ந்து ஓங்கவே.
ஆழ் கடலி லாரும் முத்து அதுவு நன்கு மிளிரவே
அன்பு கொண்டு நாழு மன்னை அரிய தாள் துதிப்பமே.
வேழம் பொலி வேங்கை யோங்க வளரு மழகுக் காடுகள்
விலங்கு காத்து வாழு மெங்கள் வீர அன்னை யீழமே.
சூழல் கொண்டு சேருந் தெற்குச் சிங்க ளத்தர் தானுமே
சேர்ந்து நாழு யற்சி செய்யச் சீரா யோங்கு மீழமே.

எங்கள் நாடு எங்க ளன்னை என்று நாழு மேத்தியே
இன்ப மாகப் பயிர்க ளாக்கி எங்குங் கழனி காண்பமே.
சிங்க ளர்நம் சோதரர்கள் சிந்தை கொள்ளு தம்பி நீ
சீரிய தாய்நற் றேவை நிறைவு செய்து வாழ்வோம்நாம்
சங்கு முத்துச் சிப்பி தானும் சகல மீனும் கொண்டதாய்
சாற்றி யாரு மலைவ ளங்கள் செல்வமாகக் கொண்டனை
சிங்கக் கொடியும் செழித்து மேலைத் தேசமெங்கு மோங்கவே
சிறந்த நல்ல புகழும் கொண்டு செகத்தி லோங்கு மீழமே.

கன்னல் செந்நெல் பருத்தி விருத்தி கழனி பொலிவுங் காட்டிடும்
கங்கை நீரும் கலந்து செழித்துக் ககன மோங்கு மீழமே.
பொன்னை வினைக்கும் தென்னை ரப்பர் புதிய கணிகள் கூட்டியே
புல்லை நீக்கி நெல்லை யாக்கிப் புதுமை காணு மீழமே.
நன்மை மலரப் புன்மை மறைய நவைக ளழியச் செய்தனை
நான்குதிக்கு மெங்கள் புகழை நாட்டி யாரு மீழமே.
இன்ப மலரும் குடிமை யரசு மினிது கொண்டு நின்றிடும்
இந்த உலகில் ஈழம் போல எழிலார் தேச மில்லையே.

— சி. அரியநாதன், 10 C.

தமிழின் பெருமையும் தொன்மையும்

“ திரைகடலோடித் திரவியம் தேடு ”
என்றோரே நம்தமிழ்ப்பாட்டியார். அதனாலேதான் தமிழர் வாணிபம் செய்ததும், தமிழ் மொழியைப் பிறநாடுகளில் பரப்பியதும் நிகழ்ந்திருக்கலாம்? அம்மட்டா? அந்நாட்டுச் செல்வங்களைத் தமிழ்நாட்டுக்குக் கூடக் கொணர்ந்தனர். என்னே தமிழர் வீரம்! பெருமை! எம் தமிழை உன்தமிழ் என்றனர் புலவோர். ஏன் ஆங்கில அறிஞரான “ போப் ” என்பார் கூட ஆங்கில நாடுவிட்டு, ஆங்கில மொழிவிட்டு நம் தமிழ் நாடுவந்து தமிழ்ப் பெயர் தாங்கித் தமிழ் வளர்த்தனர் என்றால் என்னே! நம் தமிழின் பெருமை.

அம்மட்டோ நம்மரிய தமிழ்மொழியை இகழ்ந்துரைத்த வடநாட்டார் தலையிலே கல் சுமந்துவர தன்னாடு மீண்டானே சேரன் செங்குட்டுவன். தான் நெல்லிக்கனியை உண்பதிலும் தமிழ்ப் புலவருக்குக் கனி கொடுத்தால் தமிழுக்கும், தமிழனுக்கும் எவ்வளவு பயன் என்பதைக் கருதினாரே அதிகமான். இவ்வாறு வாழ்ந்த அரசர்கள் தான் பொங்கு தமிழுக்கு இன்னல் விழைந்தால் நாமும் பொங்கி எழுவோம் என்று சபதம் செய்தனர். அம்மட்டோ தமிழரசர் தமிழ்காக்க எடுத்துள்ள முயற்சிகள் அவை எம்மட்டோ? ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறுவேன், எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்து தமிழ் காத்த அவ்வல்லார்களைத் தமிழ் காத்தோர் எனக் கூற முடியாது. தமிழின் உயிர், அவர்கள் எனவே கூறவேண்டும். தமிழ் மொழிக்கு — ஆதி அந்தம் இல்லா எம் மொழிக்கு—பெரும் சக்தி ஒன்று உதவி செய்கின்றது. பேரறிஞர் மறைந்தாலும் ஓரறிஞர் தோற்றுக்கிரார். இவ்வாறு அச்சக்தி உதவி செய்கிறது எனில், அது எம் மன்னையின் இனிமை தான்!

எம்முடைய பெருமை என்னே! வள்ளுவன் என்பது தமிழ்ப் பெயர்தான் திருக்குறள் எழுதியவர் தமிழரேதான். இப் பெருமை கொண்டுள்ள திருக்குறள் இலண்டனிலே இரண்டாம் இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால்—எம்மன்னையின் பெருமை என்னே! தமிழணங்குக்கு இடுப் புக்கு மேகலை, மார்புக்குச் சிந்தாமணி, காலுக்குச் சிலப்பு, கைகளுக்கு வளையல், காதுக்கு குண்டலம். ஆ, இவ்வாறு எத்தனை ஆபரணங்கள்? இத்தோற்றம் கொண்டுள்ள தமிழணங்குக்கு ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் அழகூட்ட அறிஞர்களின் இலக்கியங்கள் சக்தியூட்டத் தமிழணங்கின் புகழ் குறைய யார் விரும்புவார். அவர் தமிழ் தெரியா மூடரன்றோ!

பாரதியும், “ யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம் ” என்று பாடுகிறார். அம்மட்டோ, புதுமைக் கவிஞர், “ தமிழ் எங்கள் உயிருக்குமேல் ” என்று புகழ்கிறார். இத்தன்மை வாய்ந்த எம் தமிழினந்தான் உயர் இயத்தில் முதல் கொடியை ஏற்றி வைத்தது என்றால் தமிழினத்தின் பெருமையும் எத்தன்மையது

எம்முடைய தமிழ் மொழி மிகத் தொன்மையான மொழி. இதனால் சிலர் ஆதி இல்லா மொழி மிகப் பழைய மொழி, அதைப் பேசி என்ன பயன் என்று கேட்பார். இதற்குச் சோமசுந்தரப்புலவர், “ பெற்றதாய் மிகவும் பழசாய்ப் போனால் பிறிதொருதாய் வேண்டும் எனக் கேட்பாருண்டோ ” என்று பாடினார். இரார், இரார். அப்படியாரேனும் இருப்பார் என்றால், அவர் தமிழ் மொழியை வெறுப்பாரன்றோ!

எம்முடைய தமிழ் மொழியும் எக்கெல்லாம் பரவியது? யூதரிடை, பாலஸ்தீனரிடை, கிரேக்க மக்களிட சாவகத்தீவினரிடை, மலாய் நாட்டினரிடை பரவியது. மேல்நாட்டில் மெக்சிக்கோவில் கட்டு மரம் என்ற சொல் பரவியற்றென்றால் எம் தமிழர் பெருமை என்னே!

இறுதியாக ஒன்று உரைக்கிறேன். நாம் பாரதி கூறியபடி, “ தேமதுரத் தமிழோசை உலகம் எல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் ”. உலகின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் தமிழ் முழங்க வேண்டும். இதற்கு ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் உதவி செய்தல் வேண்டும்.

எழில் தமிழ்வளவன்,
10 கலை.

எழில் தமிழ்வளவன்,
10 கலை.

சமுதாயத்தில் இளைஞரின் பங்கு

சமுதாயத்தின் முக்கிய உயிர்நாடியாயுள்ளவர்கள் இளைஞர்களாவர். சமுதாயத்தின் முன்னேற்றம், நன்மை, தீமை உயர்வு, தாழ்வு எல்லாம் இளைஞரின் கையிலேயே தங்கியுள்ளது. இளைஞர்கள் செல்லும் திசையில் தான் சமுதாயம் செல்கிறது. இளைஞர்கள் எதை முற்போக்கு என்று கருதுகிறார்களோ அதுதான் சமுதாயத்தின் கொள்கையாகின்றது. சமுதாயம் என்னும் வண்டி இளைஞர்கள் என்னும் குதிரையால் இயக்கப்படுகின்றது.

வரம்பற்ற வல்லமை படைத்த இளைஞர்கள் இன்றைய சமுதாயத்தில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறார்கள். இளைஞர்களைச் சுற்றித்தான் சமுதாயம் அசைகின்றது. எதிர்கால உலகம், அதில் அமையப்போகும் சமுதாயம் என்பன இன்றைய சமுதாயத்தின் கருவான இளைஞர்களின் கையிலேயே தங்கி உள்ளது. இன்றைய உலகம் அதில் வாழும் இளைஞர்கள் மதப்பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பின் எதிர்கால சமுதாயத்தில் சமய நிலை உச்ச நிலையை அடையும்.

இன்றைய இளைஞர்கள் எந்தக் கொள்கையில் அதிக நம்பிக்கை வைக்கிறார்களோ அந்தக் கொள்கை தான் அடுத்த சமுதாயத்தில் செயலாக விளங்கும். ஆகவே இன்றைய இளைஞர்கள் நல்லதை நினைக்க வேண்டும். நல்லதைச் செய்ய வேண்டும். நல்லதை வளர்க்க வேண்டும். பகுத்தறிவுப் பாதையில் செல்ல வேண்டும். பகட்டு வாழ்க்கையை நீக்கவேண்டும். அநீதியை எதிர்க்கவேண்டும். அல்லற்படும் மக்களுக்கு ஆதரவு நல்கவேண்டும். பகுத்தறிவு வற்ற மக்களுக்குப் பகுத்தறிவை ஊட்ட வேண்டும். அறியாமையை அகற்றவேண்டும். அழிவுப் பாதையை அகற்றி ஆக்கப் பாதையை உலகுக்குக் காட்டவேண்டும். பிழை என்று தெரிந்ததை அநீதியானது, அக்கிரமமானது என்று உணர்ந்ததை ஆயுள் பூராகவும் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்.

நாட்டுச்சேவை செய்ய முன்வர வேண்டும். சிரமதான இயக்க மூலமும், கூட்டு

றவு இயக்க மூலமும் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் சேவை செய்யவேண்டும். பலனை எதிர்பாராமல் நன்மை செய்ய வேண்டும். சோம்பேறிக் கூட்டத்தை வளர்க்காமல் உழைக்கும் கரங்களை உருவாக்க வேண்டும். காடுகள் வெட்டிக் களனி பல அமைக்க வேண்டும். பொய்யும், சூதும் நிறைந்த அரசியல் வாதிகளிடமிருந்து மக்களை விடுவித்து உண்மையைப் புகட்டவேண்டும். மக்களுக்கு எதிலும் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படச் செய்யவேண்டும். சாதி, மத பேதங்களை உடைத்தெறிய வேண்டும். நாட்டிற்காகத் தன்னையே அர்ப்பணிக்கவேண்டும். நாடு தமக்கு என்ன செய்தது என்ற கேள்வியைவிடுத்து நாம் நாட்டிற்கு என்ன செய்தோம் என்று மனச்சாட்சி பதில் சொல்லும்படி வாழவேண்டும். இப்படியாக இன்றைய சமுதாயத்தில் இளைஞர்கள் பங்காற்றினால் எதிர்காலச் சமுதாயம் உச்ச நிலையை அடையும் என்பது வெள்ளிடைமலை.

வே. சண்முகவேல்,
10 கலை.

பாப்பாக்கவிஞன் பாரதி

அகன்ற நெற்றியும், அதிலே திருநீற்றுக் குறியுடன் அழகிய சந்தைப் பொட்டும், அன்பொழுகும் கண்களும், அவ்வழகிய கண்களிலிருந்து வீசும் அறிவொளியும், முறுக்கிய மீசையும், முத்துப் போன்ற பற்களும்கொண்ட எடுப்பான, ஆனால் சாந்தம் நிறைந்து விளங்கும் இனிய முகமும், அதற்கேற்ற உடலும், அன்பான அறிவுகலந்த இனிய சொற்களும், சுறுசுறுப்பான நடையும், வசீகரத் தோற்றமும் உடையவரே பாப்பாக்கள் விரும்பும் பாரதி.

பாரதி பாப்பாக்களுக்கு அறிவுரை கூறும் போதோ அல்லது வேறு ஏதாவது சொல்லும்போதோ சும்மாவா சொல்வார்? பாப்பாக்கள் மனதில் ஆழப்பதிவன பாடல்களே என அறிந்த பாரதி, அவைகள் எல்லாவற்றையும் சிறு, சிறு அழகிய இனிய பாடல்களாகவே பாடினார், அவை எல்

லாம் பாப்பாப்பாடல்கள். அவற்றைப் பாடும்போது அவரும் ஒரு பாப்பாவாக மாறி விடுகிறார். அப்பாப்பாப்பாடல்களில் கடினமான சொற்கள் இல்லை. எல்லாம் பாப்பாக்களுக்கும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய, ஆனால் நல்ல கருத்தடங்கிய, அறிவூட்டும் சொற்களாக இருந்தன. இவை படிப்போர் மனதில் ஆழப்பதிந்து, அகலாது விளங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தன.

ஓடி விளையாடு பாப்பா — நீ
ஒய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா — ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

சின்னஞ் சிறு குருவி போல — நீ
திரிந்து பறந்துவா பாப்பா
வண்ணப் பறவைகளைக் கண்டு — நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.

இப்பாப்பாக் கவிஞன் பாரதி தனது இவ் அழகிய சிறு பாடல்மூலம் பாப்பாக்களைச் சோம்பலின்றிச் சுறுசுறுப்பாக இருக்கச் செய்கிறார்.

*செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே
— இன்பத்

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே
எங்கள் தந்தையார் நாடென்னும்
— போதினிலே
ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே.

செந்தமிழ் நாடு என்று நாம் கூறும் போது எமது காதுகளில் இனிய தேன் வந்து பாய்வதை உணர்கிறோம். எமது தந்தையினுடைய நாடு என்று நாம் சொல்லும் போது, எமக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி உண்டாகிறது என இப்பாடலில் பாரதி கூறுகிறார்.

இன்று இக்கவிஞர் பாரதி மறைந்தாலும், அவர் பாடல்கள் மறையவில்லை. அவற்றின் இளமை இன்னும் குன்றவில்லை. அவை இன்றும், அன்றும், என்றும் உள்ள குழந்தைகளை நல்வழிப்படுத்த உதவுகின்றன.

இவ்வாறு பாப்பாக்களுக்காக வாழ்ந்த பாரதியை "பாப்பாக் கவிஞன் பாரதி" என்பதே பொருத்தமானது. பாப்பாக் கவிஞன் பாரதி, பாப்பாக்களாக இருந்த

வர்களினதும், இருக்கின்றவர்களினதும், இனி இருக்கப்போகின்றவர்களினதும் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்துவிட்டார். உத்தனையோ பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே உள்ளங்களைத் துள்ளவைத்த பெருமை அவருக்கே உரியது: கவிஞர் காலத்தில் வாழ்ந்த குழந்தை உலகைக் கண்டதும் கவி பிறந்தது. எதிர்கால உலகிற்கும் வழிகாட்டியது.

K. ஜெயபாலா,
10 கலை

ஐயமிட்டுண்

விடவேங்கடம் தென் குமரியாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தில் அளவிலா அறிஞர்கள்—கணக்கற்ற கலைஞர்கள்—மட்டில்லா மதியுடையோர் தோன்றி தீந்தமிழ்நாயின் வளர்ச்சிக்காக — முன்னேற்றத்திற்காகத் தத்தம் உடல் — பொருள்—ஆவி என்னும் மூன்றையும் அர்ப்பணித்து அரிய சேவைகள் செய்து போந்தனர். அத்தகைய அறிவாற்றல்மிக்க நம் தமிழ் முன்னோர்கள் தமிழ் மக்கள் மட்டுமின்றி அகிலமக்களும் நல்வாழ்வு நடாத்த உறுதுணைபுரிவதற்காகத் தமது அனுபவ வாயிலாகக் கண்டறிந்த அரும் பெரும் உண்மைகளை — அறிவுரைகளை அழகுற அமைத்து அளித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சாற்றிய பொருட்செறிவும் பழமையும்; நற்பண்பும் நிறைந்த அம்மொழிகளை உலகோர் பழமொழிகள்—முதுமொழிகள் என அழைக்கின்றனர். இத்தகைய பழமொழிகள் நம்பைந்தமிழ் மொழியிற் பலவுள். அவைகளுள் "ஐயமிட்டுண்" என்ற பழமொழியும் ஒன்றாக இலங்குகிறது.

செல்வமின்மையால் வறுமைநிலை எய்திப் பிச்சை எடுப்பினும் அப்பிச்சையைப் பிறருக்குப் பகிர்ந்து உண்பாயாக! என்பது தான் இப்பழமொழியின் பொருள். அதாவது ஒருவன் செல்வவளம் குன்றிப் பாழும் வறுமை என்னும் இழிநிலை அடைந்த போழ்தில் புரப்போர் இடத்திற்குச் சென்று இரப்பான். அப்படியாக இரந்ததைத் தான் மட்டும் அனுபவித்து உபயோகிக்காமற்

பிறருக்கும் அகமலர்ச்சியுடன் அளிப்பா
குக என்பதுதான் முதுமொழியின் விரி
வான கருத்து.

இப்பழமொழியிலிருந்தும், கருத்திலி
ருந்தும் ஐயமேற்பவன் தான் பிறருக்குக்
கொடுத்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தல்ல.
பணமுடையவன் தான் செல்வவளமுடைய
சீமான். பகுத்துண்ணும் பழக்கத்தை—
பொருள் வண்மையாகச் செய்யத் தகுந்த
வன். பாட்டாளி முதல், பொருள் இன்மை
யால் இரக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டவ
ராகிய பிச்சைக்காரன்வரையில் உள்ளவர்
கள் வேளாண்மை செய்யத்தகாதவர்கள்
என்ற மூடஎண்ணத்திற்கும் பாழுங்கொள்
கைக்கும் சாவு மணியடிப்பதற்காக இப்பழ
மொழி ஆக்கப்பட்டது. ஐயம் ஏற்று வாழ்க்
கை நடாத்தும் ஒருவன் "ஈகை" செய்ய
அவனிடம் உள்ளது என்ன? அவனால் ஒரு
தானமும் செய்யமுடியாது என்ற தப்பான
அபிப்பிராயமுடையோருக்குத்தகுந்த எதிர்
மொழி செப்புகிறது இம் மறுமொழி.
பிச்சையேற்று வயிறு வளர்ப்பவன் தான்
எடுத்த பிச்சையில் ஒரு சிறங்கையாவது—
இம்மியாவது பிறருக்குக் கொடுத்து உண்
ணுதல் சிறந்த கொடையென விளங்கு
கிறது என்பது சூன்றின் மேவிட்ட விளக்
குப்போல இப்பழமொழியில் தெட்டத்
தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வேளாண்மையென்னும் நற்றொழிலை
எத்தன்மையுடையவர்கள் செய்வது? எக்
காரணத்திற்காகச் செய்ய வேண்டும்?
என்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்து வரைதல்
இன்றியமையாதது. ஒரு பொருளும் இல்
லாத வறியவர்களுக்குத்தான் தானஞ்
செய்தலே கொடை எனப்படும். அஃதா
வது ஐயமேற்பவனும் தன்னைக்காட்டிலும்
வறுமை நிலையுடையவனுக்குத் தான்
கொடை அளிக்கவேண்டும்; இஃதொழிந்த
மற்றையோர்க்குக் கொடுத்தல் கொடை
யாகாது. இத்தன்மை குறள்யாத்த தமிழ்
மறையாளரும் "வறியார்க் கொன்று
ஈவதே ஈகை" யென்று கூறியுள்ளார்.

இதிலும் வறியவரது மிக்கு வருத்தும்
பசியைத் தீர்ப்பதுதான், எல்லாவற்றி
லும் சிறந்த கொடை, இந்தக் கொடை
யைச் செவ்வனே செய்பவன் தான்

கொடைக்குக் கன்னகைப் போற்றப்
படுவான். அத்துடன் அக்கொடையானது
பொருள் பெற்ற ஒருவன் வருங்காலத்தில்
அப்பொருளைத் தனக்கு உதவ வைக்கு
மிடமாகும். இக்கருத்தைப் பொய்யா
மொழிப் புலவரும் "அற்றார் அழிபிசிரீர்த்
தல் அஃதொருவன், பெற்றான் பொருள்
வைப்புழி" என்று அழகாக உரைக்கின்றார்.
அத்துடன் ஒரு வன் பிச்சையெடுத்து
உணவு உண்ணுப்போழ்து அவ்வுணவில்
இம்மியாவது சிறிதளவாவது பசியுடைய
ஒருவனுக்காவது கொடுத்து உண்ண
வேண்டும் என்ற செம்மொழி "ஐயமிட்
டுண்" என்ற பழமொழியில் கூறியிருப்பது
வள்ளுவன் குறட்கருத்தை (அற்றார் அழி
பசி... புழி) ஒத்திருப்பது உணரற்பாலது.

இப்பழமொழியின் கருத்தை ஒவ்
வொருவரும் தம் வாழ்விற்கு கடைப்பிடிப்
பாராளுல் வறியவன் பசியுடையோன் ஒரு
வருமின்றிப் பட்டினி பஞ்சமென்ற சொற்
களுக்கே இடமின்மையாகிவிடும், அத்து
டன் மக்களெல்லோரும் அளவிலா அன்
புடனும் ஒற்றுமையுடனும் ஒரு தாயீன்ற
சேய்கள்போல் வாழ்வார்கள் என்பதில்
அணுவளவேனும் ஐயமில்லை.

செ. ஆனந்தராஜா,
10 சலை.

புதிய கல்வித் திட்டம்

கல்வியே நாட்டின் முதுகெலும்பு. மக்
களில் அக்கறை உள்ள எந்த அரசாங்க
மும் இதை மறுக்கவோ, மறைக்கவோ
மாட்டாது. ஆகவேதான் நம் இலங்கை
அரசாங்கமும் உக்கி, உழுத்துப்போன
பழைய கொள்கைகளைக் கல்வி விடயத்தி
லிருந்து களைந்தெறிய முனைந்துள்ளது.
அதன் பெறுபேறுதான் இன்றைய புதிய
கல்வித் திட்டமாகும்.

புதிய கல்வித் திட்டத்தை ஆராயப்
புகுமுன் பழைய கல்வித் திட்டங்களையும்,
அவற்றால் ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகளையும்
நாம் கட்டாயம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

நம் நாட்டின் கடந்த இருபது வருடகாலக் கல்விச் சரித்திரம் பல புரட்சிகரமான திட்டங்களை அடக்கியுள்ளது. அத்திட்டங்களை அகில உலகமே கண்டு அதிசயித்தது. அன்றைய அரசாங்கங்கள் அசையாது துணிவுடன் அத்திட்டங்களை நடைமுறையில் நடத்திக் காட்டின. அவற்றை நாம் சிறிது ஆராய்வோம் :

1943-ம் ஆண்டு இலங்கைக் கல்விச் சரித்திரத்தில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய தொன்று. அன்று தான் கல்வி நம்நாட்டு மக்களின் பொதுவுடைமையென நிலைநாட்டப்பட்டது. அக்காலத்திலிருந்த கல்வி மந்திரியைக் காலத்தால் அழியாத கல்விக் கடவுளாக நாடு மதிக்கிறது. அவர்தான் W. W. கன்னங்கார ஆவர். 1945-ம் ஆண்டு கல்வி மந்திரியாக இருந்தவர். இவர் இலங்கைக் கல்வி முறையில் ஒரு புதுமையை உண்டாக்கிய ஒரு புரட்சி மந்திரியாவார். கிராமப் புறங்களிலும், சேரிகளிலும் பிறந்த ஏழை விவேகிகள் கல்வி வசதியில்லாது நாசமாய்ப் போவதைச் சகிக்க மாட்டாத இவர் 1943-ம் ஆண்டு கல்விச் சரித்திரத்தில் ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்கினார். இதனால் காலம் செல்லச் செல்ல பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஏழைகளின் குரல் கேட்கத் தொடங்கியது :

இலங்கையில் இலவசக் கல்வி 1943-ம் ஆண்டு அமுலாக்கப்பட்ட பிற்பாடு 1960இல் கல்வியில் ஒரு புரட்சித் திட்டம், சகல பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் எடுத்த தின் மூலம் செயற்பட்டது. இதனால் சகல மாணவருக்கும் கல்வியூட்டும் பொறுப்பினை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இவ்விரு திட்டங்களும் முற்போக்கான திட்டங்களாகும்.

கடந்த அரசாங்கப் கட்டாயக் கல்வித் திட்டம், தேசியக் கல்வித் திட்டமென்ப பல திட்டங்களை நாட்டில் பரப்பின. இத்திட்டங்களால் நாடு விரல்மடித்தெண்ண முடியாத பல நன்மைகளைப் பெற்றது. நாட்டுப்புறத்து மாணவனும், நகரப் புறத்து மாணவனும் ஒரே கல்வியைக் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெறக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. சகலரும் அரிவரி தொடக்கம்,

சர்வகலாசாலை வரை இலவசக் கல்வியைப் பெற முடிந்தது. நாட்டுப் புறங்கள் தோறும் மத்திய மகா வித்தியாலயங்கள் தோன்றின. நகரத்தாருக்குச் சொந்தமான விஞ்ஞானக் கல்வி நாட்டுப்புறத்தார்க்கும் சொந்தமானது. இதனால் நாட்டுப்புறத்து மக்களிடையே பொறி நுட்ப வல்லுனர், வைத்தியகலாநிதி ஆகியோர் தோன்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது.

நாம் இதுவரை ஆராய்ந்த திட்டங்களினால் கற்ற வாலிபர் தொகை வருடம் தோறும் சதுர வேகத்திற் கூடிக்கொண்டு வருகிறது இன்று இதனால் கல்வி உலகில் பெரிய பிரச்சனை உண்டாகி விட்டது. இத்திட்டங்களைப் பலர் திட்டவும் தொடங்கி விட்டார்கள். கற்றோர் தொகை பெருகப் பெருக, வேலை வாய்ப்பும் அருகி, அருகி வரத் தொடங்கி விட்டது. எங்கள் கல்வித் திட்டங்கள் யாவும் ஏட்டுக் கல்வியை மாத் திரம் பரப்பி வந்தமையே இதற்கு மூல காரணமாகும். இன்றைய கல்வியாளர் ஏட்டுக் கல்வியால் நாடு முன்னேறுது என உணர்ந்து, மாற்றுத் திட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கி விட்டார்கள். தொழிற் கல்வியே நம் நாட்டிற்குகந்தது என உணர்ந்து முடிபுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

இந்த முடிபை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய திட்டமே இன்றைய "புதிய கல்வித் திட்டமாகும்". இத்திட்டம் நம் நாட்டிற்கோர் "வரப்பிரசாதம்". ஏட்டுக் கல்வியால் நாடு குட்டிச் சுவரானதற்குக் கடந்த ஏழ்நிலை மாதப் பயங்கர வாதமும் ஒரு உதாரணமாகும். ஆகவேதான் சகல பிள்ளைகளும் தொழிற் கல்வியைப் பயிலப் புதிய கல்வித்திட்டம் வழிவகுத்திருக்கிறது.

இத்திட்டம் 1972-ம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆறாம் வகுப்பில் இருந்து ஆரம்பமாகிறது. இக்கல்விமுறையின் பிரதான நோக்கம் பொதுவான பாடசாலைக் கல்வியில் வாழ்க்கைத் தொழிற்கல்வி, நூற்படிப்பு இரண்டினையும், இணைத்து அளிப்பதேயாகும் இதனால் போதிக்கப்படும் சகல விடயங்களும் மாணவன் பாடசாலையை விட்டு நீங்கிய பின்னரும் அவனுக்குத் துணை நின்றதுவும். இதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குன்றும்; கலைத்துறை, விஞ்ஞான

னத்துறை, வர்த்தகத்துறை என்ற எண்ணப் பாங்கின்றி ஆறும் வகுப்பில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் பத்துப் பாடங்களைப் படித்தல் வேண்டும். கற்று ஒன்பதாம்தர முடிவில் அரசினரால் நடாத்தப்படும் பொதுக் கல்வித் தராதரப்பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டும்; அதன் பிற்பாடுதான் இவர்கள் உயர் கல்வி பெறுவதா, இல்லையா என்பது தீர்மானிக்கப்படும். இப்பரீட்சையில் "விஞ்ஞான"ப் பாடம் ஒரு முக்கிய, கட்டாய பாடமாக அமைந்திருக்கிறது. இரசாயனம், பொளதீகம், உயிரியல் போன்ற பாடத்தலைப்புகளின் கீழ் வெவ்வேறுக அன்றி, ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு, 'விஞ்ஞானம்' என்ற பாடத்தலைப்பில் கற்பிக்கப்படும். விவசாயம், வீட்டுப்பணி, மரவேலை, உலோகவேலை, நெசவு, மண்பாண்டவேலை, கைப்பணி போன்ற தொழிற் பயிற்சிகளுக்குக் கிழமைக்குச் சுமார் மூன்று பாடவேலைகள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் இத்திட்டத்தில் இரண்டாவது மொழியாக ஆங்கிலம் இடம்பெற்றுள்ளது. கல்வியின் தரத்தைக் கூட்டுவதற்கு ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களைப் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்களுக்குப் பலவித பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்புதிய கல்வித் திட்டத்தில் சகல மாணவர்களும் பயிற்சி பெற்றால் தான் நம் நாட்டிற்கு நன்மையைச் செய்யலாம். நாமும் நற்பிரசைகளாகலாம். இப்புதிய கல்வித்திட்டத்தின் வழிவரும் இளைஞர்கள் வாழ்க்கையில் நல்ல வேலை வாய்ப்பைப் பெறுவார்கள். வாழ்க்கையில் விரக்தியடைய மாட்டார்கள். அவர்களின் வாழ்வு வளம்பெறும் அதே நேரத்தில் நம் நாடும் வளமுள்ள நாடாக மிளிரும். பெற்றோரும், பிள்ளைகளும் இலவசக்கல்வியை நன்கு பயன்படுத்தியதுபோல் இப்புதிய கல்வித்திட்டத்தையும் நன்கு பயன்படுத்துதல் வேண்டும். ஆகவே நலமுள்ள இத்திட்டத்தை நாம் போற்றுவோமாக;

செ. ஜீவகன், 10 D.

இந்துவெளி நாகரிகத்தில் சமூகநிலை

நிற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமேரியா, எகிப்து முதலிய இடங்கள் தான் பழைய நாகரிகங்களின் இருப்பிடம் என நினைக்கப்பட்டது. 1920-க்குப் பின்னர் "பானர்ஜி" என்பவர் செய்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் பயனால் உலகின் பழைய நாகரிகத்திலேயே முதலிடத்தை வகிக்கும் மொஹஞ்சதாரோ, கரப்பா ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து அறிந்தார். இவருக்குப் பிறகு டாக்டர் E. J. H. மக்க, மாசல், K. N. பூரி, வீலர் ஆகியோர் இவ்விடயங்களை ஆராய்ந்து இந்திய சரித்தர்தின் புரட்சிகரமான புதிய அரிய பல கருத்துக்களை வெளியிட்டனர்.

மோல்ட்டா, எகிப்து, பலஸ்தீனம், அசிரியா, பபிலோனியா, மொசப்பத் தேமியா நாகரிகங்களின் வரிசையில் வைத்து இந்துவெளி நாகரிகம் எண்ணப்படுகின்றது. இந்தியாவிற்குள் குடிபுகுந்த ஆரியர் முதன்முதல் தங்கியிருந்த இடம் இந்துவெளி யேயாகும். அவர்கள் அங்கு தங்கட்குமுன் இருந்த பண்டை மக்களோடு போர்செய்ய வேண்டியவர் ஆயினர். 'அப்பகைவர்கள் நல்ல நகரங்களை அமைத்துக் கொண்டு மாடமாளிகையில் சிறந்த செல்வப் பெருக்கோடு வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வேள்வி செய்யாதவர்கள், உருவ வழிபாடு கொண்டவர்கள், தட்டை மூக்குடையவர்கள், குள்ளர்கள், மாஜாஜாலங்களில் வல்லவர்கள், வாணிபத்திறமை உடையவர்கள்' என்றெல்லாம் ரிக்வேதம் கூறுகின்றது. இக்குறிப்புக்களால் ஆரியர்க்கு முற்பட்ட இந்தியமக்கள் சிந்து வெளியில் சிறந்த பட்டணங்களை அமைத்துக்கொண்டு நாகரிகத்தில் சிறந்தவராக வாழ்ந்துள்ளார்கள். இக்கூற்றுக்கள் உண்மை என்பதை உணர்த்தவே போலும் சிந்துவெளியில் உள்ள ஹரப்பாவும், மொஹஞ்சொ — தாரொவும் அறிஞர்கள் கண்கட்குக் காட்சியளித்தன.

கி. மு. 3000-க்கு முன்னரே நாகரிக உச்சத்தை அடைந்த மக்கள் இருந்தனர்

எனக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்து வெளி நாகரிகம் 5 கோடி ச. மைல் கொண்ட பரப்பில் பரந்துள்ளது. மொகஞ்சதாரோ, கரப்பா என்பன பிரதான இடங்களாக இருந்தன.

இக்காலப் பகுதியில் மக்கள் மிதந்த நாகரிகமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள. கோதுமையை விளைவித்தனர், மிருகங்களை வளர்த்தனர். வியாபாரம் செய்தனர். நல்ல கட்டிடங்களில் வாழ்ந்தனர். வீட்டுப் பொருட்களையும், விளையாட்டுக் கருவிகளையும், உலோகங்களினாலும், மண்ணினாலும் செய்தனர். நல்ல உணவுகளை உட்கொண்டு சிறந்த ஆடைகளை அணிந்தனர். பொதுமக்கள் மண்வீடுகளில் வசிக்க அரசர் புரோகிதர் என்போர் அரண்மனைகளில் வாழ்ந்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது.

இந் நாகரிகம் மொசுப்பத்தே மியா விலும் காணப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கரப்பாவில் எல்லோரும் ஒரேவிதமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். கரப்பாவிலுள்ள இந் மனித சிலைகள் உலகின் வேறு எந்த நாகரிகத்திலும் காணப்படவில்லை. இரண்டு நகரங்களிலும் அரண்மனைகள் காணப்படுவதால் அங்கு தனிவல்லாட்சி நடந்திருக்கிறது. இரும்பு தவிர்ந்த ஏனைய உலோகங்கள் செம்பு, வெண்கலம் என்பன முக்கியமானவை.

சித்திர எழுத்து உபயோகத்திலிருக்கிறது. பாணவையும் குயவன் சக்கரம் இருந்துள்ளது. நூல்நூற்றல், ஆடைநெய்தல், நடந்திருக்கின்றது. நீர்ப்பாய்ச்சற் கால்வாய்கள் இருந்துள்ளன. கோதுமை, வாற்கோதுமை, நெல், பருத்தி, பட்டாணி, எள், பேரீந்து, முலாம்பழம் முதலியன ஏராளமாகப் பயிரிடப்பட்டுள்ளது. நெல்லும் கோதுமையும் சிறப்புடை விளைபொருட்களாக இருந்திருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் கட்டிட முறைகளைப் பார்க்கில் விசாலமான வீடுகள், குளிப்பறைகள் இருந்தன. இது மேற்காசியாவில் இருக்கவில்லை.

கலைகள் சிறந்து விளங்கின. சித்திரக்கலை, சிற்பக்கலை, சிறப்புற்றிருந்தன. களிமண் ணினால் சித்திரம், செதுக்கப்பட்டிருந்தது.

களிமண் நாணயங்களில் சித்திரவேலை செய்து நிறங்களைப் பூசியிருந்தனர். எங்கும் எதிலும் எழிலுறும் ஓவியங்கள் காணப்பட்டன.

அரசியலைப் பார்க்கும்போது சிந்து வெளி முழுவதையும் ஒரு சக்கரவர்த்தி ஆண்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. ரோமைப் பேரரசு தோன்றுமுன்னரே முகஞ்சதாரோ, கரப்பா, ஆகியவற்றில் பெரிய அரசுகள் இருந்திருக்கின்றன எனப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் உருவங்களை வைத்து கடவுளை வணங்கியிருக்கின்றார்கள். ஒருவகை எண்ணெயை உபயோகித்து விளக்குகளை எரித்தனர்.

அவ்விடத்து மக்களின் பொருளாதார நிலையை எடுத்துநோக்கின், நீர்ப்பாசன வசதி இருந்ததினாலேயே மக்கள் ஓரளவு நல்ல நிலையில் இருந்திருந்தனர். பருப்பு, நெல், கோதுமை, பருத்தி என்பன உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. செங்கல் உற்பத்தியை அரசே செய்தது. ஆடு, மாடு, கோழி போதியளவு இருந்தன. கண்டெடுக்கப்பட்ட முத்திரைகளில் புலிகள் இருந்தன. பருத்தியினாலே ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. மக்கள் மேலாடை, கீழாடை அணிந்திருந்தனர். வாசனைத்திரவியங்களைப் பாவிப்பதனால் மக்கள் செல்வமுடையவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது. சூதாடுதல், இசை வேட்டையாடுதல் என்பனவும், நிறுவை அளவையுமே இருந்திருக்கின்றன. சில கப்பல் முத்திரைகள் இருப்பதால் கப்பல் வியாபாரமும், கப்பல் போக்குவரத்துக்களும் நடைபெற்றிருக்கின்றன. மக்கள் பலவகையினராக வாழ்ந்தனர். இறந்தவர்களை அப்படியே புதைத்தும் எரித்தும் மிருகங்களுக்கும் உணவாகவும் போட்டிருக்கின்றனர். தொழில்களையும் கலைகளையும் நோக்கின் இந்துவெளி நகரங்களில் மொழிப்புலவர், நிமித்தம் கூறுவோர், மருத்துவர், காலக்கணிதர், இசைவாணர், கூத்தர் புலவர், கூத்தமகளிர், அரசியற்பணியாளர், நகரக்காவலர், புரோகிதர், வேளாளர், உணவுப்பொருள் விற்போர், கூலவாணிகர், பொற்கொல்லர், கண்ணார், தச்சர், மீன்வாணிகர், அப்பவாணிகர், உப்புவாணிகர்,

மரக்கலம் ஓட்டுவோர், வண்டியோட்டுவோர், மரக்கலம் கட்டுவோர், வேட்கோவர், இரத்தினப்பணியாளர், செதுக்குவேலையாளர், ஓவியம் தீட்டுவோர், கால்நடை வளர்ப்போர், நீர் கொணர்வோர், கொத்தர்கள், நாவிதர், தோட்டிகள், முத்திரைவேலை செய்வோர், முதலிய பல தொழில்புரியும் மக்கள் வாழ்ந்துவந்தனர் என்பதைத் தெளிவுற அறியலாம். இவர்கள் அல்லாமல் எகிப்து, அசிரியா, பபிலோனியா, ஏலம், சுமேரியா, பாரசீகம், நடு ஆசியா, பர்மா, தென்னிந்தியா முதலிய இடங்களிலிருந்து வாணிபத்தின் பொருட்டு குடியேறியிருந்த மக்கள் சிலராவர். ஆதலின் மொகஞ்சதாரோ, இக்காலத்து கராச்சிநகரைப்போல பல நாட்டவரைக் கொண்டிருந்த வணிகப் பெருநகராகும். மொழி, உடற்கூறு செய்வினை என்னும் மூன்றும் மொஹஞ்சு — தாரோவில் அண்மையில் காணப்பட்ட புதைபொருள்களும் ஆகிய அனைத்தும் “பராஹீயி” மக்கள் திராவிட இனத்தவரே என்பதையும் திராவிடர் நாகரிகம் மிக உயர்ந்ததும் பழைமையானதும் ஆகும் என்பதையும் தெளிவுற விளக்குகின்றன.

இரா. ஸ்ரீ பழனிவேல்,
11 கலைவகுப்பு.

நிலவு கூறுகிறது

என்ன! என்னை உங்கள் கைகளால் எட்டிப் பிடித்துவிடப் பார்க்கிறீர்களா? அதுதான் முடியாது. “ஏன் நாங்கள் தனிமையில் இந்நிலவுகில் வாழ்கிறோம். ஆனால் அவன் மாத்திரம் ஏன் இந்த இருண்ட போர்வையில் விண்வெளியின் ஒளிமயமாக உலாவுகிறான்” என்று நீங்கள் அனைவரும் என்னைப்பற்றி நினைக்கிறீர்கள் அல்லவா? பிள்ளைகளே! உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் என்னை அறியத்துடிப்பதைப்போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது சேனங்கள் என் கதையை!

பிள்ளைகளே என் இதயம் குளிர்மையானது என்பதை எனது முகத்தில் உள்ள

பிரகாசம் உங்களுக்கு எடுத்தியம்புகின்ற தல்லவா? என் பெயரைச் சொல்லவேண்டிய அவசியமே இல்லை. அம்புலிமாமா என்றால் தெரியாதா உங்களுக்கு? நீங்கள் அனைவரும் எனது தங்கையின் பிள்ளைகள் அல்லவா? உங்கள் அனைவருக்கும் வசந்தம் வந்தால் சொல்லவாவேண்டும். அது போல்தான் எனக்கும் பெளர்ணமி வந்தால் கொண்டாட்டம்.

அமாவாசைத் தினம் வந்தால் நான் சிறிது குறைந்திருப்பதைக் கண்டு நீங்கள் அனைவரும் அழுவீர்கள் என்று அண்மையில் இங்கு வந்த எனது மருமகன் ஆம்ஸ்ரோங்கூறியார். பிள்ளைகளே! கவலைப்படாதீர்கள் என்னைப்பற்றி. என்னால் அதிக குளிர் தாங்கமுடியும். ஆனால் எனது இருள் காலவன் என்னைக் குளிரில் தத்தளிக்க விடாமல் என் முகத்தைச் சிறிது போர்த்திக் கொள்வான். அதன் காரணமாக நான் குறைவது போன்று உங்களுக்குத் தெரியும். இறுதியான பதினாந்தாம்நாள் என்னை என் காவலனாகிய இருள் முடிக்கொள்வான்.

என்னால் அநேகமாக உங்கலையும், தங்கையையும் காணமுடியாது. ஏனென்றால் பகலில் என் அண்ணன் உலகில் உலாவுவான். நான் அந்நேரம் நித்திரை செய்வேன். இரவில் அவன் உறங்குவான். நான் உலாவுவேன். இரவில் நான் உலாவுவது போது நீங்கள் அனைவரும் தூங்குவீர்கள். என் அண்ணன் பெயர் சூரியன்; அவன் சிறிது கோபக்காரன். எனக்குக் கோபம் என்றாலே எப்படியென்று தெரியாது. நான் தரும் கருணை குளிர்மையாகும். நான் சிலவேளை உங்களுடன் கதைப்பேன். என் தங்கை பூமி. உங்களிடம் என்னை அறிமுகம் செய்து வைப்பாள்.

மருமக்களே! எனக்கு உங்கள்மீது அலாதிமான பற்றுண்டு. நான் தண்ணெளியைத்தவிர வேறெதை வழங்க முடியும்? என் உறுப்புக்களை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். நான் மலை, பள்ளத்தாக்கு, கொக்கோ நிறக்கல், மண் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளேன். என்னுடன் பல நிமிடங்கள் கதைத்து என் நலத்தையும் விசாரித்து வரும்படி அருமைத் தங்கை அறிவும் ஆற்றலும் கொண்ட வீரர் பலரைச் சென்ற

1969-ம் ஆண்டுக்கு முன்னெல்லாம் அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் அவர்களில் சிலரோ என் விசாலத்தைக் கண்டு பயத்தினால் இங்கேயே இறந்துவிட்டனர். சிலர் அங்கு தப்பி வந்துவிட்டனர். இதைச் சொல்லும் போதே என் கண்களில் நீர் பெருகிறது: விதியை வெல்ல யாரால்தான் முடியும்.

இருப்பினும் 1969-ம் ஆண்டு துணிவுடன் என்னைக் கண்டு கதைத்த மருமகனைப்பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர் என் தங்கை பெற்றெடுத்த ஒரு தவப்புதல்வன். அவர் என்னைப்பற்றி உங்களுக்கு நன்றாகக் கூறியிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். உங்களைப்பற்றி விசாரித்தேன். நீங்கள் அனைவரும் அம்புலிமாமாவைக் கையுடன் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரச்சொன்னீர்களாம். பாவம்! மருமகன் விரும்பி உண்பதற்கு நான் என்ன தருவேன். சிறிது சிந்தித்துவிட்டு நான் உங்களுக்கு என்னிடமுள்ள மண் என்ற கனிப்பொருளை அனுப்பி வைத்தேன். உண்பதற்கல்ல, பார்ப்பதற்கு! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்? உண்மையைத்தானே சொன்னேன். இதில் என்ன தவறு?

தங்கையானவள் நான் சத்தமிட்டுக் கதைத்தால் எனது குரல்வளை நோகுமென்று, நான் மெல்லப் பேசினால் அதை உங்களுக்குப் பெரிதாகக் கேட்கும்வகையில் அமைக்கப்பட்ட ஓர் அற்புதக் கருவியை என்வாயில் பொருத்தும்படி மருமகனிடம் கொடுத்துக் கூறியிருந்தாள். அதனால்தான் நான் இவ்வளவு நேரமும் தொண்டை நோகாமல் பேசுகிறேன்: எனது மருமகன் ஆம்ஸ்ரோங்கிற்குத் துணையாக ஒரு மருமகன் வந்திருந்தார். நான் அவர்களிருவரின் பாதங்களையும் பலமுறை முத்தமிட்டேன். பின் இருவரும் மேலே இன்றொரு நண்பன் ராக்கட் என்ற இயந்திரத்துடன் காத்திருப்பதாகக் கூற நானும் பிரியாவிடை கொடுத்தனுப்பினேன்.

என்னைத் தங்கையின் மக்கள் பலர் பலவாறு வர்ணித்திருக்கிறார்கள். மகாகவி பாரதிகூட "சந்திரமண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்" என்று என்னைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். எனக்கெங்கே அவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் மண்பாடமாகவா உள்

ளான? இல்லையே! ஏதோ இருவரிகள் தெரியும். உங்களைப்போல் பாடசாலை சென்று நான் படிக்கிறேனா? என்ன?

புலவர்கள் என்னை மங்கையர்களின் மலர் வதனத்திற்கும் நெற்றிக்கும் உவமை கூறுவார்கள் என்றால் என்னே என் சிறப்பு. அன்றியும் இப்போது அங்கு பரவி வருகிறதே சினிமாக்கலை. அப்படப்பிடிப்பிலும் கூட என்னைச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள் என அறிகிறேன். என்னைப்பற்றி நீங்கள் பாடப்புத்தகத்தில் எல்லாம் படிப்பீர்கள் அல்லவா?

மருமக்களே! அதோ கிழக்குக் கடலில் அண்ணன் கதிரவன் உதிக்கிறான். எனக்கோ பசியாக இருக்கிறது. தூர்க்கம் வேறு கண்ணைச் சுற்றுகிறது. மீண்டும் நாளை சந்திப்போம்.

வணக்கம்! மருமக்களே!!

நா. இராசசிங்கம்,
11-ம் வகுப்பு (கலை)

தேயிலை வர்த்தகத்தின் அண்மைக் காலப் போக்கு

பெரும் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை என் பது வர்த்தகநோக்கத்துடன் பெரிய நிலப்பரப்பில், பெரும் தொகை முதலிட்டு விஞ்ஞான முறைப்படியாக இயந்திர உதவியுடனும் பெரும் தொகைத் தொழிலாளர்களின் உதவியுடனும் ஒரு பயிரை மட்டும் பயிரிடும் ஒரு தற்கால விவசாய முறையாகும். இப்பயிர்ச்செய்கையில் தேயிலை, கோப்பி, கொக்கோ போன்ற பாணப்பயிர்களும், கரும்பு, புகையிலை போன்ற உணவுப்பயிர்களும் இரப்பர், பருத்தி போன்ற கைத்தொழில் மூலப் பயிர்களும் இடம் பெறுகின்றன. உலகின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் புவியியல், அரசியல் பொருளாதாரக் காரணிகளின் நிமித்தம் இப்பயிர்வகைகள் பரவி அமைந்து காணப்படுகின்றன.

தென், தென்கிழக்கு ஆகிய நாடுகளில் முக்கிய பெருந் தோட்டப்பயிராக விளங்

கும் தேயிலையின் தற்காலப் பரம்பலை ஆராய்வோம். தற்காலத்தில் தேயிலை முக்கியமாக இந்தியாவில் ஆசாம், டாஜிஸ்தான், நீலகிரி ஆகிய இடங்களிலும், இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டிலும், சீனாவில் தேயிலையிற் பெரும்பகுதி யாந்திசிப் பள்ளத்தாக்கின் வடபகுதிக்கும், சீக்கியாப் பள்ளத்தாக்கு விளிம்புக்குமிடையிலும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. யப்பானில் தேயிலை மத்திய பகுதியிலும் தென்பகுதியிலுமுள்ள மலைகளின் கிழக்கு மேற்குப் பகுதிகளிலும் பயிரிடப்படுகின்றது. இப்பகுதிகளில் தேயிலை இரு நோக்கங்களுக்காகப் பயிரிடப்படுகின்றது. இந்தியா, இலங்கை ஆகிய இருநாடுகளிலும் வர்த்தக நோக்கத்துடன் பரந்த நிலப்பரப்பில் பயிரிடப்படுகிறது. யப்பான், சீனா ஆகிய இடங்களில் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்குடன் சிறிய நிலப்பரப்பில் கிராமத்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை முறையில் பயிரிடப்படுகிறது. எனினும், தமது தேவைக்குக் கண்டு எஞ்சிய தேயிலை, பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. இத்தொகை இந்தியா, இலங்கை ஆகியன ஏற்றுமதிசெய்யும் தொகையின் ஒரு சிறு அளவினதாகவே காணப்படும்.

தென், தென்கிழக்கு ஆசியநாடுகளுக்கு உரியதான தேயிலை 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மத்திய ஆபிரிக்கா, கிழக்கு ஆபிரிக்கா ஆகிய இடங்களில் பிரித்தானியரால் பெரும் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை மூலம் புகுத்தப்பட்டது. இங்கும் வர்த்தக நோக்கத்துடனே தேயிலை பயிரிடப்படுகிறது. ஆபிரிக்காவில் தேயிலை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகள் கெனியா, உகண்டா, தங்கநீக்கா, நயாசலாந்து, தென் ரெண்டிசியா என்பனவாம்.

தேயிலை உற்பத்திசெய்யும் நாடுகளின் தற்கால உற்பத்தியளவு, ஏற்றுமதியளவு, பயிர்ச்செய்கை முறையில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்கள் ஆகியவற்றை நோக்குவோம். 1962-ம் ஆண்டு எடுத்த புள்ளி விபரங்களின் பிரகாரம் தேயிலை உற்பத்திசெய்யும் நாடுகளின் உற்பத்தியளவு, ஏற்றுமதியளவும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. தேயிலை உற்பத்திசெய்யும் நாடுகளில் ஒன்றாகிய சீனாவின் உற்பத்தியளவு போன்றவற்றை

1948-ம் ஆண்டுக்குப்பின் சீனா அரசாங்கம் கொடுக்க மறுத்துவிட்டதால் சீனாவின் போக்கை அறிய முடியவில்லை.

1962 (ஆயிரம் இரூபத்தில்)

நாடு	உற்பத்தி	ஏற்றுமதி
இந்தியா	756,980	466,995
இலங்கை	467,099	451,633
ஆபிரிக்கா நாடுகள் (எல்லாம்)	91,842	81,071
பாகிஸ்தான்	51,559	8,733
யப்பான்	170,763	18,312
இந்தோனேசியா	104,104	67,000

மேற்காட்டப்பட்ட அட்டவணியின் படி உலக தேயிலை உற்பத்தியில் இந்தியா முதலிடத்தை வகிப்பது புலனாகிறது. இந்தியா பெரும் தொகையில் உற்பத்தி செய்கிறபோதிலும் இந்தியாவில் ஜனத்தொகை அதிகமாகக் காணப்படுவதால் பெரும் தொகையான தேயிலை உள்நாட்டிலேயே நுகரப்படுகிறது. இதனால் ஏற்றுமதி குறைவாகக் காணப்படும். இலங்கையிலும் பார்க்கப் பெரும் தொகையான தேயிலையை உற்பத்தி செய்தும் இலங்கையிலும் ஒரு சிறு தொகை கூடவே ஏற்றுமதி செய்யக்கூடியதாக உள்ளது. அண்மையில் 1966-ல் இலங்கை உலக தேயிலை ஏற்றுமதியில் முதலிடம் வகித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக இந்தியாவின் தேயிலை உற்பத்தியைக் கூட்ட அரசாங்கம் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துவந்துள்ளது. பயிர்ச்செய்கையுள் உட்பட நிலத்தின் உற்பத்தியைப் பெருக்க நவீன முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. மேலும் தேயிலை விளைநிலப்பரப்பும் விரிவடைவிக்கப்படுகிறது. இதனால் ஏற்றுமதித்தொகை அதிகரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தியாவின் ஏற்றுமதி வருவாயில் 15% தகைத் தேயிலை ஏற்றுமதிமூலம் பெறப்படுகிறது. தேயிலை விளையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. ஆகவே தேயிலை, இந்தியாவில் ஒரு முக்கிய பயிராகக் கருதப்படுகிறது. ஆபிரிக்கா, இலங்கை போன்ற நாடுகளுடன் ஏற்றுமதியில் போட்டியிட வேண்டியிருப்பதால் 1962-ல் இந்தியா,

தேயிலைமேல் விதித்திருந்த ஏற்றுமதி வரியை 4½% தால் குறைத்துள்ளது.

அடுத்து உலகத்தேயிலை உற்பத்தியளவிலும் ஏற்றுமதியளவிலும் இரண்டாவது தானத்தை வகிக்கும் இலங்கையின் உற்பத்தித் திறன், ஏற்றுமதி, வியாபாரம் போன்றவற்றை ஆராய்வோம். ஏற்றுமதி வருவாயில் தேயிலை 65% வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுக்கிறது. இலங்கையின் தேயிலை தரம்கூடியதாகக் காணப்படுவதால் இதற்கு உலக சந்தையில் நல்ல கிராக்கியுண்டு. எனினும் இதன் விலையிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் சர்வதேச சந்தையில் நிலவுகிறது. அண்மையில் இவ்வர்த்தகத்தில் புகுந்த ஆபிரிக்க நாடுகள் இலங்கையின் தேயிலை வர்த்தகத்திற்கு ஒரு பாதகமான நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆபிரிக்க நாடுகளில் பயிரிடப்படும் நிலம் புதிதாகப் பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டபடியால் அவை செழிப்புடையதாகவும் அதிக விளைச்சலைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருப்பதாலும், மலிவாகக் கூலியாட்களைப் பெறக்கூடியதாலும், மேலும் தரமும் ஓரளவு உயர்நிலையில் இருப்பதால் ஆபிரிக்கத் தேயிலை உலக சந்தையில் குறைந்த விலையில் விற்கக்கூடியதாக இருப்பதால் இது இலங்கைக்குப் பாதகமான நிலையை உருவாக்கியுள்ளது. இலங்கையில் பணவீக்கநிலை கூடிக்கொண்டு செல்வதால் தேயிலையின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்துச் செல்கிறது. இந்திலைமையும் இலங்கையின் வர்த்தகத்திற்குப் பாதகமான நிலையை உருவாக்கும் ஒரு காரணியாகும். இலங்கைத் தேயிலையின் தரத்தை நிலையில் வைத்திருக்கவேண்டியது அவசியமாகவுள்ளது. இலங்கையின் தேயிலை தரம்கூடுதலாகக் காணப்படுவதாலே பிரித்தானியா இலங்கைத் தேயிலையைக் கொள்வனவு செய்கிறது. பிரித்தானியாவே இலங்கைத் தேயிலையின் விலையையும் நிர்ணயிக்கிறது எனலாம். அண்மையில் உலகசந்தையில் தேயிலை விலை குறைவடைந்ததால் தேயிலையின் ஏற்றுமதித் தொகையைக் கூட்டி

பெற்ற வருவாயையே பெற இலங்கை அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்து வருகிறது;

தேயிலைக்குப் பிரதியீட்டுப் பொருளாக விளங்கும் கோப்பி, கொக்கோ போன்ற ஏனைய பாண வகைகளின் நுகர்வு தேயிலையின் நுகர்வைக் குறைவடையச் செய்கிறது. இவை இந்திய, இலங்கைத் தேயிலை வர்த்தகத்தைப் பெரிதும் பாதிக்கலாம். இவற்றைத் தீர்க்கும் நடவடிக்கைகளாக தேயிலைப் பிரசாரச் சபைமூலம் தேயிலைப் பிரசாரம் நடைபெறுகிறது. உதாரணமாக "Ceylon Tea Propaganda Board" என்ற நிறுவனம் பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து, மத்தியகிழக்கு போன்ற பகுதிகளில் தமது பிரசாரத்தைச் செய்துவருகிறது. மேலும் சர்வதேச தேயிலை விரிவுச்சபையில் ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, மேற்கு ஜேர்மனி ஆகியன அங்கம்வகித்து தமது சந்தையைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கின்றன. மேலும் பிரித்தானியா ஐரோப்பிய பொதுச் சந்தையில் சேரவிருப்பதாலும் தேயிலை வியாபாரம் மேலும் பாதிக்கப்படலாம். ஆகவே இலங்கை, இந்தியா போன்ற தேயிலை வர்த்தகநாடுகள் தங்க விடையே ஒரு பிரதேச வர்த்தகக் கூட்டுறவை ஏற்படுத்தவேண்டும். குறைவிருந்த நாடுகள் என்ற ரீதியில் ஆபிரிக்க தேயிலை வர்த்தக நாடுகளையும் வர்த்தகக் கூட்டுறவில் சேர்க்கவேண்டும். இக்கூட்டுறவால் தமக்குள் இருக்கும் போட்டியை நீக்கி, நிரம்பலையும் கட்டுப்படுத்தி, தேயிலையின் விலையை ஸ்திரப்படுத்தலாம்.

இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகள் தமது அந்நிய செலவாணியில் முழுக்க முழுக்க பெருந்தோட்டப் பயிராகிய தேயிலை போன்றவற்றில் நம்பியிராது தமது பொருளாதாரத்தைப் பன்முகப் படுத்தவேண்டும்.

அ. தேவாரம்,
GCE (A-L) Arts.

ஈழத்தமிழ் நாட்டில் தொல்பொருளாராய்ச்சி

யாழ்ப்பாணம் மிகத் தொன்மையான வரலாறுள்ள பிரதேசம்: இங்கு பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாக மக்கள் குடி ஏறி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்: இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நாகரிக வளர்ச்சி ஆரம்பித்திருந்தது. இங்கு தமிழ்மக்கள் தனித்தமிழ்நாடு அமைத்து தமிழ்மன்னரினால் ஆளப்பட்டு வந்தார்கள். பிறநாடுகளுடன் வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்: இவ்வாறு ஈழத்தமிழ் நாட்டைப்பற்றிக் கூறும்போது, இங்கு வாழும் அத்தனை தமிழ்ப் பற்றுள்ள மக்களும் பெருமகிழ்ச்சியடைவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இக்கூற்றினைப் பிறரும் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் மகிழ்ச்சியடைய இடமுண்டா?

ஆனால் ஒரு பிரதேசத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிய உண்மைகளை எப்படிக்கண்டு பிடிப்பது? இதற்குப் பல வழிகள் உண்டு. வரலாற்று ஆதாரங்களுடனும் தொல்பொருளின் உதவியுடனும் கண்டுபிடிக்கலாம். ஒரு பிரதேசத்தின் மிகத்தொன்மையான வரலாற்றை அறிவதற்கு ஒரு முக்கியமான வழி தொல்பொருளாராய்ச்சியாகும். தொல்பொருளாராய்ச்சி மூலம் கண்டுபிடிக்கப்படும் உண்மைகள் விஞ்ஞான ரீதியாகக் கண்டுபிடிக்கப்படுபவை: அவற்றை எந்தநாட்டு ஆராய்ச்சியாளரும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இடமுண்டு. ஈழத்தமிழ்நாடும் தொன்மையான வரலாறுள்ள பிரதேசம் என்பதை இப்படியான தொல்பொருளாராய்ச்சிதான் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எவ்வளவு தூரத்திற்கு இதனை நாம் உறுதிப்படுத்திக் காட்டுகிறோமோ அவ்வளவுக்கு பிறரும் அதனை ஏற்றுக் கொள்வர். அப்பொழுது அது நமக்குள்ளே பெருமை பேசிக்கொள்ளும் ஒரு விஷயமாக அல்லாது பிறரும் பெருமை பேசிக்கொள்ளும் ஒரு விஷயமாக அமைகின்றது: அப்பொழுது நாம் அடையும் மகிழ்ச்சி உண்மையான மகிழ்ச்சியாகிறது.

ஆகவே எவ்வாறு தொல்பொருளாராய்ச்சி மூலம் யாழ்ப்பாணம் ஒரு தொன்மையான வரலாறுள்ள பிரதேசம் என்பதை அறிகின்றோம் எனப் பார்ப்போம். தொல்பொருளியலின் ஒரு முக்கியமான பிரிவு அகழ்வாராய்ச்சியாகும். அதாவது நிலத்தை அகழ்ந்துகொண்டு சென்று மிகப் பழமையான பொருட்கள் கிடைக்கும்வரை விஞ்ஞான ரீதியாக ஆராய்வதாகும். மிகப் பழைய காலத்திலிருந்து வாழ்ந்துவந்த மக்கள் விட்டுச்சென்ற பொருட்கள் படிப்படியாக மூடப்பட்டு தற்காலத்திலே நிலத்துக்குக்கீழே காணப்படுகின்றன.

அகழ்வாராய்ச்சிதான் யாழ்ப்பாணத்தின் தொன்மையான வரலாற்றைப்பற்றி நமக்குத் திட்டவாட்டமான தகவல்களைத் தருகிறது. இலங்கையில் தொல்பொருளாராய்ச்சி நூறுவருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெற்று வந்துள்ளது. எனினும் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் அகழ்வாராய்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது என்று கூறமுடியாது. இந்தவகையில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் வழமைபோல் பெரிதும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணப்பகுதியிலே பல இடங்களிலே பழைய சாசனங்கள் போன்ற தொல்பொருள்கள் கிடைத்திருந்தாலும் ஓர் இடத்திலுமட்டும் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்விடம் பிரசித்தி பெற்ற கந்தரோடையாகும்.

கந்தரோடையில் முதன்முதலாக போல் பீரிஸ் என்பவர் இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அகழ்வாராய்ச்சியை நடத்தினார். பின்னர் அண்மைக்காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தொல்பொருளாராய்ச்சித் துறையினர் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினர். இவர்களுடைய ஆராய்ச்சி அரைகுறையாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு ஆராய்ச்சிகளும் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் கந்தரோடையில் அமைக்கப்பட்ட சில கட்டிடங்களையும் ஒரு சாசனத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இவற்றின் பின் 1970 யூன்-யூலை மாதங்களில் அமெரிக்க தொல்பொருளாராய்ச்சி யாளர் சிலர் கந்தரோடையில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினர். இவர்கள் தான் முதன் முதலாக ஈழத்தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் பூர

ண்மாக ஓர் அகழ்வாராய்ச்சியை நடத்திய வர்கள்; இவர்களுடைய ஆராய்ச்சியை நாம் கவனிப்போமாயின், அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் தொன்மையான வரலாற்றை எவ்வாறு நிரூபிக்கலாம் என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்;

அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளர்கள் இரண்டு இடங்களிலே பெரும் குழிகளைத் தோண்டி மெதுவாக மேற்தளத்திலிருந்து ஆராய்ச்சி நடத்திச் சென்றனர்; இக்குழிகளிலே பல்வேறு காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த மட்பாண்ட ஓடுகள் பெருந்தொகையாகக் கிடைத்தன. இந்த ஓடுகள் முதலில் முக்கியமற்றவைதாகத் தென்பட்டபோதும் அவற்றை முறைப்படி ஆராய்ந்தபோது அங்கு வாழ்ந்த மக்களைப்பற்றிய சில தகவல்களைத் தந்தன. கந்தரோடையில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலிருந்து தொடர்ச்சியாகத் தற்காலம்வரை மனிதர் குடியிருப்பு இருந்தமையை இந்த ஓடுகளே தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. அத்துடன் கந்தரோடையில் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்த மக்கள் அனூரதபுரம் போன்ற பிரசித்திபெற்ற இடங்களில் வாழ்ந்த மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாக அதே பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்ற செய்தியையும் இவை தெரிவிக்கின்றன.

மட்பாண்ட ஓடுகளைவிட இங்குகிடைத்த பிற தொல்பொருட்கள் மேலும் பல அரிய தகவல்களைத் தந்து உதவியுள்ளன எடுத்துக்காட்டாக கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட முதலாம் நூற்றாண்டளவில் கந்தரோடையில் வாழ்ந்த மக்கள் இந்தியாவில் பரவலாக

பயன்படுத்தப்பட்ட பிராமி எழுத்தை அறிந்திருந்தனர் என நாம் அறியத்தக்க வகையில் பிராமி எழுத்துச் சாசனம் ஒன்று ஒரு மட்பாண்ட ஓட்டிலே பொறிக்கப்பட்டதாகக் கிடைத்துள்ளது. மேலும் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் எழுத்து மொழியாக கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் பிராகிருத மொழி கந்தரோடையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது இந்தச் சாசனம் மூலமாகத் தெரியவருகிறது. இச்சாசனத்தைவிட கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த வெண்கலத் திரிகூலம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இது வழிபாட்டுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அல்லது சமய சம்பந்தமான திரிகூலம் எனின் கந்தரோடையில் வாழ்ந்த மக்களுடைய சமய நம்பிக்கைகளைப் பற்றி அறிய இது உதவும். இதேபோல் கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு முத்திரை கிரேக்க உரோமத் தொடர்பு பற்றிய தகவல் தரும் பொருளாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் தொடக்கம் பிறநாட்டுத் தொடர்புடைய, முன்னேற்றமடைந்த நாகரீகமான மக்கள் கந்தரோடையில் வாழ்ந்தனர் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாதவகையில் அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே ஈழத்தமிழ்நாட்டின் மக்கள் தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்தின் வரலாறு நாகரீகவளர்ச்சி, பிறநாட்டு வியாபாரத் தொடர்பு என்பவை பற்றிப் பெருமை பேசிக்கொள்ள அருகதையுடையவரே!

அ. தவராசா,
11 கலை, 1971;

அன்பிற்குமுண்டோ அடைக்குந்தாள்

குற்றம் செய்தவன் திருந்துவதும், தவறிழைக்காதவர்கள் தவறிழைப்பதும் இயற்கை. மலரைச் சுற்றி வண்டுகள் மொய்ப்பது மலரின் குற்றமன்று. தேனைச் சுற்றி ஈக்கள் மொய்ப்பது தேனின் குற்றமன்று. ஆம், ராஜனது வாழ்க்கை மாத்திரம் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவனது வாழ்க்கைப் பாதையானது சோகம் மிகுந்த கரடுமுரடான பாதையென்பதை அவனற்றான் உணரமுடியும்.

ஆகாயவிமானத்தை அழகுறப்படைத்த மனிதன் அது பறந்து செல்ல வேண்டுமென்பதற்காக அதற்கு ஓர் இயந்திரத்தையும் பொருத்திவிட்டான். ஆனால் அவ்வியந்திரம் கோளாறுடையதாக மாறி விட்டால் விமானம் ஓடமுடியுமா? முடியாது. அவ்வாறே ஆண்டவனும் என்னுடைய அழகுறப்படைத்தான். அந்த உடலின் நல்லியக்கத்திற்காக இதயம் என்னும் இயந்திரத்தை அதனோடு பொருத்திவிட்டான். அதுவும் நன்றாக இயங்கியதுதான். எப்போது? குழந்தைப்பருவத்தில். ஆனால் இன்று... என் நிலை... அப்பப்பா... என்னுடல் மாத்திரம் பொலிவோடு இருக்கின்றதே தவிர இதயமோ என்னுடைய இயக்கும் இயந்திரமாக இல்லாது என்னுடலின் மத்தியிலமைக்கப்பட்ட குப்பைத்தொட்டியாகிவிட்டதே ஏன்? வாழ்க்கையில் நேரான பாதையில் என்னைச் செலுத்திச் செல்லவேண்டிய என் இதயமென்னும் இயந்திரம் என்னையே கீழ்நிலைக்குக் கொண்டுசென்று, அங்கு தீமையென்னும் பெரும் பாலைவனத்தின் மத்தியில் இயக்கமற்று நின்றுவிட்டது. நாளை முயன்றாலும் இயங்குவதாயில்லை. இறைவனுக்கும் நற்பாதையை நோக்கி இயக்கிவிடும் எண்ணமும் இல்லை. பாலைவனத்தின் மத்தியில் நாவரண்டு தண்ணீர்த் தாக்கத்தாற் தவிக்கும் ஒருவனுக்குப் பாலும் மோரும் தேவையில்லை. ஒரு கோப்பை தூயநீரே போதுமானது. அஃதேபோன்று வரண்ட பாலைவனம்போன்ற வாழ்க்கைப்

பாதையில் என்னைக் கொண்டு செல்லும் இதயத்தினை உடைய எனக்குச் செல்வமோ, பொருளோ, ஆடம்பரமோ எதுவும் தேவையில்லை. ஆண்டவனே! உன் அன்பு ஒன்றே போதும்; அதனால் உன்டாகும் ஆத்மசாந்தியே தேவை. இதை மாத்திரம் கொண்டு ஆண்டவனே என்னை இப்படியே வாழ்விடு.

ராஜனது சிந்தனையிற் சிதறித்தெறித்த எண்ணங்கள் அவன் மனதை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தன. செல்வந்தனாக இருந்து தனது சிறுவயதிலேயே மறைந்துபோன தன் தந்தையின் முகத்தையறியாத ராஜன் அன்று தன் அன்னைத்தெய்வமாகிய இலட்சுமியையும் தங்கை ராணியையும் தன் உயிரினிலும் மேலாக மதித்தான். செல்வம்கொளிக்கும் வேளையில் அவனது குடும்பத்தோடு உறவுகொண்டாடியவர்கள் எல்லோரும் அவனையும் புறக்கணித்துவிட்டார்கள். கூலி வேலையைத்தவிர அவனால் வேறு என்ன செய்யமுடியும். வறுமையென்னும் நோய் வாட்ட வறியவன் என்ற காரணத்திற்காக சமூகம், சொந்தம் என்ற பேய்களெல்லாம் அவனைத் துரத்த அல்லும் பகலும் நெற்றி வியர்வைசிந்தி உழைக்கிறான். தன் அருமைத் தங்கையின் வாழ்வையே தன் வாழ்வாகக் கொண்டு மாடுபோல உழைக்கின்றான்.

சில மனிதர்களின் வாழ்க்கை எப்பொழுதும் வெளிச்சம் நிறைந்ததாகவே இருக்கின்றது. ஆனால், ராஜனது வாழ்வு என்றுமே இருள் சூழ்ந்ததாக அமைந்தது அவனது தலைவிதி. காலம் எப்பொழுதும் யாருக்கும் காத்திருப்பதில்லை; உருண்டோடியது. ஐந்துவருடங்கள் கழிந்தன. இருட்டறை போன்ற ராஜனது வாழ்வில் வெளிச்சம் நிறைவதற்குப் பதிலாக மென்மேலும் பயங்கரம் நிறைந்துவிட்டது ஆம் ராஜன் ஒரு பயங்கர விபத்திற் சிக்கியமையால் அவன் இடதுகால் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. இடது கையும் வழங்கமுடியாத நிலை; ராஜன் என்செய்வான்..... தன் தங்கையின் வாழ்விற்காக நெற்றிவியர்வைசிந்தி உழைத்த ராஜனால் இன்று என்னதான் செய்யமுடியும். வறியவன் என்ற காரணத்திற்காக தம்மோடு சேராத சமுதாயம் நொண்டியென்றால் அவனை எப்படி

ஏற்கும். வேறுவழியின்றி ராஜன் பிச்சை எடுக்கத் தலைப்பட்டான். தான் எடுக்கும் பிச்சையிற்கூடத் தன் தங்கையின் வாழ்வையே எண்ணினான்.

அழுக்கு நிறைந்த மேனியோடும் கிழிந்த கந்தையோடும் காலமுதல் மாலை வரை வீடுவீடாகச் சென்று பிச்சை எடுத்துச் சேர்த்துவைத்த பணம் மாத்திரம் கிழமைதோறும் அவனது தாயாரால் ஏற்கப்பட்டது, தங்கையால் வரவேற்கப்பட்டது. ஆனால் ராஜனை அவன் அன்னையோ அவன் உயிர் போல் மதித்த தங்கையோ ஏற்கவில்லை. காரணம்; அவன் ஒரு நொண்டிப் பிச்சைக்காரன். அவன் பிச்சை பெடுப்பது அவனது தங்கையின் வாழ்விற்கு இழுக்காகிவிட்டதாகக் கருதிவிட்ட அவன் அன்னையே அவனை வெறுக்கின்றான். ஆனால் அவன் எடுத்துச் சேர்த்துவைக்கும் பிச்சைப் பணம் மாத்திரம் வரவேற்கப்பட்டது.

காலங்கள் நகர்ந்தன. எலும்புகள் யீறிடும் மெலிந்த தேகமும் வாடிவதங்கிய முகமும் ராஜனது உருவத்தையே மாற்றி விட்டன. ராஜன் என்ற பெயர் மறைந்து நொண்டியென்ற பெயரே நிலவியது. சமூகத்தால் வெறுக்கப்பட்டு, உறவினரால் ஒதுக்கப்பட்டு, உயிர் போல் மதித்த தங்கை ராணியால் வெறுக்கப்பட்டு, பெற்ற அன்னையால் வெறுக்கப்பட்டு உணவின்றி, உடையின்றி, உறையுளின்றி அனாதரவாய் மழை, வெயில் அனைத்திலும் திரிந்து பிச்சை பெடுத்துவரும் ராஜன் தன் தங்கைமீது கொண்ட பேரன்பினால் அவளின் எண்ணமே மனதில் குடிகொண்டிருக்க தான் எடுக்கும் பிச்சைப் பணத்தைக்கூடக் கொண்டு சென்று கொடுத்து விடுகிறான். அதுவும் இரவுநேரத்தில்.

இன்று அவன் தங்கை ராணி வாழும் வாழ்க்கை ஒருபடி உயர்ந்துவிட்டது. ஆனால் அவள் ராஜனை அண்ணா என்று சொல்ல வெட்கப்படுகின்றாள். காரணம் ராஜன் இன்று சமூகத்திற்கும், சொந்தத்திற்கும் ஏன் தன் தங்கைக்கும் கூட இழிந்த பெயரைப் பெற்றுக்கொடுத்த ஒரு குற்றவாளி. அவன் செய்த ஒரு பெரும் குற்றம் ஒரு பிச்சைக்காரனாக மாறியதுதான்.

நொண்டி செல்கின்றான். ஆம்..... வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்கே செல்கின்றான். அவன் சென்ற திக்கிலுள்ள ஓர் ஆலயத்தில் மங்கள ஒலி கேட்கின்றதை யுணர்ந்து அங்கே தன் ஒரு காலால் தாவித் தாவிச் செல்கின்றான். ஆலய மதிலின்மீது ஏறி அந்த ஆலயத்துள் நடக்கும் தன் அன்புத் தங்கையின் திருமணம் காணத் துடிக்கின்றான். மதில்மீது நொண்டி ஏறிவிட்டான். தன் தங்கையின் கழுத்தில் பல பெரியோர்கள் முன்னிலையில் ஓர் ஆடவன் தாலிகட்டுவதையும் தன் தங்கையின் உள்ளப் பூரிப்பையும் மதில் மீதிருந்தவண்ணம் கண்டுவிட்டான், உள்ளம் பூரித்தான். ஆனால் அவன் உடல் நிலத்தில் வீழ்ந்து விட்டது. அதன்பின் அவன் எழுந்திருக்கவில்லை.

க. தர்மபதி,

க. பொ. த. (உயர்தரம்) கலை.

மாதவி மாசற்றவள்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வீரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய வணிகர்கள் இருவரே இருந்தனர். வணிகர் என்றால் இவர்கள் தான் வாணிகத்தின் அதிபதிகள். இவர்களது ஒற்றுமை வளரவோ அன்றி குலம் சிறக்கவோ வணிகரது மகனாக்கும் மற்ற வணிகனது மகனாக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. அவர்கள் கோவலனும் கண்ணகியுமாவர். திருமணம் இனிது நடைபெற்று வாழ்க்கை என்னும் இன்பப்புயலில் இருவரும் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். இவ்வாறு இல்லறம்புரிகையில் கோவலன் மாதவியென்னும் பெயர் பூண்ட ஆடல் அழகி ஒருத்தியிடம் தனது கலைப்பித்தினால் மனதைப் பறிகொடுத்து பின்பு அவளுடன்கூடி வாழுகிறான். கலையின் மகிமை இருவரையும் பிரிக்கின்றது. பொருள்கள் யாவும் கணிகை குல மகளிடம் இழந்த பின்பு தனது மனைவியுடன் (கண்ணகி) மதுரைக்குச் சிலம்பு விற்கச் சென்று அங்கு பாண்டிய அரசனது தேவியின் சிலம்பைக் கையாடியவன் என ஐயப்பாடு கொண்டு அரசனால் கொலை செய்யிக்கப்படுகிறான்.

பின்பு கணவன் இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற கண்ணகி அரசசபையில் வழக்குரைத்து தனது கற்பினால் மதுரையையும் எரிக்கிறாள். இதுவே சிலப்பதிகாரத்தின் சுருக்கம். அநேகமாக நாம் யாவரும் மாதவியினால்தான் கோவலன் இறந்தான் என்று கூறி அவளை ஓர் இழிவுப் பாத்திரமாகப் படைத்து நமது மனதில் கொள்ளுகிறோம். உண்மையாக நாம் சிலப்பதிகாரத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினால் மாதவி ஒரு மரகதக் கல்லு — மாணிக்கங்களில் சிறந்த வைரீயம் அவள்;

அன்று மாதவியின் ஆடல் அரங்கேற்றம். அங்கே அரசனும் வந்தான். ஆண்டியும் வந்தார்கள். மாதவி தனது திறமையெல்லாவற்றையும் வெளிக்காட்டி ஆடினாள் பாடினாள். அழகின் மகிமையினால் அரசனையும் கொள்ளை கொண்டுவிட்டாள், அம்மாசு அற்றவள். இதனால் மனம் மகிழ்ந்த அரசன் வெகுமதியாக ஒரு மாலையை அளிக்கின்றான். அம்மாலை தோழியினால் விற்கப்படுகின்றது. தோழி கூறுகிறாள்: “ அம்மாலை வாங்குபவன் யாரோ அவர் மாதவியின் கணவராவார்”, அந்த நிலையில் கோவலன் அம்மாலையை வாங்கினான். அம்மாலையை வாங்கியதனால் கோவலன் மாதவியிடம் சென்று அவளது ஆடல் பாடல்களில் மயங்கி அவளுடன் கூடி வாழ்கிறான். இப்பகுதியை வாசித்ததும் சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவியை மயக்கும் அழகியென்பர். உண்மையில் கோவலன் தனது மனைவி (கண்ணகி) மேல் அன்பு, பாசம் உடையவனாக இருந்தால் அம்மாலையை வாங்காது இருந்திருப்பான். அப்படியில்லாவிட்டாலும் அம்மாலையை வாங்கினாலும் அவளின்மேல் கொண்ட மோகம் நீங்க — தணிய சென்று இருக்கலாம். ஒரு மனைவி கணவனிடம் அன்பாயும், கவனிப்பாயும் பண்புடையவளாகவும் இருப்பாளேயானால் சாதலனோ அன்றி கணவனோ பிரிந்து செல்லமாட்டான். இதனாலேதான் கோவலனும் மாதவியிடம் அன்புகொண்டு இருந்தான். மாதவி கோவலனின் பாசத்திலும் அன்பிலும் மயங்கினாளேயொழிய செல்வத்தில் மயங்கவில்லை. கோவலனும் இதே நோக்குடன் வாழ்ந்தானேயன்றி அவளுடன் ஊடுவதற்காக இல்லையென்பது சிலப்பதிகாரத் துணிபு.

இந்திரவிழா நகரில் வெகுவிமரிசையாக நடைபெறுகின்றது. மக்கள் மகிழ்ச்சிக்கடலில் நீந்துகிறார்கள். இவர்கள் இப்படியானால் கோவலன் மாதவியினது மகிழ்ச்சிப் பெருக்கைக் கூறவும் வேண்டுமா? ஆடினார்கள், பாடினார்கள், ஊடல் நிகழ்த்தினார்கள். பின்பு மாதவி யாழைக் கையில் ஏந்தி அதனைத் தனது காந்தள் கரத்தினால் தடவவும் கோவலன் அவ்யாழை வாங்கி தனது திறமையைக் காட்டவேண்ணி தான் ஒருத்திமேல் காதல் கொண்டுள்ளதாக ஒரு பாட்டை இசைத்தான். உடனே மாதவி தானும் ஒருவன்மேல் காதல் கொண்டுள்ளதாகக் குறியாக ஒரு செய்யுள் இசைத்தான். மாதவி பாடியது தனது திறமையைக் காட்டவேயொழிய தான் வேறொருவனை உண்மையில் நினைப்பதாகப் பாடவில்லை. ஆனால், கோவலன், மாதவி வேறொருவனை உண்மையில் நேசிக்கிறாள் என நினைந்து அவளை வெறுக்கிறாள். மாதவி பாடிய இப்பாடலினாலேயே அவளைத் தாசிப்பெண்தானே என மதிப்பீடு செய்கின்றனர் மாசுபடா வாசகர்கள். ஒருவன் தனது திறமையைக்காட்டினால் மற்றவரும் தனது திறமையைக் காட்ட முயல்வாரன்றோ. இது உலக இயல்பு. கோவலன் தனக்கிருக்கும் உணர்ச்சியே மற்றவர்களாகிய மாதவிக்கும் இருக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டான். எவ்வாறாயினும் எப்பெண்ணும் தனது கணவன் மனதைத் துன்புறுத்தமாட்டான். தாசி குலத்தில் பிறந்தாலும் இவ்வளவுகாலமும் தனது அன்பு மனைவியாக இருந்து இன்பத்தை உணர்ந்துகொள்ள இருந்தவள் என்பதை அறியாது அப்போதே விட்டு அகன்றான் அக்கயவன்.

மாதவி, உண்மையில் கணிகைகுலத்தின் இயல்பையுடையவளாக இருந்திருந்தால் கோவலன் பிரிந்து செல்ல வேறொருவனைக் கைப்பிடித்து இருப்பாள். ஆனால் அவள் அப்படிச் செய்தாளா? மாதவி கோவலன் மேற்கொண்ட அன்பினால் ஏன் பிரிந்து சென்றாள் என்பதை அறிய விழைகின்றாள். முதலில் துறவறத்தை மேற்கொள்ளு

கின்றார். மாதவி நினைத்திருந்தால் அரசனது அந்தரங்க அறைவரையும் சென்று இருக்கலாம். ஆனால் அவள் அவ்வாறு செய்யாது கோவலன் வருவான், வருவான் என நினைந்து வருந்துகிறாள். இறுதியில் துன்பத்தை ஆற்றமுடியாத நிலையில் மாடலன் என்பவன் மூலம் தனது உள்ளக்கிடக்கையை அறிவிக்கின்றாள். இதனால் மாதவி ஒரு மாசற்றவள் என்பது சிலப்பதிகாரத்துணியு.

கண்ணகியோ தனது ஆருயிர்க் கணவன் சென்றதும் அவன் எங்கு சென்றான் என்று விசாரிக்கவில்லை. பின்பு தனது தோழியின் மூலமாகவே அறிகின்றாள். தனது தலைவன் எப்படியும் திருப்பி வருவார் என நினைந்து இருந்தாள். முயற்சி எதுவுமின்றிக் காலங் கழித்து வந்தான்; இந்த நிலையில் மாதவியோ கோவலனைப் பிரிந்துவாழ முடியாது வேதனைப்படுவதை அறிவதன்மூலம் இவள்மாசற்ற ஒருமாணிக்கம் என நினைக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

அடுத்து கோவலனைத் தேடி மாதவியால் அனுப்பப்பட்ட காவலன் மாடலன் என்பான் செல்லும் பாதையில் கோவலன் கண்ணகி இருவரும் செல்வதைக் குறிப்பால் அறிந்து, அவர்கள் அருகே சென்று மாதவிக்கொடியே! ஏன் நீ இப்படி வாடியிருக்கின்றாய் என்று கேட்டலும், கோவலன் பார்வையில் இருந்து அவனை அறிந்துகொள்கிறாள். இது மட்டுமின்றி மாடலன் நீட்டிய மடலில் இருந்து அது மாதவியினுடையது என அறிகின்றாள். எவ்வாறெனின் அவளது கூந்தலின் நறுமணம் அங்கே மணக்கின்றது; அநேககாலம் மாதவியுடன் வாழ்ந்தமையினாலேயே அவ்வாசனையை அறியமுடிந்தது. இன்னும் அவளது எண்ணங்கள் யாவும் மாதவியைப் பற்றியதாகவே இருந்தது என்பதற்கு அவள் கூறிய சொற்களே சான்றுபடும். அவள் தனது பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு மாடலனிடம் கூறுகிறாள். இது சிலப்பதிகாரத்துணியு. இன்னும் அவளது நிலைமை பற்றியும் அவளைப் பேணிக் காக்கும்படி

யும்வேண்டுகிறாள். மேற்கூறியவற்றிலிருந்து அவன் மாதவியின்பால் வெறுப்பையோ, மாசுள்ளவள் என்ற நினைப்பையோ காணவில்லை என்பது துணிபு. பொருள் வேண்டுமானாலும் தனது கண்மணியைக் காப்பாற்ற தந்தையிடம் இதைக் காட்டிப் பெறும்படி கூறி விடைபெறுகிறாள்.

அடுத்து ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்குத் தேவை அதாவது அவளுக்கு நன்மைபயப்பது மங்கலம், அவளது அணி நன் மக்கட்பேறு. இப்படியாக வள்ளுவர் கண்ட பெண்ணை வாழ்ந்தாள் மாதவி. கண்ணகியும் குறைந்தவள் ஆல்ல எனினும், தான் இவ்வாழ்க்கை வாழ்ந்தாள் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரமும் இல்லை, ஆகவே எந்த விதத்திலும் நாம் மாதவியை எக்கண்கொண்டும் சிலப்பதிகாரத்தின் உதவியுடன் நோக்குவோமானால் அவள் மாசு அற்றவள் என்பது புலனாகும்.

இருந்தும் இப்படியான தக்க தரவுகள் கொண்டு ஆராய்ந்த முடிவின்படி கூறினாலும் ஆன்றோரும் சான்றோரும் கணிகையர் குலத்தவள் கணிகையர் குலத்தவள் தான் என்று கூறுவார்கள். இவர்கள் முட்களின் நடுவே உள்ள ரோஜாமலரையும் சேற்றின் மத்தியில் மலர்ந்த செந்தாமரையையும் கண்டது இல்லைப்போலும். இன்று நாம் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் டாக்டர் மு. வரதராஜன் அவர்களுடைய மாதவி என்னும் புத்தகத்தைப் படித்தாலும் மாதவி மாசு அற்றவள் என்பது புலனாகும். இதன்மூலம் நாம் அறியவேண்டியது ஒவ்வொரு இழிவுபட்ட பாத்திரத்திலும் ஒரு சிலவோ அன்றி அநேகமோ நல்ல குண இயல்புகளை அறிந்து மகிழ்வதே ஒழிய மேலும் அப்பாத்திரத்தைப் பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுதல் கூடாது. இவ்வண்மையை ஆராய மாதவியின் பாத்திரமே நல்ல ஓர் உதாரணம் ஆகும்;

K. தங்கவேலாயுதம்,
Grade 12 Arts.

ஒரு தாய் மக்கள்

பால்காரன் வீரைய்யாவின் வீட்டுப் பசு மாடு ஒரு காளைக் கன்றுக்குத் தாயாயி யிருந்தது. பசுவுக்கு ஆண்பிள்ளையாதலால், அங்குமிங்கும் துள்ளிக்குதித்தது. ஆனந்த மாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. தாய்ப் பசுவும், பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற தன் குழந்தையைப் பார்த்துச் சந்தோஷ மடைந்துகொண்டிருந்தது.

தீம்பாலைக் கறந்து விற்க முடியாதாத லால், வீரைய்யாவும் கன்றுக் குட்டியைப் பிடித்துக் கட்டவில்லை. குடித்தால் குடித்து விட்டுப்போகட்டுமே என்கிற தாராளம். கன்றுக்கோ நினைத்தபோதெல்லாம் குடித் துக்கொள்ளலாம் என்கிற அலட்சியம்.

அதற்கு ஒரு தோழனும் கிடைத்து விட்டான். வீரைய்யாவின் மகன் ராஜன். முதலாளியின் மகனும், தன் மகனும் ஒன் றாய்க் குலவுவதைக் கண்ட தாய்ப் பசு, பெருமையோடு அதைத் தன் துணைவனுக் குக் காட்டுதற்காக அடுத்த வீட்டுப்பக்கம் திரும்பியது, அடுத்த வீட்டுக் காளைதான் அந்தப் பசுவுக்குத் துணை; அதன் குழந் தையின் தகப்பன்.

அந்தச் செவலைக் காளையும், அப்போது துள்ளிக் குதிக்கும் தன் கன்றுக்குட்டியைத் தான் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந் தது. “பார்த்தாயா உன் மகளை, உன் னைப்போலவே பிறந்திருக்கிறான்” என்று பசு தன் கண்களால் பேசியதை அது புரிந்து கொள்ளாமலில்லை.

காளைக் கன்று ஓடியாடித் திரிந்துவிட் டுத் தன் தாயின் அருகில் வந்துநின்றது; அதன் தோழனான ராஜனும், கன்றுக்குட்டி யின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு பசுவின் அருகில் வந்தான். பசு இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தது. இரண்டு குழந்தை களுமே தன் குழந்தைகள் என்பதுபோல் நாக்கால் ராஜனையும், கன்றுக்குட்டியையும் மாறிமாறித் தடவிக் கொடுத்தது. ஒரு வகையில் பார்த்தப்போனால் ராஜனும் தாய்ப்பசுவின் குழந்தைதான். வீரைய்யா வின் மனைவி அவனைப் பெற்றுவிட்டாளே

தவிர, அவளிடம் பிள்ளையை வளர்ப்பதற் குப் போதிய பால் இல்லை. அவன் உடம் பில் ஓடும் இரத்தம் பசுவின் பாலினதே.

நாட்கள் கடந்தன.

கன்றுக் குட்டிக்குக் கழுத்துப்பட்டி கிடைத்தது நினைத்த நேரத்தில் பால் குடிக்க முடியவில்லை. பால் கறக்கும் நேரத் தில் மட்டும் கன்றுக்குட்டியை அவிழ்த்து விடும் வீரைய்யா சரியாகப் பால் சுரந்து, அதன் வாய்க்குவரும் நேரத்தில் அதை இழுத்துப்பிடித்துக் கட்டிவிட்டுக் கறக்கத் தொடங்கி விடுவான். அவன் கறந்து முடித்துவிட்டு அவிழ்த்துவிடும்போது மடியில் ஒருசொட்டுப் பால் கூட இராது. கன்றுக்குட்டி முட்டிப் பார்க்கும்; மோதிப் பார்க்கும்; கதறிப் பார்க்கும். அதனால் வேறென்னதான் செய்யமுடியும். இந்தத் துடிப்பைக் காணும் அடுத்த வீட்டுக்காளையோ அடித் தொண்டையிலிருந்து குரல் எழுப்பும். குறுக்கே நிற்கும் சுவரில் அது தன் கொம்புகளை மோதுவது முண்டு. தாய்ப் பசுவுக்கோ இந்த வேதனைகளைத் தாங்கவே முடிவதில்லை.

காலம் உருண்டோடியது.

கன்றுக்குட்டியின் கன்னங்கரிய பெரு விழிகள் இரண்டும் தேய்பிறையைப்போல் ஒளி இழந்து வந்தன. அதனால் துள்ளவும் குதிக்கவும் முடியவில்லை. கொழுப்பாக இருக்கவேண்டியது மிகவும் மெலிந்து வந்தது. கன்றும், தாயும் ஒன்றையொன்று ஏக்கத்துடன் பார்க்கும். இதைக் காணும் அடுத்த வீட்டுக் காளையோ மூச்சுவிடுவ தற்குப் பதிலாக நெருப்புக் கனலைக் சுக் கும்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ஒரு நாள் வீரைய்யா, வழியில் பாய்க்கொண்டிருந்த மற்றொரு பால்காரனுடன் ஏதோ பேச்சுக் கொடுத்தான். அவனின் தோளிலும் ஒரு கன்றுக்குட்டி இருந்தது. ஆனால் அது உயிரில்லாத கன்றுக்குட்டி. சுருங்கச்சொன் னால் அது ஒரு சோழக்காட்டுப் பொம்மை போல் காணப்பட்டது.

“வீரைய்யா! நாகு கண்ணுக் குட் டியா இருந்தாலும் பரவாயில்லை. வளர்ப்

தாலும் பால் கொடுக்கும்? நல்ல விலைக்கு யாரும் கேட்டாலும் கொடுத்திடலாம்: இதை வைச்சகிட்டு என்ன செய்யப் போறே?''

'' என்ன செய்யறதெண்ணுதான் எனக்கும் புரியலே; ஒருநாளைக்கு இதுவே ஒரு படிப்பாலைக் குடிச்சிடும்போல இருக்கே!''

வீரைய்யாவின் பேச்சைத் துளிகூட நம்பாத அந்தப் பால் காரன் கலகல வென்று சிரித்தான். '' செய், செய்! நான் எதைச் செய்தேனோ அதையே நீயும் செய்துவிட்டு வர்ரே! துணிஞ்சுசெய்! இன்னும் ஒருவாரம் போனா தானாக சரியாப் போகும்.

' மனிதர்களையும் சரி, மிருகங்களையும் சரி வயிற்றில் அடித்துப் பட்டினிபோட்டு அணு அணுவாகக் கொன்றால் அதைத் தடுப்பதற்கு எவ்வித சட்டமுமில்லை' என அவன் மறைமுகமாக உபதேசம் செய்து கிளம்பிவிட்டான்:

நாட்கள் வாரங்களாயின,

ஒருநாள் காலை கன்றின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்த்தன. அதை எங்கேயோ இழுத்துக்கொண்டு போய் விட்டான் வீரைய்யா. சிலநாட்களில் பசுவின் முன் '' வைக்கோல்போர் கன்று'' நிறுத்தப்பட்டது.

பசுவின் மடியில் பாலும் சுரந்தது. கண்களில் நீரும் வழிந்தது. அது கதறிய கதறலுக்கு சுவருக்கு அப்பால் நின்ற காளை மாடும் எதிரொலி கொடுத்தது.

தையும் பிறந்தது. தைப்பொங்கலும் வந்தது. மனிதர்கள் சாப்பிட்ட மறுநாள் மாட்டுக்காகவும் பொங்கல் வைத்தனர்.

அடுத்த வீட்டுக் காளைக்கு அதன் சொந்தக்காரன் கொம்பு சீவிவிட்டு, அலங்காரங்கள் செய்து ஊர்சுற்ற அனுப்பி வைத்தான். காளை சுவருக்கு அப்பால் நின்ற பசுவை எட்டிப் பார்த்தது. பசு தனக்கெதிரில் வைத்த பொங்கலை முதலில் முகர்ந்து பார்த்தது! பிறகு கண்ணீர்

வடித்தது; பிறகு தன் கொம்புகளால் அந்தப் பாத்திரத்தையே உருட்டிவிட்டது;

திடீரென்று ஏதோ பரபரப்பான சத்தம் கேட்டது. நாலுகால் பாய்ச்சலில் தெருவே அதிரும் ஓசையுடன் அடுத்த வீட்டுக்காளை அங்கே வந்துகொண்டிருந்தது. சீவிவிட்ட கொம்புகள் மின்னல் கீற்றுக்களைப்போல் ஒளி செய்தன. கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது தரையைக் குத்திக் கிளறி, ஒவ்வொரு கொம்பிலும் ஒவ்வொரு பிடி மண்ணைச் சுமந்தவாறு, அது அடுத்த பாய்ச்சலுக்கு வீரைய்யாவின் மகன் ராஜனைக் குறிவைத்தது.

வீரைய்யா வெடவெடத்துப்போனான். மகனைக் காப்பாற்றப் போனால் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாது என்ற பயம் வந்துவிட்டது அவனுக்கு. பெரு நடுக்கத்தில் ஏதேதோ உளறிக் கூக்குரலிட்டான்.

'' நொடிப் பொழுதில் என்னென்னவோ நடந்துவிட்டது''.

தாய்ப்பசு தன் முளைக்கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு நாலுகால் பாய்ச்சலில் ராஜனுக்கு முன்னே சென்று நின்றது. காளை மாட்டின் கொம்புகள் அதன் கழுத்தில் பாய்ந்தன. குறுக்கே விழுந்த பசுவைக் கண்டவுடன் காளையின் சீற்றம் பசுவின் மீது திரும்பியது. அது அலறிய அலறலில் '' கொலைக்குக் கொலை! பழிக்குப் பழி!'' என்ற ஆவேசம் குமுறியது.

தாய்ப்பசுவும் பதிலுக்கு அதைப் பார்த்து '' சீ, நீ என்ன மனிதனைப்போல் கேவலமாக நடந்துகொள்ளுகிறாய்? ராஜனும் என் பால்குடித்து வளர்ந்தவன்தான்! அவனும் என் பிள்ளைதான்! உனக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது? என்று கதறியது.

' மனித' னுன் வீரைய்யாவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. மாடுகள் புரிந்துகொண்டு கண்ணீர் வடித்தன:

கே. ஜெ. ஜெயக்குமார்

12 'ஏ' பிரிவு

உயிரியல் வகுப்பு (1971)

தமிழ் வரலாற்றில் களப்பிரர்காலம்

இருண்ட காலமா ?

தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் கி: பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி சங்க மருவியகாலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்காலப் பகுதியை களப்பிரர் காலம் என்றும், இருண்டகாலம் என்றும் வரலாற்றாளர்கள் பலவாறாகக் கருதுகின்றனர்; சங்கங்கள் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த சங்க காலமான கி. பி: முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளை ஒட்டி இக்காலப்பகுதி இடம் பெறுவதால் "சங்கமருவிய காலம்" எனப்பட்டது. இக்காலத்தில் களப்பிரர் என்ற வேற்றுநாட்டவர் தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டதனால் இக்காலப்பகுதி களப்பிரர் காலம் எனவும் அழைக்கப்படலாயிற்று. ஏனைய காலங்களைப் போலன்றி இக்காலத்தை அறிய வரலாற்றாதாரங்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் போதிய கிடைக்காமையால் அக்காலத்தை இருண்ட காலமாகப் பல வரலாற்றாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் இக்காலப்பகுதியின் அரசியல், சமூக, சமய இலக்கியப் போக்கினை ஆராயுப்போது அவர்களின் கருத்து முற்றிலும் தவறானது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

சங்ககாலத்தில் தமிழகம் முடியுடைவேந்தராலும் பல குறுநில மன்னராலும் ஆளப்பட்டு வந்தது; வீரம், மானம் முதலிய உணர்வுகளுக்கு அதிக மதிப்பளித்து வந்ததால் சங்ககாலத்தில் உள்நாட்டுப் போர்கள் நிகழ்ந்தவண்ணம் இருந்தன. வீர உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு எண்ணற்ற இளம் உயிர்கள் பலியாயின. வீரத்திற்கு அக்காலத் தமிழர் புகழ்பெற்றபோதிலும் தமிழகம் இரத்தக்களரியாகக் காட்சியளித்தது; இத்தகைய நிலையிலேயே களப்பிரர் என்ற வேற்று நாட்டவர் தமிழகத்தின் மேல் படையெடுத்து முடியுடை வேந்தரையும் குறுநில மன்னரையும் வென்று, தமிழகத்தை ஆளத் தொடங்கினர்; இவர்

களின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்தைப் பாழ்படுத்திய உள் நாட்டுப் பூசல்கள் மறைந்தன. தமிழகமெங்கும் அரசியல் ஒருமைப்பாடும், அமைதியும் நிலவியது. இக்காலத்தில் வடநாட்டார் பெருவாரியாகத் தமிழ்நாட்டில் இடம்பெறத்தொடங்கியமையால் வடநாட்டு அரசியல் கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கருத்துக்களுடன் இணைந்தன. இதனால் தமிழக அரசியல் சீரான பாதையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்ததென்பதை அக்காலத்தில் எழுந்த திருக்குறளில் காணப்படும் அரசியற் கருத்துக்களே சான்று பகரும். தமிழகத்தில் குறுநில மன்னர்கள் மறைந்து தமிழகம் முழுவதையும் ஆளவேண்டிய பொறுப்பு களப்பிரருக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் இக்கால அரசன் தனியே தன்னுடைய காரியங்களை ஆற்ற முடியாதவகை இருந்ததால் கடமைகளைப் பங்கிட்டு அமைச்சர், ஒற்றர் குழு, படைத்தளபதி போன்ற பல அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைத்தான். சங்ககால அரசியற் கருத்துக்களையும், சங்கமருவிய காலக் கருத்துக்களையும் தொகுத்து வெளியிட்ட இக்காலப் பெரும் புலவரான வள்ளுவர் இவற்றைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். அரசனுடைய கடமைகள் இவை அமைச்சருடைய கடமைகள் இவை என்றிவ்வாறு திருக்குறளில் பண்பட்ட அரசியல் நெறிபற்றிய விளக்கத்தைக் காணமுடிகின்றது; திருக்குறளில் இடம்பெற்றுள்ள அரசியற் கருத்துக்கள் அக்காலத்திற்கு மட்டுமன்றி 16 நூற்றாண்டுகளைக் கடந்து இன்றும் கூட பல நாட்டவரால் சிறந்த அரசியற் கருத்துக்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு எக்காலத்தவர்க்கும், எந்நாட்டவர்க்கும் பொருத்தமான அரசியற் கருத்துக்கள் நிலவிய களப்பிரர் காலத்தை இருண்டகாலமாகக் கருதுவது பொருத்தமானதாக இல்லை.

களப்பிரர் காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நெறியும் பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. சங்ககாலத்தில் கொண்டிருந்த வாழ்க்கைநெறியில் பல குறைபாடுகள் இருந்ததை உணர்ந்தனர்; வீரத்திற்கும், மானத்திற்கும் எண்ணற்ற இளம் உயிர்கள் பலியானதுடன் நாட்டின் அமைதியும் பொருள் வளனும் சீர்குலைந்ததைக்

கண்டனர்: காதலுக்கு அதிக மதிப்பளித்ததால் பரத்தை யொழுக்கம், பிறன்மனை நயத்தல் போன்ற பல தீய ஒழுக்கங்கள் தமிழகத்தில் வேரூன்றியதைக் கண்டனர். பாலைநில மக்கள் மேற்கொண்ட கொலையும் கொள்ளையும் பண்பாட்டு வளர்ச்சி பெற்ற சமூகத்தால் கூடா ஒழுக்கங்களாகக் கருதப்படுவதை உணர்ந்தனர். இவ்வாறு சங்ககாலச் சமுதாய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட குறைபாடுகளை உணர்ந்தனர்: இத்தொல் களப்பிரர் காலச் சமூகம் வேரூர் பாதையில் செல்ல விழைந்தது.

இக்காலத்தில் வட நாட்டிலிருந்தும் தமிழ்நாட்டின் அயல் பகுதிகளிலிருந்தும் பெருமளவில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த ஆரியர் சமண, பௌத்த நல்லொழுக்கத்தையும் அறநெறிகளையும் பின்பற்றத் தலைப்பட்டனர். "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ நல்லொழுக்கமும், அறநெறியும் பேணிய வாழ்க்கை நெறியே உகந்தது" என்ற கருத்து தமிழகம் எங்கும் பரவியது. சீராக வாழ புதியபாதை தேடிய தமிழ்ச் சமூகம் அறநெறிகளினடிப்படையில் வாழ்க்கை அமைத்துக்கொண்டதில் ஆச்சரியமென்ன? இக்காலச் சமூகம் போற்றிய அறக் கருத்துக்கள் இக்கால இலக்கியங்களான திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற அறநூல்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்குகையில் களப்பிரர் காலத்தமிழர் எக்காலத்தவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அறநெறிகளை வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து பிற்காலத்தவர்க்கும் முன்னோடியாய் வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு எக்காலத்தவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அறநெறிகளைப் போற்றி வாழ்ந்த சமூகத்தைக்கொண்ட களப்பிரர் காலம் பண்பாட்டுத் துறையில் இருண்ட காலமாகக் கருதுவது தவறாகும்.

களப்பிரர் காலத்தில் தமிழகத்தின் சமய உணர்வு பெருமளவில் விருத்தியடைந்திருந்தது. இக்காலத்தில் தமிழகத்தின் அயல்நாடுகளில் சமணம், பௌத்தம் ஆகிய மதங்கள் பரவின. காலகதியில் இவை தமிழ்நாட்டிலும் பரவத் தொடங்கியது: அற ஒழுக்கங்களைப் பேணிய இம் மதங்கள் களைப்படைந்திருந்த தமிழ் மக்களுக்குப் புதிய பாதையைக் காட்டின;

புத்தரின் பஞ்சசீலக் கொள்கைகளைத் தமிழ் நாட்டில் பரப்ப முன்வந்த பௌத்தர்கள் தமது சமயக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியும் பிற சமயிகளை இகழ்ந்தும் சமய நோக்கில் இலக்கியங்கள் படைக்கத் தொடங்கினர்: இத்தகைய முதல் முயற்சியே சீத்தலைச் சாத்தனரின் "மணிமேகலை" என்ற இலக்கியமாகும். இவ்வாறு சமயப் பின்னணியில் இலக்கியம் படைக்கும் துறை பின்னாளில் வளர்ச்சிபெற்று குண்டலகேசி, வளையாபதி, குளாமணி, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், சுந்தரபுராணம் முதலிய இலக்கியங்களாக விரிவடைந்தது. இவர்கள் காட்டிய வழியில் பிற்கால இலக்கியங்கள் செல்லத் தொடங்கின.

நாலடியார், திருக்குறள் முதலிய அற நூல்களைக் கொண்ட பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய பேரிலக்கியங்களும் களப்பிரர் காலத்தவையாகும். இக்காலத்தில் பல நீதிநூல்கள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள் திருக்குறளும், நாலடியாரும் சிறப்புடையன. திருக்குறள் இன்று உலக இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது: எம்மதத்தவர்க்கும், எவ்வினத்தவர்க்கும், எக்காலத்தவர்க்கும், எம்மொழியினருக்கும் பொதுவான இலக்கியமாகத் திருக்குறள் விளங்குகிறது. உலக மொழிகளில் 30 மொழிகளில் மொழி பேயர்க்கப்பட்டும் போற்றப்படுகின்றனையே இதற்குச் சான்றாகும்.

இதேபோல இளங்கோ படைத்த சிலப்பதிகாரமும் தனிச்சிறப்புடையது. சங்க கால அகப்பொருள் மரபை ஒட்டி இக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் தமிழில் பேரிலக்கியங்கள் எழுந்தபோதும் சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பலதனிச் சிறப்புகள் உண்டு. தமிழில் தோன்றிய பேரிலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் கதையிலும் பாவினத்திலும் வடநாட்டாரிடம் கடன் பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலானவை சமயப் பின்னணியில் எழுந்தவையாகும். ஆனால் சிலப்பதிகாரம் இத்தகைய 'கடன் வாங்குவோ' சமய உணர்வை வெளிப்படுத்தும் நோக்கமோ இன்றித் தமிழகத்தில் இடம்பெற்ற கதைமரபை களப்பிரர் காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் வைத்துப் பாடப்

பட்டது: இத்தகைய தனிச்சிறப்பு தமிழில் வேறு எந்தப் பேரிலக்கியத்திற்கும் இல்லையெனலாம்.

இத்தகைய தனிச்சிறப்புக்கள் வாய்ந்து பெரும் இலக்கியங்கள் வரிசையில் இடம் பெறும் இலக்கியங்கள் தோன்றிய இக்காலத்தைச் சகலதுறைகளிலும் இருளடைந்த காலமாகக் கொள்வது அர்த்தமற்றதாகும். 'தமிழில் காணப்படும் அற இலக்கியங்களைப்போல் வேறு எம்மொழியிலும் அற இலக்கியங்கள் என்ற பிரிவைக் காண்டல் அரிது' என்று இக்கால மொழியியலறிஞர் பாராட்டும்வகையில் தமிழில் அற இலக்கியங்கள் தோன்றியதும் இக்காலத்தில்தானாகும். 'இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி' என்றும் 'மக்கள் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு' என்றும் இக்காலத்திறனாய்வாளர் கருதுகின்றனர். இதனை மனதிற்கொள்ளின் அரசியல், சமுதாயம், மொழி, பண்பாடு, இலக்கியம் முதலிய சகலதுறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்திருந்த ஒரு காலப்பகுதியை இருளடைந்த காலம் எனக் கருதுவது உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும்.

ச. சுந்தாமூர்த்தி,

12 கலை:

இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிறு கதை

நாம் முதல் சிறுகதை என்றால் என்ன வென்று ஆராயவேண்டும். ராஜாஜி சிறுகதையென்றால் வாமனாவதாரம் போன்ற கலையருவம் என்று கூறினார். இலக்கிய வகைகளில் சிறுகதையுமொன்றாகும்; சிறுகதையாசிரியன் தனது கதையில் தான் கூறவேண்டிய வெல்லாவற்றையும் கூறுதல் பல இடங்களில் பாத்திரங்களின் குணச்சிறப்புக்களையும், கதைப் போக்கினையும் சிந்தித்து அறியக்கூடியவகையிலிருக்கின்றவையே சிறுகதையாகும். சிறுகதையென்றால் உருவத்திற் சிறியதாயிருத்தல் மட்டுமன்று அதன் பண்பு, மனிதவாழ்க்கையில் ஒரு குறித்த நேரத்தில், குறித்த ஒரு சூழ்

நிலையில் குறித்த சிலருடைய மனநிலையை அல்லது ஒரு சம்பவத்தை அல்லது கருத்தை இலக்கியத்தரம் அமையக்கூடிய வகைகளில் சித்தரிப்பதே சிறு கதையாகும்; இனி நாம் சிறுகதை இருபதாம் நூற்றாண்டின் வளர்ச்சியை ஆராய்வாம்.

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தோடு தான் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாறும் தொடங்குகிறது. இந்தக் குறுகிய காலத்திலேயே சிறுகதை இலக்கியத்தின் மற்ற எல்லாத் துறைகளையும் மிஞ்சி வளர்ந்துள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாற்றை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம் 1900-ம் ஆண்டு முதல் 1930 வரை உள்ள காலம் 1930-ம் ஆண்டு முதல் 1950-ம் ஆண்டு வரை உள்ள காலம், 1950 முதல் இன்று வரை உள்ள காலமென வகுக்கலாம். 1930—1950 வரையுள்ள காலமே சிறுகதை தனி ஓர் இலக்கியவகையாக நிலைபெற்றுச் சில சாதனைகளைப் புரிந்த காலமாகும். இந்தச் சாதனை வரலாற்றில் பத்திரிகைகளுக்கும் பதிப்பகங்களுக்கும் இடம் உண்டு. தமிழகஎழுத்தாளர்களோடு ஈழம், மலாயாநாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் பங்கு உண்டு. இந்தியவிடுதலை இயக்கத்துக்கும் அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சமய, சமுதாய சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கும் காலப்போக்கில் நம்மிடையே செல்வாக்குப் பெற்ற பல்வேறு பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கும் இதில் கணிசமான பங்கு உண்டு.

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

19-ம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலத்தின் வளர்ச்சியைக் கண்டு சிறுகதை இலக்கியம் முதலிடம் வகிக்கவேண்டுமென அக்கால அறிஞர்கள் விரும்பினர். இதனால் (1881—1925) இல் வாழ்ந்த, வ. வே. சு. ஐயரே 20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் "மங்கையர்க்கரசியின் காதல்" என்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்ட பிறகே சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ச்சியுறலாயிற்று.

18-ம் நூற்றாண்டில் வீரமாமுனிவர் எழுதிய பரமார்த்த சூரு கதையும் 19-ம் நூற்றாண்டில் சந்தியாகோ சந்திரவரணம்

பின்னையின் "கதாசிந்தாமணியும்" வீராசாமிச் செட்டியாரின் "வினோதரச மஞ்சரியும்" பின்னர் வெளிவந்த சுவையான சம்பவக்கதையும் நாம் மறக்கமுடியாதவை. இப்புலவர்கள் சிறுகதை என்னும் புதிய இலக்கிய வகையை உருவாக்குகிறோம் என்ற உணர்வுடன் இவற்றை எழுதவில்லை. வ. வே. சு. ஐயரின் காலத்தில் எழுதிய புலவர்கள் (அ. மாதவய்யா, சுப்பிரமணியபாரதியார்) சிறந்து விளங்கவில்லை. வ. வே. சு. ஐயரே இத்துறையில் வெற்றி பெற்றார். இவரின் சிறுகதைகள் மனிதனின் மேன்மையையும், தெய்வீகத்துயரத்தையும், வீரத்தையும் காண்பிப்பதில் வல்லவை. ஆனால் மனிதனின் சிறுமைகளை, தப்பிதங்களை அதில் அவன் நாடும் வெற்றியை இலக்கியமாக உருவாக்குவதற்கு நல்ல கலைத்திறமையுடன் சித்தரிப்பதற்கு எடுத்த காலம் 1930 ஆகும்.

"வாழ்வுக்குப் பொருள் கொடுப்பது தான் கலை. சிறுகதை வாழ்வின் பல இரகசியங்களை எழுத்தில் நிர்ணயித்துக் காண்பிப்பது" என்று புதுமைப்பித்தன் கூறும் இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை இவரது படைப்புக்கள். இதனால் இவர் "புத்திலக்கியத்துறையின் சாதனை மனிதர்" எனப்பட்டும் பெற்றார். இவரது (வ. வே. சு. ஐயர்) காலத்தில் புலவர்களின் படைப்பு வீச்சுச் சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு ஊக்கமளித்தது. மெளலி, சிதம்பர சுப்பிரமணியன் செல்லப்பா, ரங்கநாதன், நா. குமாரசாமி முதலியோரும் தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்தார்கள்.

1930-1950 இடைப்பட்ட காலத்தில் சிறுகதையை எழுதியுள்ள ஆசிரியர்கள் எத்தனையோ விதங்களில் வாழ்க்கையை விமரிசனமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். பி. எஸ். இராசையாவின்கதைகள் தற்காலச் சூழல் என்ற திரையில் இலக்கியப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு தீட்டப்பட்ட உருக்கமான சித்திரங்களாகும். சமுதாயத்தைப் பலகாணங்களில் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளவர் புதுமைப்பித்தனாவார். இவர் நெருக்குநர் நின்று சரியாகப் பார்த்துக் கணித்து தயங்காமல் சொல்லிவிடும் இலக்கிய நேர்மையுள்ளவர். காதல்,

குடும்பவாழ்க்கை அவற்றில் ஏற்படும் ஒரு வகையான நிறைவேறாத ஏக்கம் என்னும் பொருள்களையே பல்வேறு கோணங்களில் சித்தரித்தவர் கு. ப. இராசகோபாலன், மறை, கவர்ச்சி என்னும் ஒரே உத்தியை முக்கியமாகக்கொண்டு சிறப்புற அமைந்துள்ளது "விடியுமா" என்னும் இவரது சிறுகதை.

ஆசிரியர் விந்தன் அங்கதக்குறிப்போடும் அவலம் குளித்த நகைச்சுவையோடும் பொருளாதாரவகையில் தாழ்வுற்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களின் வாழ்வை பேரூவியங்களாக்கினார் (ஆபீசாப்பியாசம், என்பவை சந்தோஷமுடிவு. செந்தமிழ்நாட்டிலே) இவரது கதைகளாகும். ஆசிரியர் அலைக் காதல் கதைகளை விபரிப்பதில் அனுபவமும் இன்பமும் ஏற்படுத்தும் வகையில் எழுதினார். (கோயில் விளக்கு, மனிதர்கள், பூச்சாண்டி) இவை காதல் எல்லைக்கு வெளியே படர்ந்த இவருடைய கதைகளாகும். அறிஞர் அண்ணாத்துரை முதலியோர்கதைகள் அவரவருடைய அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கேற்ற முறையில் ஆராயப்பட்டவை. மக்கட்சமுதாயம், அதன் உண்மையான நோக்கம், அதை மூடிக்கிடக்கும் போலீத்தனம் என்னும் இவற்றை ப. ரா., பி. எஸ். இராசையா ஆகியோர் கூறியுள்ளனர். புதுமைப்பித்தன் மட்டுமே தனிமனிதன் சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பினனே என்ற ஓர்மையுடனும் தெளிவுடனும் சிறுகதைகளைப் படைத்தவராவார்.

சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கதைகளைப் பிரச்சாரம் மூலமும் டி. கே. சீனிவாசன், கருணாநிதி, அண்ணாத்துரை ஆகியோர் வெளியிட்டனர். அண்ணாத்துரையின் கருமூஞ்சி, உண்ணாவிரதம், ஒரு தண்டனை என்பன நினைவில் நிற்பன.

சமுதாயம் புதிய சீர்திருத்தங்களைக் குறிப்பாகக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, பெண்கள் அலுவல் பார்ப்பது, படித்த பெண்கள் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபடுவது என்பன போன்ற கொள்கைகளைக் கிண்டல் செய்தும், கண்டித்தும் எழுதப்பட்ட கதைகளையே அதிகமாகக் காண முடிகிறது. ஈழத்தில் செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியேல், எஸ். பொன்னுத்

துரை முதலியோர் இந்த எழுச்சியில் உருவானவர்கள்.

கல்கியும் சிறுகதை எழுதிய ஆசிரியர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர்தனது கதைகள் நசைச்சுவை பொருந்தியனவாகவும் சிறுகதைக்கு உரிய வடிவம் இருக்க வேண்டுமென்பதையும் கருத்திற்கொண்டு எழுதினர். ஆனால் இவரது நாவல்கள் ஈட்டிக்கொடுத்த புகழ் சிறுகதை ஈட்டிக்கொடுக்கவில்லை. மௌனி என்பவர் (அழியாச் சுடர், குடை நிழல்) எழுதிய சிறுகதைகள் குறைவென்றாலும் சிறுகதைக்கு இருக்கவேண்டிய பண்பும் உருவடிவமும் இருக்கின்றதை வாசித்து அறியமுடிகின்றது. புதுமைப்பித்தன் இவரது திறமையை மெச்சிப் பாராட்டியுள்ளார். கே. வி. நடராஜனின் “யாழ்ப்பாணக் கதைகள்” என்னும் தொகுதியுள்ள விடிவு என்னும் கதை ஒரு முதியவளின் உணர்வோட்டமாக விரிந்து தற்காலச் சமுதாய சிந்தனை, செயல்முறை ஆகியவற்றின் அருமையான விமர்சனமாக மலர்ந்துள்ளது:

அன்று சிறுகதை எழுதுபவர்கள் பணத்துக்காக எழுதவில்லை. ஆனால் இன்று சில

சிறுகதைகள் பணத்துக்காக எழுதப்பட்டு சிறுகதைக்கு இருக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இல்லாமல் இருப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. சமுதாயத்திற்குப்போலவே இலக்கிய வகைகளுக்கும் உயர்ந்தகாலம் தாழ்ந்தகாலம் என்பவை உண்டு. சிறுகதை நோக்கிப் பார்க்கும்போது இரண்டாவது காலக்கட்டமே (1930—1950) தலையோங்கி நிற்பதுபோலத் தெரிகிறது. இன்று சிறுகதை எழுதும் சிலர் தங்கள் பெயர் பத்திரிகைகளில் வரவேண்டுமென்றும், மரியாதையும் மதிப்பும் பெற வேண்டுமெனக் கருதியும் எழுதுகிறார்கள். இந்தப் பெரும் பரப்பில் 21 ஆண்டுகளாக உத்தியாலும் உருவத்தாலும் வெவ்வேறு தன்மை காட்டும் சிறுகதை மலர்கள் ஆங்காங்கே பூத்துக் குலுங்குவதையும் பார்க்கிறோம். ஆகவே சிறுகதை ஆசிரியர்கள் குறைகளை நீக்கிச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டார்களானால், சிறந்த சிறுகதைகளைப் படைக்கலாம் என்பது திண்ணம். மக்களின் ஆதரவும் கிடைக்கும்.

த. பாலசுப்பிரமணியம்,

12 கலை,

சுவைத்து முடியவில்லை

கல்வி என்னும் ஒரு பெண்மேற்
காதல்கொண்டேன் அவள் பின்னே
அல்லும் பகலும் அலைகின்றேன்
ஆனால் இன்னும் நிறைவில்லை.

அன்னைவயிற்றில் கருவாக
அடங்கிக் கிடந்த நாள் முதலாய்
என்னைத் தொடரும் பெருங்காதல்
இதயம் தணியாப் பெருமேக்கம்

அள்ளக் குறையா மண்ணின்மேல்
ஐயா கையைப் பிடித்தெழுத
பரிசுக் கற்கண் டுக்காகப்
பாவை அவளை முதற் பார்த்தேன்

என்னை அவளும் எதிர் நோக்க
நானும் அவளை விழிசேர்க்க
சின்ன வயதில் நட்பாகச்
சேர்ந்தேன் அது ஒரு பழைய கதை:

கண்ணுக்குள்ளே அவள் வடிவம்
கருத்துக்குள்ளே அவள் வதனம்
எண்ணம் எல்லாம் அவளானால்
எவர்தான் பிரிப்பார் எம் நட்பை

தொடர முடியாமற் றனியே
துயரில் உழன்றேன் சிலவாண்டு
படரக் கொம்பில்லாக் கொடிபோல்
மண்ணில் மீண்டும் தழைத்திட்டேன்:

காணும் நூல்கள் பல கற்றேன்
கறுப்பும் சிவப்பும் பார்க்கவில்லை
வீணில் பொழுதைப் போக்காமல்
விழித்துப் படித்தேன் இரவெல்லாம்.

ஐயா உடம்பு கெடுமென்றார்
அம்மா மூளை கெடுமென்றாள்
பொய்யோ மெய்யோ நானறியேன்
போக்கைச் சிறிதும் மாற்றவில்லை:

முல்லைக் கொடிக்குத் தேர்ந்தான்
முன்னோர் பாரி அவனே என்
கல்விக் கொழுக்கொம்பை நட்ட
ஞானத் தரகர் ஆசிரியர்:

அறிவுக் கோயில் தனையடைய
அன்புக் கல்வி தனையணைய
நெறியும் உணர்த்தி அவர் நின்றார்
நெறியின்படியே நான் சென்றேன்.

தந்தை தாயார் தடையில்லை
தடுக்கும் துணிவும் எவர்க்குமிலை

கருவம் இல்லை கனிவுண்டு
கள்ளம் இல்லைத் தெளிவுண்டு

தொட்டுத் தழுவு எழும் எண்ணம்
துறைபோய்க் காணும் பேராவல்
பட்டுக் கலையின் மடிமீது
படித்துத் துயிலும் ஒரேக்கம்

தொட்ட நூலில் அவள் பரிசம்
சுவைத்த கலையில் அவளமுதம்
எட்டின் இரண்டு வயதுவரை
மெல்லியாள் பின்னே தொடர்ந்திட்டேன்.

ஆயிரம் ஏடுகள் புரட்டி விட்டேன்
ஆனால் அவளின் நெடுங் கதையின்
பாயிரம் இன்னும் முடியவில்லை
படித்து முடிக்கும் நாளெதுவோ:

தந்தை சொல்லை அடியொற்றித்
தாயும் கூற அதன்படியே
சிந்தை இன்றித் தொழிலோடு
சேர்ந்தேன் நெஞ்சில் ஏக்கமுடன்:

ஒளியைத் தொடர்ந்து செல்வகையிலே
ஒருவர் வழியைத் தடை செய்தால்
இருளில் மயக்கம் தனைச் சூழ
திகைக்கும் மனிதன் நிலையில் நான்

அழுதேன் தொழுதேன் அலமந்தேன்
ஐயோ என்றேன் துடித்திட்டேன்
புழுவாய்த் தெளிந்தேன் ஒரு ஞானம்
பூவை காதற் பிரிவாலே.

இழந்து பெற்ற செல்வமென
எனக்கு அவளின் திருநோக்கம்
விளைந்ததினை எவ ருந்தான்
வேண்டாம் என்றால் விடுவேனோ

என்னை அவளும் விரும்புகிறாள்
நானும் அவளைப் பருகுகிறேன்
இன்னும் சுவைத்து முடியவில்லை
எப்போ முடியும்? நானறியேன்:

ஒவ்வோர் நாளும் புது நூலாய்
உருவங் காட்டி நூலகத்துள்
துள்ளித் திரியும் அவளெழிலைச்
சொல்லால் சேர்க்க முடிந்திடுமோ:

பாலின் கடலில் மீனைப்போல்
பாவை கல்விச் சுவை தந்து
நாலு வேறு திக்கினிலே
நானும் பொழுதை விடுவேனோ:

ச. அல்விநெட் செல்வேத்திரன்,
பாரம் 18 'கலை':

நான் கண்ட பாலைவனம்

1. பாலைவனங் கண்டேன் பாலைவனங் கண்டேன்
பசங்கிளிக ளங்கிருந்து பாடவுங்கண்டேன்
சாலவுஞ் சிறந்தநற் சுவாத்தியம் கண்டேன்
சலசல வென்றுநீ ரோட்டமுங் கண்டேன்.
2. வரட்சியைக் கண்டிலேன் வெளியினைக் கண்டிலேன்
விலங்குகள் கண்டனன் விரக்தியடைந்தனன்
விருட்சமாய் விளங்கிடும் மாங்களும் கண்டனன்
வண்ணமாய் வண்ணமாய்ப் புள்ளினங் கண்டனன்.
3. கண்டிவை களித்துச் சென்றனன் அப்பால்
கனிசில எடுத்து வாயிலே போட்டனன்
அண்டரும் அறிந்திரார் இன்சுவை இதுதனை
என்றுநான் மீண்டும் அள்ளினேன் சுவைத்திட.
4. ஆதவன் கண்டதால் தாமரை மலர்ந்து
அழகுறும் தம்முகம் ஆதவன் பார்த்திட
காதலாள் சிவந்தவம் முகங்களைச் சூழ்ந்து
கணக்கிலா வண்டுகள் பாடிக்க் களித்தன.
5. காட்சிகள் இவ்வாறும் கனிச்சுவை அவ்வாறும்
குயிலோசை புள்ளின இனியோசை ஒருபுறம்
ஆட்கொண்டு விட்டன கண்காது வாய் தமை
அளவிலா ஆனந்தம் பெற்றன னப்போது.
6. நான்கொண்ட மகிழ்விற்கோர் எல்லையே யில்லை
நானிலம் போற்றிட ஆம்ஸ்டிரோங் அன்று
வான்நிலா தன்னிலே காலடி வைக்கையில்
கொண்டதோர் களிப்பைப் பெற்றனன் நன்கு.
7. பாலைவனத்தில் ஏதடா இவை யிவன்
பிதற்றி உரைக்கின்றான் பேயனென் றெண்ணுவீர்
சோலைகள் மிகுந்து விளங்கிய அவ்வனம்
கண்டால் நீவிரும் பிதற்றிப் பாடுவீர்.
8. பாலைவனந்தான் அது பாலை வனமே
பழங்களை அள்ளித் தந்திடு கின்றதோர்
"பாலைக்காடு" தான் நான்கண்டு களித்த
"பாலைக்காடு" இதைக் கூறினேன் வேறன்று.

கெ. தவராசா,

12-ம் தரம், உயிரியல் வகுப்பு.

யாரால் திருந்தினான்...?

“ஊ...ஊ..!” நாயின் அழகுரலும் தொடர்ந்து அது வாங்கும் அடிகளும் உதைகளும் கேட்டன. செல்லையாவின் கண்கள் படுக்கை அறை யன்னலினூடாக மாட்டுக்கொட்டிலை ஊடுருவின. மாட்டுக் கொட்டிலின் தூணருகே கட்டப்பட்டிருந்த நாய் ஜிம்மி தரையுடன் தனது கழுத்தை வைத்தபடி கடைக்கண்ணால் சிறிது மேலே பார்த்தது. அதன் நாக்கு வெளியேதொங்கிக்கொண்டிருந்தது: அருகே செல்லையாவின் மகன் சோதி பிரம்பொன்றுடன் வியர்க்க வியர்க்க நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனது வாய் மெதுவாக முணுமுணுத்தது “இனிமேல்” லேட்டாகக் கட்டுக்கு வா; கொன்றுவிடுவன்...! நாய் ஒன்றும் புரியாததுபோல அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது. தனது தலையைச் சிறிது தூக்கியபடி வாலைக் குழைத்தது. “அடி இன்னும் உறைக்கவில்லை போலிருக்கு..!” என்று கூறிக்கொண்டே பிரம்பை உயர்த்தினான் சோதி! நாய் பழையபடி தலையை நிலத்துடன் வைத்துக்கொண்டது. அருகே நின்றிருந்த மாடுகளும் பயந்தபடி பின்னால் ஒதுங்கிக்கொண்டன. எங்கே தமக்கும் அந்த அடி விழுந்துவிடுமோ என்று! “இன்றைக்கு இது உனக்குப் போதும்..!” என்று கூறிக்கொண்டே பிரம்புடன் அவ் விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான் சோதி!

செல்லையா யன்னலைவிட்டுப் பெருமூச்சுடன் நகர்ந்தார். அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அது அவன் வளர்த்த நாய்தானே!

சோதி சீட்டியடித்தபடியே அறைக்குள் நுழைந்தான். “என்ன சோதி...! அந்த நாயை ஏன் வீணாக ஒவ்வொரு நாளும் அடிக்கின்றாய்?” என்றார். செல்லையா சோதியைக் கெஞ்சும் பாவனையில் பார்த்தபடி, “அது நாயோ..? இரவு ஊடுருவலாம் சுற்றிப்போட்டு காலமை வெள்ளென கட்டுக்கு வராமல்போனால் எனக்கு எப்படியிருக்கும்..?” சோதி மறுகேள்வி போட்டான்! “அது சுதந்திரமான சீவன் தானே...! அதுக்கேன் இப்படி அடித்து

நொறுக்குகியாய்..?” செல்லையா சிறிது நிதானமாகக் கேட்டார். “நான் என்னுடைய நேரத்தையும் பாராமல் சாப்பாடுகொடுத்து வளர்த்துவர அதுக்கு திமிர்! திமிர் அடங்கவேணும்..!” என்று கூறிக் கொண்டே பிரம்பை கதவிடுக்கில் செருகினான் சோதி!

“சோதி! இன்றைக்கு வெள்ளெனத்தானே கட்டுக்கு வந்தது! ஏன் இப்படி அடித்தாய்..?”

“பக்கத்து வீட்டுப் பரமு சொன்னான், அது இரவில் ஊர்முழுக்கச் சுத்தித்திரியுது... கண்டகண்ட ஆட்களுக்கெல்லாம் வாலை ஆட்டுது என்று..!”

“அது இரவில் ஊர்சுற்றுகிறது நீ அடித்தால் அந்த ஐந்தறிவு படைத்த சீவனுக்கு விளங்குமே..?”

“அதுக்கு நான் அடிப்பன், உதைப்பன் என்னவும் செய்வன்; நான் வளர்த்த நாய்தானே..?” என்று கூறிக்கொண்டே அறையைவிட்டு வெளியேறினான் சோதி! செல்லையாவுக்குச் சிறிது கோபம் முண்டாலும் அடக்கிக்கொண்டே துண்டை எடுத்து உடம்பில் போர்த்திய வண்ணம் அறையைவிட்டு வெளியேறினார்;

இரவு எட்டரைமணி! சோதி வழக்கம்போல் தனது சகாக்களுடன் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டே வீட்டுவாசல்வரை வந்தான். “மச்சான் தவம்..! நாளைக்கு மெட்னி பார்ப்பம்... அந்த காட்ஸ் பக் கெற்றை கவனமாக வைத்திருங்கோ...” என்று கட்டளையிட்டான் சோதி. “எங்கை நாளைக்கு சந்திப்பம்..?” வெளியேயிருந்து அவனது சகா ஒருவன் குரலெழுப்பினான்:

“தங்கராசா அண்ணன்ரை தேநீர்க்கடைக்குப் பக்கத்தில்தான் வழக்கம்போல..!” என்று கூறிக்கொண்டே முற்றத்தைக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்தான் சோதி! அவனது நாய் ஜிம்மி, காலையில் அவன் கொடுத்த அடி, உதைகளையும் மறந்து வாலை ஆட்டிக்கொண்டே அவனை வட்டமிட்டது. தனது அடித்தொண்டையால் ஏதோ ஒருவித ஒலியை எழுப்பிய வண்ணம் அவனைச் சுற்றியது.

“சீ ...! சனியன்! மனிதர் நடந்து போகவும் வழியில்லை ...!” என்று கூறிக் கொண்டே ஜிம்மிக்கு ஓர் உதைவிட்டான். அது தூரத்தில் குளறியபடி விழுந்தது. விழுந்த இடத்திலிருந்து மெதுவாக எழுந்து வாலிக் குழைத்தது அந்த அப்பாவி ஜீவன் ஜிம்மி.

சோதி புன்சிரிப்புடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன் தடுமாறினான். காரணம் செல்லையா பிரம்புடன் நின்றிருந்தார். “இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போனனீ?” செல்லையா கேள்விக் கணையொன்றை விடுத்தார்!

“ரியூசனுக்குப் போட்டு வாறன்!” ...

“ரியூசனுக்கோ ..! புத்தகங்கள் ஒன்றையும் கையிலே காணன்?”

“அது... அது... அங்கை விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன்...!”

“விட்டுவிட்டு வந்தனியோ ... பின்னேரம் ரியூசன் மாஸ்டர் வந்து சொன்னார் நீ இரண்டு மாதமாக ரியூசனுக்கு வரவில்லையென்று ...!”

சோதி ஆடு திருடிய கள்வனைப்போல விழித்தான்!

“இரண்டு மாதமாக என்னிடம் வாங்கிய நாற்பது ரூபாவையும் என்ன செய்தனீ ...?”

சோதியிடமிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை. செல்லையாவின் முகம் கறுத்து கண்கள் சிவந்தன.

“உந்த விளையாட்டெல்லாம் வேறு யாரும் தகப்பனிடம் வைத்துக்கொள் ...

என்னிடம்மட்டும் வைக்காதே...!” என்று கூறியவண்ணம் சோதியை எட்டிப்பிடித்தார் செல்லையா! அவரது இடது கை அவனைப் பலமாக இறுக்கிக்கொண்டது. வலதுகையிலிருந்து பிரம்பு சோதியின் உடலில் விளையாடத் தொடங்கியது.

“ஐயோ அம்மா.. ஐயோ...!” சோதியின் சத்தம் வீட்டை இரண்டாக்கியது. தகப்பனின் அடியைத் தடுப்பதற்கு அவனுக்கு நாய்கூட இல்லை. சுருண்டு விழுந்தான்! “இனிமேல் ரியூசனுக்கு போய்ப் படிக்கிறேன்...” என்று கத்தினான்!

“நீ படிப்பாயென்று எனக்குத் தெரியுமடா...” என்று கூறியபடியே பிரம்பை ஒங்கினார் செல்லையா.

“லபக்...!” மிகவும் விரைவாக ஓடி வந்த ஜிம்மி செல்லையாவின் கையிலிருந்து பிரம்பைக் கவ்விக்கொண்டே வெளியே ஓடியது! செல்லையா ஒருகணம் திகைத்து விட்டார்:

இவ்வளவு நேரமும் பொய்யழகை அழுதுகொண்டிருந்த சோதி உண்மையாகவே விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினான். அவனது வாய் ஜிம்மி. ஜிம்மி என்று முணுமுணுத்தது. செல்லையாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்து நின்றது. சோதிக்காக அல்ல, சோதியால் அடியும் உதையும் வாங்கிய நாய்க்காக!

சோதி திருந்திவிட்டான்! யாரால் திருந்தினான்.....?

ஏ. என். செல்வராஜா,
12 ஏ பிரிவு,
உயிரியல் வகுப்பு;

பாரதியின் விடுதலை வேட்கை

பாமரராய், விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொலப் பாண்மை கெட்டுப் பாரதம் பாழாவது கண்டு பொறுக்காத இயற்கை அன்னை ஈன்றெடுத்தாள் மண்களிக்க மாதவச் செம்பல்தன்னை. ஆண்ட இனம் அடிபணிந்து கிடந்தது கண்டு தெள்ளு தமிழைக் கொள்ளை கொள்ள அள்ளி வழங்கினான் பாரதி. வாழ்வின்றி வாடிய இதயவானில் அவன் ஒரு விடிவெள்ளி.

“அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் இவர் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே புண்ணிய நாட்டிலே இவர் பொறியற்ற விலங்குகள்போல் வாழ்வார்”. பாரதியின் இதயம் என்ற இமயத்தின் அடியிலிருந்து கிளம்பிய ஏக்கம் இது. மேலும் விளம்புகிறார், “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்”. தாகம் விஞ்சவே வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே எங்கிறார்.

பொருள் பொறுக்க வந்த அந்நிய அரக்கர் கூட்டத்துக்கு அடிமைப்படுவது மடமை என்றுணர்ந்த பாரதி உறங்கிக் கிடந்த பாரதத்திற்கு சுதந்திர தாகத்தை ஏற்படுத்துகிறார். “என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திரதாகம், என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்? என்று எமதன்னை கைவிலங்குகள் போகும்?” அவருடைய பாடல்கள் சமுதாயம் என்னும் ஆடியில் விடுதலை வேட்கையின் பிரதிபிம்பம்.

சுதரபதி சிவாஜிமூலம் கனல்தெறிக்கும் கவிதை கொண்டு கர்ச்சிக்கிறார். “மாற்றலார் தம்புலை நாற்றமே அறியா ஆற்றல் கொண்டிருந்தவீவ் வரும் புகழ் நாடு. வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர் பாதமும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி? நயந்தரு நல்லுரை நவீல்கிறார்; “நாமிருக்கும் நாடு நமது என்பதறிந்தோம்; இது நமக்கே உரிமையாய் என்ப

தறிந்தோம்; இந்தப் பூமியிலே எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம்.”

வீரம் நிறைந்திட்ட மறவர் பெருங் குடிக்கு, தீரம்மிக்க சூரர்கட்கு, காரம் மிக்க பாரதத்தினர்க்கு விளம்பினார்: ஆட்சியில் அடங்குவோன் ஆரியன் அல்லன்; நம் ஆரியர் புலையருக்கு அடிமை ஆவதோ?

அன்பென்னும் மனிதப் பன்புக்குச் சவக்குழி தோண்டி எக்காளம் இடும் எதேச் சர்கள்—மிலேச்சர்கள் தண்ணளிமிக்க தவப் புதல்வர்கட்குக் கூறுவதைப் பாரதி பகர்கிறார்.

... புத்தி வருந்திடச் சொல்லுவேன் குத்திக் கொல்லுவேன் தட்டிப் பேசுவாருண்டோ?

வாதம் செய்திட்ட பேதைகட்குப் போதிப்பதுபோல் இனைய பாரதத்தைத் தட்டி எழுப்புகிறார்: “நாங்கள் முப்பது கோடி ஜனங்களும் நாய்களோ, பன்றிச் சேய்களோ? நீங்கள் மட்டும் மனிதரோ? இது நீதமோ — பிடிவாதமோ?”

அன்னரின் விடுதலைப்போராட்டம் அரசியலோடு ஓய்ந்துவிடவில்லை. மாதரார் மாண்பறிந்த பாரதி அவர்கள் மாள்வது கண்டு வாழ வழிசெய்திட்டார். “சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்” என்று வினவிப் போந்தார்; வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திட்ட வள்ளுவப் பெருந்தகை, வல்லுநர் பாரதியும் இதைத் தேட்டத் தெளிவாக விளக்கியே பாடினார் — பதர்களைச் சாடினார்.

“அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப் பெதற்கு என்ற விந்தை மனிதர்கட்கு எதிராக மாதர் அணி திரட்டுகிறார்: “பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரிஸில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்; மாட்டை அடித்து வசக்கித் தொழுவின் மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே வீட்டில் எம்மிடங் காட்டவந்தார்; அதை வெட்டிவிட்டோமென்று கும்பியடி எனச் சாற்றினார் — போற்றினார் பெண்கள் அவரை.

விடுதலைக்குப் பெண்கள் எல்லாம் வேட்கை கொண்டெழ, அவர் பாடிய பாடல்கள் எத்தனை! அவற்றின் சிறப்புத் தான் எத்துணை! விரிவஞ்சி அவற்றை விடுக்கிறேன்:

பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகில்லை; பொண்ணேர்ப்புலவர் புனைந்தார். பொருளாதார சுபீட்சம். ஆம் அதுதான் பொருளாதார விடுதலை! அதற்கு ஒரே ஒரு பாதை. அது ஒற்றையடிப் பாதை. கல்லும் தொல்லையும் நிறைந்த கடின பாதை இருக்கத்தான் செய்கிறார். அதுதான் சோசலிசம். வித்திட்டார் இதற்கு விண்ணுறை வேந்தன் பாரதி.

தனி ஒருவருக்கு உணவில்லையேல், இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்றிட்டார். சாதி வெறிக்குச் சாவுமணி அடித்திட்டார்,

வாதித்தார், வாழ்வின்றிய வையத்தோருக்காக. போதித்தார் புவியினிலே போராட்டம் அதனை தீதிது அகலவே வித்திட்டார். தழைத்தது விடுதலை; இம்மட்டில்லா விடுதலை வேட்கை;

இல்லை இல்லவே இல்லை.

“பறையருக்கும் இங்கு திய புலையருக்கும் விடுதலை! பரவரோடு குறவருக்கும் மறவருக்கும் விடுதலை!

விடுதலை! விடுதலை! விடுதலை!

உங்கள் ஆணவரிடமிருந்தும் பெறுகிறேன் விடுதலை!

வணக்கம்.

ந: சிவசுயார்,
12-ம் தரம் (கணிதம்)

சாந்தியடைந்தேன்!... வெண்ணிலவே!

1. அன்றோர்நாள் அன்புமனம் அலைபாயும் வேளை
ஆசையுடன் உனைநோக்கி யமர்ந்திருக்கும் காலை
தென்றலது வீசுகின்ற நேரமதில் வந்தேன்
தெரியாம லுன்மீது உள்ளம் பறிகொண்டேன்
சென்றிடுவாய் நீயந்தச் செவ்வானத் தோரம்
செம்மையாய் உனைக்காத்து நிற்பேன்வெகு தூரம்
இன்றுநீ வெறுத்துவிட்டாய் இதயமில்லை உனக்கு
இருட்டினிலே வாழுகின்றேன் விடிவில்லை யெனக்கு.
2. பூரணையிலன்றோர்நாள் புதுமுகத்தைக் காட்டி
புன்சிரிப்புத் தந்தாய்நல் வெண்கரத்தை நீட்டி
காரணமேன் தெரியவில்லைக் காதலித்தே னுன்னை
கண்ணிமைக்கும் நேரமதிற் கலங்கவைத்தா யென்னை
தோரணமாய் உனதருகே தோன்றுகின்ற வானம்
தொட்டு விளையாடிடுதே உனக்கதுவா மானம்?
பாரமுட னென்மனதில் உன்மீது பொங்கும்
பாசமே யென்றென்றும் அழியாது தங்கும்.
3. பௌர்ணமியி லுனைக்காணப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றாய்
பாஷ்யென் மனம்மகிழப் பாயை விரிக்கின்றாய்
மௌனமாயுனைப் பார்த்து மலைத்துப்போய் நின்றேன்
மாறாத பேரன்பு உன்மீது கொண்டேன்
கௌரவமே யெனக்கதுதர்ன் என்றுபல வெண்ணி
காதலை நன்னீரூற்றி வளர்க்கநான் எண்ணி
சௌக்கியமா வென்றுநான் உன்னிடத்தில் கேட்டேன்
சாவிலும் கூடநான் உனைமறக்க மாட்டேன்.
4. மாதத்திலோர் நாளில் மனம்மகிழ வருவாய்
மாயமாயென் மனதில் மறையாத உருவாய்
பேதைமையால் உன்மீது பேராசை கொண்டேன்
பிரிவினிலே ஏற்பட்ட பெருந்துயரங் கண்டேன்
போதைமிகு கள்போல எனை மயக்குதேனோ
பொன்னான உன்மேனிப் பேரொளியே தானோ
பாதையால் வரும்பொழுது பசுமையொளி பெறவே
பார்த்துப்போ என்றனையும்! பாசமுள்ள நிலவே!

5. மறுமுறைநீ வரும்வரைக்கும் மனந்தாங்கி நிற்பேன்
 மனதினிலே யெனைப்பிரியும் நோக்கமு முனக்கேள்
 பொறுமையா யென்றோடு போகாமல் நின்றால்
 பொல்லாத கேடுனக்கு என்னவரும் என்னால்
 சிறியேனைப் பிரிகின்றாய் சிந்தை கலங்கிடுதே
 சிந்தைதனிலுன் நினைவு சிறந்து விளங்கிடுதே
 வருவாய்நீ மறுமுறையும் வானவெளி நீந்தி
 வந்தபின்பு என்மனமும் அடையும்நல்ல சாந்தி.

செல்வன் க. தர்மபதி,

க. பொ. த. உயர்தரம், (கலைப்பகுதி)

பு

1. மரங்களில் பூக்கள் பூத்திருந்தன
 அவற்றுள் எத்தனை வேறுபாடுகள்
 நீலம் சிவப்பு மஞ்சளென்று
 பற்பல நிறங்களில் பூக்களுண்டு
2. கன்னியர்கள் அணிவதற்குச் சில பூக்கள்
 கடவுளுக்குப் பூசை செய்யச் சில பூக்கள்
 கனிகள் கொடுப்பதற்குச் சில பூக்கள்
 கருதிய மாலை செய்யச் சில பூக்கள்
3. அழகாலே வண்டுகளைக் கவருவன சில
 அருந்தத் தேன்கொடுத்துக் கவருவன சில
 மணத்தாலே வண்டுகளைக் கவருவன சில
 மகரந்தப்பொடி கொடுத்துக் கவருவன சில
4. வட்ட வடிவமான பூவுமுண்டு
 வளைப்பான குழல்போன்ற பூவுமுண்டு
 முள்ளாலே மூடியுள்ள பூவுமுண்டு
 முட்டினால் ஓட்டிக்கொள்ளும் பூவுமுண்டு
5. அதிகாலையில் மலரும் பூவுமுண்டு
 அந்திமாலையில் மலரும் பூவுமுண்டு
 ஆதவன் உதிக்குமுன் மலர்ந்து
 அவனோடு மடியும் பூவுமுண்டு

ஆ. பாமனத்தம்

கலை 12

எங்கு கற்பது?

எப்படிக் கற்பது?

பாடசாலைப் படிப்பு முக்கியம்: அதைத் தவிர வேறென்றும் அவசியம் இல்லை என நினைப்பது பேதைமை. இன்றைய சூழ்நிலையில் வாழ்க்கைச் செலவுக்குப் பணம் தேவையாயின், படிப்பதனாலொழிய வேறென்றினாலும் அதைப் பெற முடியாது. ஆனால் வாழ்க்கையை நல்லமுறையில் அமைத்துக்கொள்ளப் பாடசாலையில் படிக்கும் நான்கு பாடங்களும் உள்ளனவும் உதவிசெய்யப்போவதில்லை. அதற்கு அறிவோடு மனமும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும்;

உடலில் ஏதாவது குறைகள் இருப்பின் அதற்காகக் கவலைப்படுகிறோம்; ஆனால் மனதில் குறைகள் இருக்கின்றனவா என நினைத்துக்கூடப் பார்ப்பதில்லை;

மனிதன் வளர்கின்றான் என்றால் உடல் வளப்பாக வளர்கின்றது என நினைப்பது தவறு. அறிவு, மனம் ஆகிய இரண்டும் வளர்தல்வேண்டும். அநேக பெற்றோர்களின் கொள்கைப்படி வாழத் துணியின் இவை இரண்டும் வளர்வதற்குச் சாத்தியக் கூறுகளே இல்லை. அறிவு வளரவேண்டுமாயின் நல்ல ஆசிரியரின் கைவண்ணத்தில் உருவாகிய நூல்களை வாசித்தல்வேண்டும். நூல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கினால் படிப்பதற்கு நேரமில்லாமற் போய்விடுமென்பதே பல பெற்றோர்களின் கருத்து. அறிவு வளர்ச்சி படித்தலை ஊக்குவிக்கும் தவிர தாக்காது. ஒருவன் இன்றைய சூழ்நிலையில் தனது நிலையையும் பொறுப்பையும் உணரும்போது படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம் உள்ளார எழுகின்றது. இவ்வெழுச்சிக்கு ஏணியாகவிருப்பது அறிவு. பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்த பின்னர் அறிவை வளர்த்தாலென்ன? என்பது சிலரது கேள்வி. இளமைப்பருவத்தில் அறிவுப் பசி வந்தாலொழிய அதன்பின் அந்த ஆர்வம் வரும் என்பது பெரும்பாலும் சந்தேகத்துக்குரிய விடயமாகும். அதன்பின் அறிவு வளரவேண்டுமாயின் அதுபலம்

மட்டுமே உதவிசெய்யும். முதிர் வயதில் அறிவு வளர்ந்து என்ன பயன்?

பண்டைக் காலங்களில் பத்தொன்பது வயது இளைஞன் ஒருநாட்டை அரசாள்வ தற்குரிய அறிவையும், மன வலிமையையும் பெற்றிருந்தான் என வாசிக்கிறோம். அதாவது மற்றவர்கள் நன்றாக வாழ்வதற்கு வழிகோலும் ஆசானாக அவன் திகழ்ந்தான்; ஆனால் இன்றைய இளைஞன் தனது சொந்த வாழ்க்கையைப்பற்றியே எண்ணமில்லாத கிணற்றுத் தவளையாக வாழ்கின்றான். காரணம் என்ன? கல்வி அப்படி. நான்கு அல்லது ஐந்து பாடங்களுக்குள் அவனது அறிவு முடங்கிக் கிடக்கின்றது. பாடசாலையை விட்டு வெளியேறியதும் எத்திசையில் காற்றடிக்கின்றதோ அப்பக்கமாகவே தள்ளப்படுகிறான்; பாடசாலையில் படிக்கும்வரையில் மாணவன் என்பதற்காக மதித்த சமுதாயம், பாடசாலையை விட்டு வெளியேறியதும் அவன் மனிதனாக நடக்கத் தவறினால் அவனைக் கால் காசுக்கும் மதியாது.

படித்து முடிந்து உழைக்கத்தொடங்குகிறார்கள்; வாழ்க்கையை ரசித்துச் சுவைக்கத் தெரியாமல் எத்தனையோபேர் கஷ்டப்படுகிறார்கள். உண்மையான சந்தோஷம் என்ன என்று அறியாமல் தவிக்கிறார்கள்; நாகரிகம் என்ற பேரில் உலாவும் போலி ஆடம்பரங்களும், உடல் இச்சைகளுமே பேரின்பம் என நினைத்துத் தங்களைத் தாங்களே அழித்துக் கொள்கிறார்கள்; அன்பு நெறியில் வாழ்வதில் உள்ள துன்பத்தை நுகரத் தவறுகிறார்கள். இன்றைய இளைஞன் அன்பு என்றால் என்ன, நட்பு என்றால் என்ன என்று தெரியாமல் வாழ்கின்றான். சந்திக்கும்போது 'சிகரெட்' வாங்கிக் கொடுத்தால் அவனை நண்பன் என்கிறான்; புகைப்பது தவறு, அப்பழக்கத்தை விட்டுவிடு என்று உள்ளன்புடன் சொல்பவனை வெறுத்து ஒதுக்குகின்றான்;

வயதிற்கேற்ற அறிவும் மனவளர்ச்சியும் பிள்ளைகளிடம் உண்டா என அவர்களோடு சரளமாக அளவளாவினால் மட்டுமே தெரியும். ஆனால் பல பெற்றோர், தங்களோடு திகராசுப் பிள்ளைகள் உலக

விடயங்களைக் கதைப்பதை தரக்குறைவாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் மக்கள் கெட்டு விடுவார்களோ என அஞ்சுகிறார்கள். வீண் அச்சம். அவர்கள் மனம் உறுதியானதா, உறுதியற்றதா என ஆராய்தல் வேண்டும். உறுதியானதாயின் சுவலை இல்லை. உறுதியற்றதாயின் அதற்குரிய காரணத்தை அறிந்து நிவாரணமளித்து மனத்தைரியம் கொடுப்பதுதானே! மனத்தைரியம் என்பது நல்ல விஷயங்களையும், சட்டத்தையும் எதிர்க்கத் துணியும் அசட்டுத் துணிவல்ல. நன்மையையும் தீமையையும் உய்த்தறிந்து நன்மையை ஆதரிப்பதற்கே மனத்தைரியம் வேண்டும். இக்காலத்தில் உண்மையாய் வாழ்வதற்கு அசாதாரண துணிவு தேவை. பொய் பேசுவதற்கு எவ்வளவு துணிவு தேவையோ, அதனிலும் பன்மடங்கு அதிகமான துணிவு உண்மை பேசுவதற்குத் தேவை.

தங்கள் மக்களின் பிரச்சினைகளை ஆறுதலாகக் கேட்கும் மனப்பான்மை ஒருவருக்கும் இல்லை. ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டால் அதை வெளியே சொல்லி மனச்சாந்தி பெறுதல்வேண்டும். சிறிய மனக்கஷ்டங்களாயிருந்தாலும் படிக்கும் ஊக்கத்தை அது செடுக்கும். பிரச்சினைகள் மனதிற்குள்ளேயே புதைந்து கிடந்தால் அது அவளை எங்கே கொண்டுவரவில்லாமல் என்று எவருக்குமே தெரியாது. ஆனால், தான் செய்த தவறைப் பெற்றோரிடம் சொல்லும்போது அவர்கள் அவனைக் கடுமையாக வைகின்றார்கள், மனச் சாந்தி பெறவேண்டிய இடத்தில் மேலும் மனப்பாரம் ஏறுகின்றது. பெற்றோரிடம் ஒருவகை வெறுப்பையும் அடைகின்றனர். எனவே அவன் வேறுயாரிடமேனும் தஞ்சம் புகுதல்வேண்டும். ஆனால் அவன் மற்றவர்களுடன் பழகுவதைப் பெரும்பான்மையான பெற்றோர் விரும்புவதில்லை.

வயதில் சிறிது கூடியவர்களுடன் சிநேகம் வைத்திருந்தால் அவர்கள் கெட்டுவிடுவார்களெனும் நம்பிக்கையில் உண்மை இல்லாமலில்லை. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு வயதில் அவர்களுடைய நட்பே அவனை நல்வழிப்படுத்தும். ஏனெனில் அந்த வயதில் அவனுடைய வயதையொத்தவர்களில்

பலர் பிழையான பாதையில் செல்லத் தொடங்குவர்; எனவே மற்றவர்களுடன் பழகுவதைத் தடுத்தலைத் தவிர்த்துத் தினமும் மக்களோடு அளவளாவி அவர்களின் மனத்தைத் தைரியப்படுத்தவே புத்தியுள்ள செயலாகும்.

அன்பழகன் போல்,
12 ஆம் தரம், (கணிதம்);

...அன்புடையார் என்பு முரியர் பிறர்க்கு

விள்ளுவன் ஒரு திரிகால ஞானி. அவர் தம் கூற்று எக்காலத்திற்குரியது எனல் சாலாது. அஃது அன்றும் இன்றும் என்றும் உண்மை பகர்ந்து மிளிர்வது. எல்லா மக்களுக்கும் வாழ்க்கைப் பயன் தருவது. இம் மகுட வாக்கியமும் அவர் கூற்றுக்களுள் ஒன்று. அன்னார் தாமெழுதிய திருமறையில் அன்புடைமை என்றே ஓர் அதிகாரம் வகுத்து, அன்பு ஓர் உயிர்ப் பண்பென்றும், அது மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததென்றும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்; அதன் சிறப்பை உடன்பாட்டு முகத்தாலும் எதிர்மறை முகத்தாலும் மக்கள் நன்கு உணருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

'அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையார் என்பு முரியர் பிறர்க்கு''

என்பது அவர் யாத்த திருக்குறள் வெண்பாவாகும். அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன்படாமையின் எல்லாப் பொருளாலும் தமக்கே உரியர்; அன்புடையார் அவற்றாலேயன்றித் தம் உடம்பாலும் பிறர்க்கு உரியர் என்பது அறிஞர் தெருட்டிய பொருளுரையாகும். இக் கூற்றுக்கு இலக்காக வாழ்ந்து தம் உயிரையே திரணமாக மதித்த ததீசி முனிவர் சிபிச் சக்கரவர்த்தி முதலியோர் இக்கூற்றுக்கு உயிர்ச் சிலைகளாக, உயர் நோக்கினராக புகழ் நிறுத்தியவாற்றை வரலாறுகளில் பரக்கக் காண்கிறோம். ஒரு வீரன் தான் வெற்றி காண்பதற்கு ததீசி முனிவரின் எலும்பு ஆயுதமாக்கப் படுங்கால் அமையுமென

அறிந்து, அவரது எலும்பை உபகரிக்குமாறு வேண்ட அவர் தயங்கிறாரா? அன்பு அவரையாட்கொண்டது: "உதவினேன் பெறுக" என்று அன்பினால் பிணிப்புண்ட முனிவர் கேட்டனான்று எலும்பைக் கொடுத்து தான் உயிர் நீத்தாரல்லவா? சிபிசக்கரவர்த்தி தன்னகம் புக்க குறு நடைப் புறவின் தபுதியஞ்சிச் சீரைபுக்ரு தேவர்களின் பாராட்டைப் பெற்று மீண்டும் உயிர் பெற்றானன்றோ?

மக்களை மாக்களிற் பிணிப்பது அன்பு; தாயைச் சேயோடு பிணிப்பது அன்பு; சக்தியைப் பதியோடணைப்பது அன்பு; ஜீவான்மாவைப் பரமான்மாவோடு இணைப்பது அன்பு; உயிர்க்கு உடலோடு அமைந்த இயையும் அன்பே, எனவே உலகம் பூராவும் அன்பு மயமே. இவ்வன்புதான் இடத்திற்கேற்ப பாசம், காதல், பக்தி எனப் பெயர் வேறுபாடு பெறுமேயன்றிக் குண வேறுபாடு பெறுவதில்லை: உலகமே அன்பென்னும் அடிப்படையிலேயே வளருகின்றது. "அரிது, அரிது மானிடராதல் அரிது" ஏன்? மானிடப் பிறப்பிலேயே உயிர் உடம்பின் தொடர்ச்சிக்குப் பயன் அன்புடைமையாகின்றது. பிறர்க்குப் பயன் பிறவியின் தனிப்பெரும் பயன்: அன்புடைமையின்றேல் வாழ்க்கை முழுச் சுயநல முடையதாக எல்லாப் பொருளாலும் அவர் தமக்கே உரியதாகப் பரந்த நோக்கின்றி வெளி உலகோடு தொடர்பின்றி சமூகத்திற் தொடர்பின்றிப் பிறந்தார், வாழ்ந்தார், இறந்தார் என்றளவில் நின்று விடும்.

மகாத்மா காந்தியை, யேசுக்கிறீஸ்து நாதரை, புத்தர் பெருமானை, முகம்மது நபியை உலகம் போற்றுவதேன்? அவர் தம் புகழ் என்றும் நிலவுவதேன்? அவர் காட்டிய அன்பு மார்க்கம் அன்றோ இதற்குக் காரணம். மகாத்மாகாந்தியின் அஹிம்சைக் கொள்கையே இந்தியாவுக்கு வெற்றியைத் தந்தது. அவரைப் பலவழிகளில் ஆட்சிப்பீடம் துன்புறுத்திய ஞான்றும் அன்பின் வரம்பைக் கடந்தாரா? இயேசு

கிறிஸ்து நாதரை யூதர் முள்முடி குடிவைத்தபோதும் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி அன்றாட்கு யாதும் தீங்கிழையாது இவர்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாதிருக்கின்றார்கள். இவர்களை மன்னியும் பிதாவே என அவர்கள்மேல் அனுதாபம் காட்டுகிறார் அல்லவா? தன்னைக் கொல்ல துப்பாக்கியாற்சுட்டகோட்சேஇடத்துகாந்தியடிகள் அனுதாபம் காட்டினரல்லவா? அவனைத் துன்புறுத்த வேண்டாம் என்று அயலிலுள்ளவர்களை வேண்டிக் கொண்டார். இஃது அவரின் அன்பு மார்க்கம். ஏன்?

"அன்பின் வழிய துயர்நிலை அஃதிலார்க்கென்பு தோல் போர்த்த உடம்பு"

மக்கள் சட்டகத்தைப் பெற்றுற்போதாது. அதன் விசைக் கருவியாகிய அன்புடைமையைப் பெற்றுல்தான் வாழ்க்கை மலரும், வாழ்க்கை மலராக்கால் மக்கட் பிறப்பு வீண்: அது பாலை நிலத்தின் கண் நீர் வற்றிக் காய்ந்த மரம் தளிர்ந்தது போலாகும். எனவே அன்புடைமை மகத்தானது. எவராலும் பெறத்தக்கது, எவரும் விரயஞ்செய்யத்தக்கது: பொருட்செலவீன்றி விரயஞ்செய்யத்தக்கது: ஆதலால் மக்கள் யாண்டும் அன்புடையதாக வாழ்ந்து மக்களின் பாராட்டுடன் கூடிய பெருமதிப்பைப் பெற்று பூமியில் அழியாப் புகழை நடவேண்டுமானால் அன்புடையராதல் வேண்டும். மகாத்மா காந்தியடிகள், இயேசு கிறிஸ்துநாதர் போன்ற மேதாவினைப் போன்று மன்பதைக்கு உய்நெறிநூட்டத்தம் உடம்பையே அர்ப்பணிக்கும் அளவிற்கில்லாவிட்டாலும் உயிர்களிடத்து காருண்யம் உள்ளோராக வாழ்ந்தோமானால் திருவள்ளுவர் கூற்றுக்கு நீதி செய்தோராவோம்.

"அன்பிலா ரெல்லாந் நமக்குரியர் அன்புடையாரென்பு முரியர் பிறர்க்கு" —திருக்குறள்

ஐ. ஞானதாசன்
பிரிவு 12B

மறக்க முடியாத

பிரயாணம்

1971 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 5 ஆம் திகதி அதிகாலை 6-30 மணியளவில் ஹாட்லி விளையாட்டு மைதானத்தில் ஒரே ஆரவாரம்: ஆம்! விடுதித்தின விழாவுக்காக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது விடுதியின் மேல்மாடி மாணவர்கட்கும் கீழ்மாடி மாணவர்கட்குமிடையிலான உதைபந்தாட்டப் போட்டி. போட்டியின் ஆரம்பத்தின் மத்தியிலே பேரதிர்ச்சி தரும் செய்தி யொன்று "பயங்கரவாதிகளின் அட்டகாசத்தால் இன்றிலிருந்து கல்லூரிகள் மூடப் படவேண்டும் என்று.

கல்லூரியும் 10 மணிக்கே மூடப்பட்டது. தூரவிடத்து மாணவர்களை விட மற்றெல்லாரும் துள்ளிக்குதித்து அவசரம் அவசரமாகப் பெட்டிகளை அடுக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். திருகோணமலை நண்பர்களும் நாமும் "இன்று பி.ப. 1-15 பஸ்ஸில் புறப்படலாம்" என்று எண்ணியிருந்தோம். "தூர இடங்களுக்கு பஸ்சேவை இல்லை" என்ற செய்திகேட்டு திடுக்கிட்ட நாம் புகையிரத சேவைபற்றி விசாரித்தோம். அதுவும் அப்படியேதான். வீடுகளுக்குத் தந்தி கொடுப்போம் என்றால் அதுவும் முடியவில்லை.

அடுத்தநாள் யாழ்நகர் சென்றுவந்த ஒருவரின்மூலம் "யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருமலைக்குக் காலை 8 மணிக்கு ஒரு பஸ்சேவை உண்டு" என்பதைக் கேள்விப்பட்டோம். ஒரே ஆனந்தம். எமது ஆனந்தத்தைக் கண்டு கண்டி, நாவலப்பிட்டி போன்ற இடத்து மாணவர்களுக்கு ஒரே ஆத்திரம் எமக்கு அன்று இரவு நித்திரையே வரவில்லை. ஒருவாறு சுஷ்டப்பட்டுக் கண்ணை மூடி நித்திராதேவியை அழைத்துக்கொண்டோம்.

அதிகாலை 4 மணிக்கே நான் எழுந்து விட்டேன். மற்றவர்களையும் எழுப்பிப் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகினோம். 6 மணிக் கெல்லாம் பஸ் நிலையத்தை அடைந்துவிட்டோம். கொடிகாமம் பஸ்

ஸில் செல்லும்போதே திருமலை பஸ்ஸில் செல்வதாக ஒரு பிரமை; அதில் ஒரு மகிழ்ச்சி. கொடிகாமத்தில் இறங்கிநின்று வரும் பஸ்கள் எல்லாவற்றையும் ஓடி ஓடிச் சென்று பார்த்து அந்தரப்பட்டுக்கொண்டு நின்றோம் உறுமிய சத்தத்துடன் வந்தது ஒரு பஸ் உற்று நோக்கினோம் "திருகோணமலை கடுகதி" ஒரேயானந்தம் எல்லோரும் சேர்ந்து கைநீட்டி வரவேற்று மறித்தோம். பஸ் நின்றது. எல்லோரும் எம்மை உற்றுப்பார்த்தனர். எமக்கோ சிரிப்பு; ஆனால் அவர் பார்த்ததற்கும் நியாயம் உண்டுதானே. எங்கள் ஏழுபேரிலும் இருவர்தான் நீளக் காற்சட்டை அணிந்திருந்தனர். ஏனையோரில் நானும் நண்பன் ஒருவனும் நீலக் காற்சட்டை அணிந்திருந்தோம். எல்லோரும் வாலிப மட்டம்; இதைவிட எமது ஆரவாரிப்பு வேறு; "அண்ணே மலைக்கு 7 ரிக்கட்!" "மலைக்கு 7 ரிக்கட்!"

ரிக்கட்டுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு மாதிரியாகப் பெட்டிகளையும் வைத்துவிட்டு முச்சுவிடமுடியாத அந்த நெருக்கத்துக் கலந்தோம். "நானும் மற்றைய நீலக் காற்சட்டைக் காரனும் மிதிபலகையில் நின்று சுவாரசியமாகக் கதைத்துக் கொண்டே சென்றோம்.

"ஆனையிறவில் பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. இரானுவவீரர் சிலரும் பொலிஸ் வீரரும் தமது துப்பாக்கிகளை நீட்டிக் கொண்டு ஓடிவந்தனர். எல்லோரும் தத்தம் பெட்டிகளைத் திறந்து காட்டினர். தமது துப்பாக்கியின் கத்தி முனைகளாலும் கிளறிக் கிளறிப் பார்த்துவிட்டு ஒருபடியாக விட்டனர்.

அடுத்ததாகக் கினிநொச்சியில் இரண்டு பொலிசார் நின்று மறித்தனர், மிதிபலகைப் பிரயாணிகளாகிய நாம் முதலில் இறங்கினோம்; ஒவ்வோர் கதவருகிலும் ஒவ்வொருவராய் நின்று எல்லோரையும் சோதித்தார்கள். இளைஞர்களிடம் பெயர்கேட்டு மேலும் சில வினாக்களை விடுத்தனர். பஸ்ஸில் ஏறிப் பெட்டிகளைச் சோதித்துவிட்டு விடை கொடுத்தனர். பஸ் விரைந்தது.

“முறிகண்டியில்” பஸ் நின்றது. ஒரு ஜீப் வண்டியில் இருந்து இரண்டு பொலிசார் வந்தனர். பழக்கப்பட்ட நாம் பெயரையும் கூறி, சட்டைப் பைகளையும் உதறிக் காட்டிவிட்டு நகர்ந்தோம். கடையில் சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். ஒரு பொலிஸ் அதிகாரிவந்து ஏதோ சிங்களத்திற் கதைத்தார். மௌனம் சாதித்தோம். ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். “We are coming from Hartley College Hostel” என்றோம். “You are young boys be careful” என்று கூறிச் சென்றார். முறிகண்டியிலிருந்தும் பஸ் புறப்பட்டது. பிரயாணிகளிடையே பயங்கரவாதிகளைப் பற்றி ஒரே குசகுசப்பு, எங்களையும் சிலர் இடையிடையே கண்ணைக்கினர். நின்று கால்கள் வலியெடுக்கத் தொடங்கின. இருவரும் மிதிபலகையில் அமர்ந்துவிட்டோம். நீண்ட தூரம் பஸ் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

வவுனியா வந்தது. இடையில் இரு இராணுவ வீரர்கள். அவர்கள் சைகை காட்டமுன்பே பஸ் தனது வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டது. பஸ் நின்றது. வழக்கம்போல் கண்டக்டரும் நானும் மற்றைய நீலக் காற்சட்டைக்காரனும் விரைந்து இறங்கினோம்—விரைவாக விசாரணைகளிலிருந்து தப்புவதற்காக. ஆனால் .... இறங்கியதும் கண்டக்டர் முன்னுக்குச் சென்றுவிட்டார். பின் கதவருகே ஓடிவந்த ஒரு இராணுவ வீரன் “ஐசே நகின்ட நகின்ட” (ஐசே ஏறு ஏறு) என்றான் அதிகாரத் தொனியில் துப்பாக்கியை நீட்டியபடியே கலக்கத்துடன் ஓடி ஏறினோம். கடைசியாக ஏறிய என்னைத் தன் துப்பாக்கிமுனையால் தள்ளியே விட்டார். உடனே எனக்குத் தொண்டையினுள் எரிந்து கொண்டு மூக்கில் வந்தது கோபம். என்ன செய்வது? வந்தது தன்பாட்டிலே அடங்கியது. முன் கதவருகில் நின்ற இராணுவ வீரனிடம் அதட்டலுக்கும் மிரட்டலுக்கும் மத்தியிற் பதிலளித்துத் தப்பினோம்.

அந்தக் ‘கிரகக் கழிவினிருந்து’ தப்பினோம். வவுனியா பொலிஸ் நிலையத்தில் பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து சோதனைகள். ஓர் இராணுவ கமாண்டர் ஏதோ

கண்டக்டருடன் கதைத்துவிட்டு கொடி காமத்தில் ஏறியவர்கள் யார் யார்? என்றதும் எங்கள் ‘செற்’ போய் நின்றது அவன் முன்னே. அவனுடன் வேறும் சில பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் எம்மை உருட்டி உருட்டி வினாவினார்கள். அவர்களின் மீசைகளும், கண்களும், துப்பாக்கிகளும் கூட எம்மைக் கேள்வி கேட்கத் தயங்கவில்லை. திருப்தியில்லாத மையினாலோ என்னவோ எம்மை உள்ளே அழைத்துச் சென்றதும் மேலும் பல வினாக்களை விட்டெறிந்தனர். நின்ற வாலிபர் கூட்டத்தில் எமது கல்லூரி மாணவனல்லாத ஒருவனும் நின்றான். அவன் முகச் சவரம் செய்து பல நாட்களாக இருக்கவேண்டும். சந்நியாசிக் கோலமாக இருந்தது. அவனைப் பார்த்து ஓர் இராணுவ வீரன் “டேய் என்னடா காசிக்குப் போறதாடா ராஸ்கல் வீட்டுக்குப் போய் சேவ் எட்டா” என்றான். இதற்குள் உள்ளேயிருந்து வந்த ஒரு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நாம் காட்டுவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதைக் கேட்டு “Don’t worry about them” என்று கூறிக் கொண்டே எமக்கு விடை தந்தார்.

இதற்குள் பஸ்ஸினுள் இருந்த சிலர் நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். உற்று நோக்கினேன் “இந்தப் பெரடியங்களை ஏனப்பா ஏத்தினீர்கள் பெரிய சிரமம்” என்று கண்டக்டருடன்தான் அந்த நச்சரிப்பு. எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. ஆனால் ஒன்றும் பேசாது இருந்தேன். வவுனியாவிலிருந்து புறப்பட்டபின் நீண்ட தூரம் சோதனைகள் இல்லை.

திருகோணமலையிலிருந்து 3 மைல் தொலைவிலுள்ள அதுராதபுரசந்தி என்ற இடம் வந்தது. பஸ்ஸின் முன்னே மூன்று இராணுவ வீரர்கள் தமது துப்பாக்கிகளை நீட்டிக் கொண்டே வந்தனர். பஸ் நிறுத்தப்பட்டதும் இறங்கினோம். அனைவரும் கதவருகிலிருந்து இரண்டு யார் தொலைவில் நின்றபடியே ‘Hands up’ ‘Hands up’ என்று கத்தினார்கள். கைகளை உயர்த்திய படியே நடந்தோம். பஸ்ஸில் இருந்த ஏறக்குறைய 120 பிரயாணிகளும் இறங்கி முடியும்வரை நடந்து கொண்டேயிருந்தோம். கைகள் வலி எடுத்தன. டேய்

கையை விடுவோமடா என்று கேட்ட படியே நாம் இருவர் கைகளை மெல்லெனக் கீழே இறக்கினோம் 'Hands up ஓய்' என்று அதட்டிய ஒரு பயங்கரத் தொனிகேட்டு நடுக்கத்துடன் உயர்த்திக் கொண்டே நடந்தோம். Hands up விடயங்களைச் சினிமாப் படங்களில் பார்த்த எனக்கு ஏதோ நாம் படத்தில் நடிப்பது போன்ற கற்பனையும் பிரமையும் தோன்றியது. பெட்டிகள் சோதிக்கப்பட்டன. பின்னர் ஏறிக்கொண்டோம்.

பின் பஸ் திருகோணமலையைச் சென்றடையும்வரை ஒரே சிரிப்பும் களிப்பும் தான். வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத இப் பிரயாணத்தை எண்ணி எண்ணிச் சிரித்தோம். பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியதும் ஊரடங்குச் சட்டநேரத்தின்முன் வீடு செல்வதற்காக எல்லோரும் அவசரம் அவசரமாக 'good bye' கூறிப் பிரிந்தோம்.

கெ. தவராசா
12-ம் தரம் உயிரியல்

நாடோடிகள்

குமக்கெனச் சொந்த இடம் இல்லாது இடம் விட்டு அலைந்து திரிந்தவர்களையே நாடோடிகள் என்று அழைத்தனர். இவ்வாறு இடம் விட்டு இடம் சென்ற சாதியாரைப் பற்றிய அழகான வரலாறு பழைய ஏற்பாடு என்னும் விவிலிய நூலிற்கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் மிருகத்தோலை ஆடையாக உபயோகித்தனர். கரடுமுரடான ஆயுதங்களைக் கொண்டு வேட்டை யாடியும் மந்தை மேய்த்தும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் தமது கூடாரங்களையும் உடைமைகளையும் கட்டிக் கொண்டு ஓர் இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்திற்குத் தமது குலத் தலைவர் முன் சென்று வழிகாட்டச் செல்வர். வழிகாட்டும் முதியவரே இனத்தவரின் தத்தை எனப்படுவர்.

நாடோடிகள் தோலினாலும் கம்பளத்தினாலும் அமைந்த கூடாரங்களையும் இலேசாக எடுத்துச் செல்லக்கூடிய பொருட்களையும் வைத்திருப்பர். இவர்களுடைய வாழ்க்கையில் கொள்ளையடிப்பது மிகப் பெரிய சம்பவமாகும். இவர்கள் திறமை மிக்க குதிரைப் படையை வைத்திருப்பர்; மொங்கோலியர் சண்டைகளிற் சித்தியடைந்தமைக்கும் 13-ம் 14-ம் நூற்றாண்டுகளில் பெரியதொரு நிலச் சாம்ராச்சியத்தை ஏற்படுத்தியதற்கும் ஒரு காரணம் திறமைமிக்க குதிரைப் படைகளேயாகும். அராபிய படையெடுப்புகள் வெற்றியீட்டியதற்கு இக் குதிரைப் படைகளும் அவர்கள் தம் தலைவருக்கு அடங்கி அவர் சொற்படி நடந்ததுமேயாகும். இக்குணம் எல்லா நாடோடிகளிடமும் காணப்படுகின்றது.

பாலேவனப் பிரதேசம் வயல் நிலங்களுக்குச் சமீபித்திருந்தபடியால் பாலேவனத்து நாடோடிகள் அடிக்கடி வயல் நிலப் பிரதேசங்கள் மீது படையெடுத்து வந்தனர். வரட்சி ஏற்படுங் காலங்களில் உணவுக்காக இடம் விட்டு இடம் அலைந்து திரிந்தார்கள். ஆரியர் இவ்வாறுதான் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தார் கெளன்றும். இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் ஐரோப்பாவுக்குச் சென்றன ரென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்; செமிட்டிக் சாதியாரென்று மற்றொரு சாதியினர் அராபியப் புல்வெளிகளிலிருந்து புறப்பட்டு எகிப்து பலஸ்தீனம் மெசப்பொட்டேமியாச் சமவெளி என்பவற்றை அடைந்தனர்;

முகம்மதுநபி அவர்கள் இறந்து சில வருடங்களின் பின் இஸ்லாத்தைப் பரப்பிய நாடோடிக் கோஸ்டி மத்திய ஸ்பெயினிலிருந்து மத்திய ஆசியாவரை பரந்த ஒரு பெரிய சாம்ராச்சியத்தைத் தாபித்தனர். மற்றொரு பெரிய சாம்ராச்சியம் மொங்கோலிய நாடோடிகளால் ஜெங்கிஸ் தான் தலைமையில் தாபிக்கப்பட்டது. மொங்கோலியர் சீலவையும் மேற்கு ஆசியா முழுவதையும் வெற்றி கொண்ட பின் ஹங்கேரி, போலந்து ஆகிய தேசங்கள்

வரை முன்னேறினார்கள். ஹூனரும், கோதியரும், வாண்டல்ஸ் சாதியாரும் உரோமராச்சியத்தை அழித்தார்கள். குஷன் சாதியார்போன்ற பல சாதியினர் இந்தியாவில் புதிய இராச்சியங்களைத்தாபித்தனர். பாபர் என்ற நாடோடிச் சாதியைச் சேர்ந்த மொகலாயச் சக்கரவர்த்தியால் மொகலாயராச்சியம் இந்தியாவில் தாபிக்கப்பட்டது.

சீனாவிடமிருந்து நாடோடிகளின் படையெடுப்பால் பெரும் ஆபத்து உண்டானது. நாடோடிகள் படையெடுப்பைத் தடுப்பதற்காகவே சீனப் பெருஞ் சுவர் அமைக்கப்பட்டது. நாடோடிகள் ஒரு நாட்டிலிருந்து பிறநாட்டிற்குச் செல்லும்போது பண்டங்களையும் எடுத்துச் சென்றனர். அராபியர்கள் மாணிக்கம் முத்து வாசனைச் சரக்குப்போன்ற பண்டங்களைப் பாரதீகக் குடாக் கடலுக்கும் தெற்கு அராபியத்துறைகளுக்கும் கொண்டுபோயிறக்கினர். பின்னர் அங்கிருந்து நில மார்க்கமாக இவை பெட்ரா, அலெக்ஸாண்ட்ரியா, பாக்கத்தா, டமாஸ்கஸ், அண்டியோக் என்னுமிடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இவ்வாறே சீனப் பண்டங்களைப் பாதியர் உரோமராச்சியத்துக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். இன்று சகாராவிலுள்ள நாடோடிச் சாதியாரின் இருப்பிடமாகவே காணப்படுகிறது. இவர்களை நிரந்தரமாகக் குடி

யேற்றுவிக்க சமீபகாலத்தில் முயற்சி நடைபெற்று வருகின்றது. அல்ஜீரியாவையடுத்த சஹாராப் பாலைவனத்தில் கிணறுகளைத் தோண்டி நீர் வசதிகளை ஏற்படுத்தப்பிரெஞ்சு அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்து வருகின்றது. நாளடைவில் இக் கிணறுகளின் துணை கொண்டு நாடோடிகள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு விவசாயிகளாக அமர்ந்து விடுவார்கள். சோனியத் ரூஷ்யாவிலும் மேற்கு ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் பெரிய நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஹோபி, நவஜோ என்ற இந்திய நாடோடிகள் விவசாயிகளாக வாழ்வு நடத்துகின்றனர்.

வேறொரு விதமான நாடோடி வாழ்வு உலகின் சில பாகங்களில் காணப்படுகின்றது. உயர்ந்த பீடபூமியில் மழை கூடுதலாகப் பெய்வதால் அங்கு வளரும் புல்லை மந்தைகட்கு உணவாகக் கொடுக்க உயர் பீடபூமிகட்கு வருகின்றனர். புல் மேய்ச்சல் முடிந்ததும் மீண்டும் தம் இடத்திற்குச் சென்று விடுகின்றனர். இத்தகைய நாடோடிகள் பமீர் பீடபூமியிலும் சுவிற்சலாந்திலும், நோர்வேயிலும், மத்திய ஸ்பெயினிலும், தெற்கு சேர்மனியிலும் இப்பொழுது காணப்படுகின்றனர்.

செ. இ. செல்வகிருபா

12 கலை

OUR EXAMINATION RESULTS

J. S. C. (N.P.T.A.) Dec. 1971

1 Annarasa A.	45 Ragavan S. Maths
2 Arumugarasa R.	46 Rathakrishnan N.* Eng.
3 Balakrishnan V.* Tam, Maths, Hind.	47 Raveendranathan N.* Maths, Hind.
4 Balachandran S.* Hind., Tam.	48 Rasendra S.
5 Gunabalan N.	49 Rajaseelan R.* Maths, Eng., Christ.
6 Gunendra G.	50 Raveendran A.* Eng., Gen. Sc.
7 Ganeshadasan N. Eng.	51 Raveendran K.
8 Ganeshalingam K. Hind.	52 Sundaravel V. Hind.
9 Geevan A.	53 Sri Ramanathan P. Hind.
10 Indrasenan A.	54 Santhiriligam R.
11 Jeevanayagam P. V.* Art	55 Shanmuganathan S. Hind.
12 Jegathkumar K.	56 Sivakumaran K. Hind.
13 Kunaseelan S.	57 Sivam S. Hind.
14 Kugathasan V. Hind.	58 Sivachandran S. Hind.
15 Krishnarajah S.* Maths, Eng, Hind.	59 Sriskandarajah N. Hind.
16 Kananathan M.	60 Sriskandarajah K. Gen. Sc., Hind.
17 Kumarasiri M.	61 Sivakandan S. Eng.
18 Kuganathan S.	62 Sivakumar P.* Tam., Maths, Art Hind.
19 Krishnakumar B.	63 Sivaram S.
20 Kangesachandran S. Hind.	64 Sivaraman V.* Maths, Eng, G. Sc. Hind.
21 Kuganesan B.* Maths, Eng.	65 Sivagnanam K.
22 Krishnakumar K.	66 Sivanandan K. Hind.
23 Ketheeswaran N.	67 Sivanandam M. Hind.
24 Logeswaran N.	68 Sooriyakumar S. Art
25 Manoranjitharajah S. Hind.	69 Selvarajah K. Hind.
26 Murugamoorthy K. Art	70 Santhirakandan K.
27 Manoharan R. Hind.	71 Sivakumaran S.
28 Mahendrarajah T.	72 Sivanesan T. Hind.
29 Mohanadas R.	73 Sivanandamudaliyar N.
30 Muhunthanathan A.	74 Sivaram S.
31 Muruganandam P.	75 Sriram V.
32 Manobarasingam K.	76 Seeralan N. Hind.
33 Mahendrakumar G. Hist.	77 Selvalingam S.* Gen. Sc.
34 Nakkeeran K.	78 Selvarajah V.
35 Nadarajasundaram K.	79 Selvakumar S.
36 Nithiyandandan T. Art, Maths	80 Tharmarajah T.
37 Navarathinarajah R. Hind.	81 Thavendrasingam T.
38 Puwaneswaralingam A.* Hind., Eng.	82 Theivendrarajah N.
39 Punniathan K.	83 Thaveswaran N.
40 Poonkunranar A. Hind.	84 Thayaparan S.
41 Pushparajah V. Maths	85 Thevakumar T.
42 Pulendran K.	86 Thevarajah S. D.
43 Pushparajah V. Maths, Eng.	87 Thevanathan S. Art.
44 Paskaran P. Maths, Eng.	88 Thevanandan S. Maths

- 89 Uthayasingam R.
 90 Varatharasan S.
 91 Vamadevan K. Hind.
 92 Vairamani P. Hind.
 93 Vasan K. Eng.
 94 Vamadeva T.
 95 Yoganathan P. Maths, Hind.
 96 Yogendran N. Maths, Art.

* Passed in the First Division

G.C.E. (O/L) Exam. Dec. 1970

(Those who passed in 6 subjects)

1 Anton Yoganandam M.	35 Mohan E.
2 Arthur Ganendiram S.	36 Manoharan S.
3 Arulananthan K. Am.	37 Maniccam V. Maths.
4 Balasundaram S.	38 Nagarajah S.
5 Balasubramaniam K.	39 Navaratnarajah S.
6 Balakumar B.	40 Premkumar S.
7 Balasingam S. Phy., Am.	41 Prabaharan K. Pm. Am.
8 Balasubramaniam R. Hind.	42 Premnath K.
9 Chandrasegaram R.	43 Premlal Kumarasiri V. Christ., Pm., Phy.
10 Daniel Sathiamoorthy T.	44 Piriadarsan K.
11 Deivendram S. Pm.	45 Perinpanathan T.
12 Deivendra N. Pm.	46 Pararajasegaram S.
13 Eswaramohan N.	47 Packiaratnam S.
14 George Rajamanoharan R.	48 Ramajeyam S.
15 Ganesharajah T.	49 Rajasingam S.
16 Jeyatheesan K., Maths	50 Reginald Jeyaranjan J. Christ.
17 Jeyasundarakumar R.	51 Ramkumar M.
18 Jeyarajasingam P.	52 Radhakrishnan S.
19 Jeyakumar S.	53 Rajadurai J. R.
20 Kaneswaran N.	54 Raveendran K.
21 Ketheeswaran K.	55 Rajalingam B. Maths
22 Kulasabanathan K.	56 Selvakiubai E. S. Maths
23 Kulasingam G. D. M.	57 Sri Palanivel R.
24 Kalarooopan T. Phy., Hind.	58 Selvalingam M.
25 Kasithasan	59 Srinivasan S. Hind., Maths
26 Kunenthirarajah K.	60 Sivanolipava S. Hind.
27 Kularatnam K. Pm.	61 Shanthikumar M.
28 Kathirgamadas T. Maths	62 Srichandra R.
29 Karunanithy K.	63 Sundaramoorthy V.
30 Loganathan D. Pm.	64 Sivasothy T.
31 Mahendran N.	65 Sathanandan P. Hind.
32 Muraleetharan S.	66 Sathiamoorthy A. Chem., Phy., Pm., Hind.
33 Mahadevan K.	67 Shanthakumar M. Pm, Phy.
34 Mehanathan V.	68 Sithambaresan S. Chem., Phy., G.Dr.
	69 Sivakumaran S. Pm.
	70 Sriskandarajah A. Phy.
	71 Srikantha T.
	72 Sivasubramaniam S. Pm.
	73 Sutharsan B. Chem., Phy.
	74 Sundaralingam S.
	75 Senthivel N.
	76 Senthurajah S.
	77 Selvajane T. Phy.
	78 Soundararajah Pm., Am.
	79 Srikanthan S.
	80 Selvakumar S. Christ.

81	Sriskandarajah
82	Sritharan R.
83	Sivapadasundaram M.
84	Sivanesan S.
85	Sivakumar S. R.
86	Shanmugarajah K.
87	Sivapathasundaram S.
88	Thavanesan W.
89	Tharmakulasingam S.
90	Thavarajan G.
91	Thirumal D.
92	Thavendran K.
93	Thiruneelakandan M.
94	Thurairajah C. Pm.
95	Thamilalagan K. Pm., Am.
96	Thivyakumar V. Pm.
97	Tharmakulasingam A. Maths
98	Tharmapathy K.
99	Vasanthan V.
100	Vigneswaran K.
101	Vithiyapathy T.
102	Yogeswaran K.
103	Yogarajah V.
104	Yoganathar S.

G.C.E. (O/L) Exam. Dec. 1970

(Those who passed in 5 subjects)

1	Charles Rajkumar A. Maths
2	Gunathas P.
3	Kathirgamanathan S.
4	Mahendran K.
5	Mohan K. Maths
6	Maheswaran S.
7	Rasanayagam S.
8	Rajendra K.
9	Raveendran K.
10	Sujendranath S.
11	Sivaraman S.
12	Uthayakumar M. Maths
13	Yoganantharajah R.

G.C.E. (A/L) 1970 Science

1	Ampibaipaban S. Pm., Am.	3	Subject
2	Balasurendran V.	3	"
3	Fernandez G. C. J.	3	"
4	Gnanathas P.	3	"
5	Jeyakumar P. Am.	3	"
6	Jeyarajah S. Am.	3	"
7	Kandasamy S.	4	"
8	Paheerathas C. Pm.	4	"
9	Prabakaran T.	3	"
10	Ramakrishnan T.	3	"
11	Rajendran M.	3	"
12	Ravindran V. Am.	4	"
13	Rajeswary A.	3	"
14	Sivakumar N.	3	"
15	Sivaskanda S.	3	"
16	Sugunthan B.	3	"
17	Sri Jayantha M. Am.	4	"
18	Selladurai T.	3	"
19	Thamotharampillai S.	3	"
20	Umakandan S. Pm. Am.	3	"
21	Vijeyakumar S. Pm., Am.	4	"
22	Vijeyakumar V.	3	"

G.C.E. (A/L) 1970 Arts

1	Jeyasundaram S.	3	Subject
2	Mariaratnam S.	3	"
3	Mahendran N.	3	"
4	Sritharan M.	3	"
5	Sivanathan P.	4	"

N.P.T.A. 1970/1971

Oratory Tamil

R. Narendran (Inters) 3rd Place

English

R. Rudraraja (Seniors) 2nd Place

J. Jeyaseelan (Inters) 3rd Place

Essay Tamil

R. Nadarajasunderam (Seniors) 3rd Place

N. P. T. A. DECLAMATION CONTEST

N. Sivakumar
Eng. Post Seniors
1st Place

J. R. Rajadurai
Seniors English
2nd Place

J. R. Jeyaseelan
Eng. Inters
3rd Place

Declamation Contest
Navaly Y. M. C. A.

K. Karunanithy
Won Gold Medal

OUR OLD BOYS IN THE NEWS

Prominent Social Worker

Mr. Sam T. Solomons
Art Teacher 1921—1944
Appointed J. P.

Winner of the
Ranjan Herat Gunaratne
Memorial Prize.

M. Sreetharan
Engineering
(Part I) Exam. Aug. '71

Sports Section

REPORT OF THE PREFECT OF GAMES

Cricket : We had three teams. Our First Eleven didn't do well as we expected, and the results of the matches were very disappointing, but a few individuals excelled. Skipper A. Puvaneswaran was the best allrounder of the side. While M. Manoharadas had the distinction of scoring a century against Union College. Three of our players M. Manoharadas, J. R. Blanchard and V. Satkunaseelan represented the Jaffna Combined Schools' Under 18 Team. We had a very formidable Second Eleven Team but due to the disturbances in the Island we played only one match against Skandavarodhaya College—which we won comfortably.

Soccer : We had three teams in Soccer too. Our First Eleven had a number of experienced players but though they were individually good they failed to click as a team, and lacked shooting ability. However they did give a good impression of themselves. "Though they have lost a few matches I am sure they gave the spectators a very good account of their Football", says, Mr. P. Thiagarajah, Retired Physical Director, Jaffna Hindu College in a letter to the Principal. We have good talents in

the second and third teams and we trust we will do better in the years to come.

Badminton : We did exceptionally well in Badminton. We participated in the Jaffna Zonal Tournament Organised by the Ceylon Schools' Badminton Association both in the individuals and Team events. In the Under 14 age group N. Radhakrishnan won the singles championship while M. Yogendrakumar was the runner-up. These two won the Doubles with ease in their age group. In the Under 18 age group, M. Manoharadas and V. Satkunaseelan won the Doubles Championship while M. Manoharadas was the runner-up in the singles.

Athletics : We excelled in Athletics. Number of athletes won prizes at the various meets and showed improvements in every meet which was undoubtedly due to the regular and systematic training. Special mention should be made of T. Navaratnasingam who won the Second place in the Senior Group Javelin Throw, and the Fifth Place in the Discus Throw and B. Sivanesan who won the Fourth Place in the Under 15 High Jump in the Public Schools' Meet. The details appear elsewhere in this issue.

Thanks : My sincere thanks and appreciation to the various coaches and to the members of the Staff for their help and assistance given to me during the year.

COLOURS — 1971

Cricket :

A. Puvaneswaran	(S)
M. Manoharadas	(S)
J. R. Blanchard	(A)
V. Satkunaseelan	(K)

<i>Soccer :</i>	P. Anpalagan	(K)
	G. Theivendrarajah	(K)
	V. Mahalingasivam	(P)
	A. Paramanantham	(P)
	V. J. Figurado (Re-Award)	(A)
<i>Athletics :</i>	P. Anpalagan	(K)
	T. Navaratnasingam	(A)
	S. Karuneswaran	(S)
	T. Yoganathan	(S)

CHAMPIONSHIPS

<i>Under 19 :</i>	S. Karuneswaran	(S)
<i>Under 17 :</i>	S. Nadarajah	(T)
<i>Under 16 :</i>	T. Thevarajah	(A)
<i>Under 14 :</i>	B. Premachandra	(T)
<i>Under 13 :</i>	R. Mohanadas	(T)
<i>House Championship :</i>	Sherrard House	
<i>Relay Championship :</i>	Thamotharam House	
<i>Football Championship :</i>	Kanapathipillai House	

RECORDS

<i>Under 19 :</i>	T. Navaratnasingam	(A)	—	Javelin	143' 5"
	T. Yoganathan	(S)	—	800 M. (Zonal Meet)	2 M. 13.4 Sec.
<i>Under 17 :</i>	S. Nadarajah	(T)	—	{ Triple Jump	37' 11"
				{ Discus	109' 1"
	S. Manoranjan	(S)	—	{ 200 M.	25.8 Sec.
				{ 400 M.	61.2 Sec.
	N. Senthivel	(A)	—	{ 100 M.	12.6 Sec.
				{ Shot Put	33' 4½"

CUP AWARDS

<i>Donors</i>	<i>Event</i>	<i>Winner</i>	
Messrs. Diana & Co.	Inters Long Jump	S. Thangavel	(P)
Mr. K. Gunaratnam	Inters Track	T. Thevarajah	(A)
Mr. A. R. Joseph	Seniors Putt Shot	T. Navaratnasingam	(A)
Mrs. N. Vairamuthu	Seniors Javelin	T. Navaratnasingam	(A)

Mr. N. Nadarajah	Seniors 100 Metres	P. Anpalagan	(K)
Mr. P. Suntharalingam	Seniors Pole Vault	S. Karuneswaran	(S)
Mr. S. Panchalingam	Seniors 400 Metres	T. Yoganathan	(S)
Mr. P. Kumaraguru	Seniors 800 Metres	T. Yoganathan	(S)
Anonymous	Seniors 1500 Metres	P. K. Karunanithy	(K)
Mr. C. Balasingam	Best Performance	T. Navaratnasingam	(A)
Staff, Hartley College	Relays	Thamotheram House	

Sportsman of The Year :

P. Anpalagan (K)

Footnote : The initials given within brackets are those of the respective Houses.

C. Ratnavel,
Prefect of Games.

RESULTS OF MATCHES

School	Cricket 1st XI	Soccer 1st XI	Soccer 2nd XI	Soccer 3rd XI
1 Mahajana College	Drawn	Lost 2-3	Lost 2-1	---
2 Union „	Lost	---	---	---
3 Jaffna „	Won	Lost 0-2	Drawn 0-0	---
4 Jaffna Central „	Lost	Drawn 1-1	Lost 2-1	---
5 St. John's „	Lost	Lost 1-3	Lost 1-6	---
6 Skandavarodhaya „	Drawn	Won 1-0	Drawn 1-1	---
7 St. Patrick's „	„	Lost 2-3	Lost 1-2	Lost 0-1
8 Dharmapala Vid. Pannipitiya „	„	---	---	---
9 Jaffna Hindu College	Lost	---	---	---
10 St. Henry's „	---	Lost 1-3	Lost 1-2	---
11 St. Anthony's „	---	---	Drawn 0-0	Lost 0-1

RESULTS OF THE INTER-HOUSE AND THE JAFFNA (EASTERN ZONE) ATHLETIC MEETS

GROUP Under 13	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 15*	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 16	EVENT	ZONAL MEET
R. Mohanadas (T) K. Ravivarman (A) K. Krishnakumar (K) M. Seeralan (S)	100 M.	3rd	S. Thangavel	100 M.	1st	B. Sivanesan (K) K. Ketheeswaran (T) S. K. Raveendran (S)	H. Jump	1st
R. Mohanadas (T) K. Ravindran (K) K. Krishnakumar (K)	200 M.		N. Ganeshan K. Muruganandan	300 M.	2nd 3rd	S. Thangavel (P) S. Theivendran (J) G. Subramaniam (S)	L. Jump	2nd
M. Seerajan (S) K. Ravivarman (A) K. Manoharasingham (T)	L. Jump		K. Muruganandan P. Selvakumar	Hurdles	1st 2nd	S. Theivendran (T) G. Subramaniam (S) B. Sivanesan (K)	Pole Vault	
R. Premendra (T) M. Seeralan (S) P. Muralatharan (K)	H. Jump	2nd 1st	B. Sivanesan K. Ketheeswaran	H. Jump	1st 3rd	T. Thevarajah (A) V. Ponnuthurai (K) S. Sivandanan (T)	Discus	1st 3rd
N. Rathakrishnan (T) P. Sivakumar (S)	Hurdles *	1st 2nd	S. Thangavel N. Ganeshan	L. Jump	1st 3rd	T. Vithiopathy (T) S. Kuganoolipavan (K) K. Ketheeswaran (T)	Javelin	

199 + 200 290

HOUSE ATHLETIC CHAMPIONS

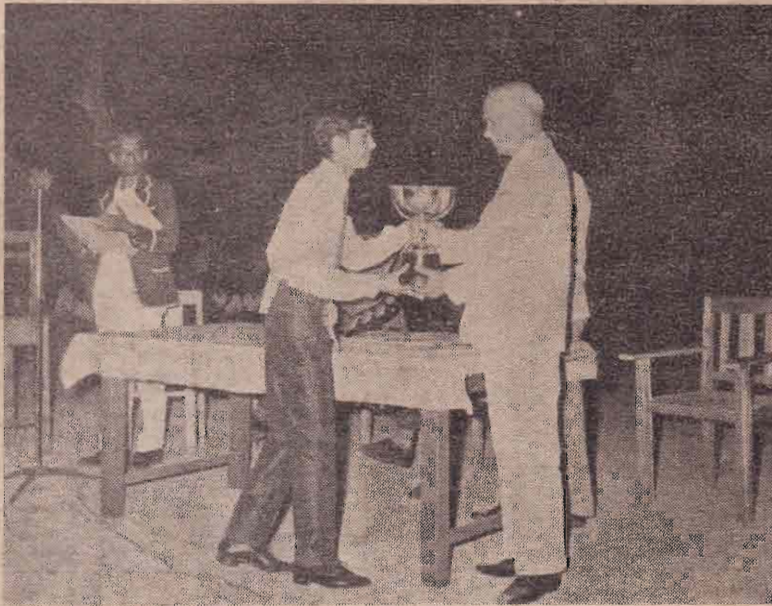
Sherrard House

SPORTSMAN OF THE YEAR '71

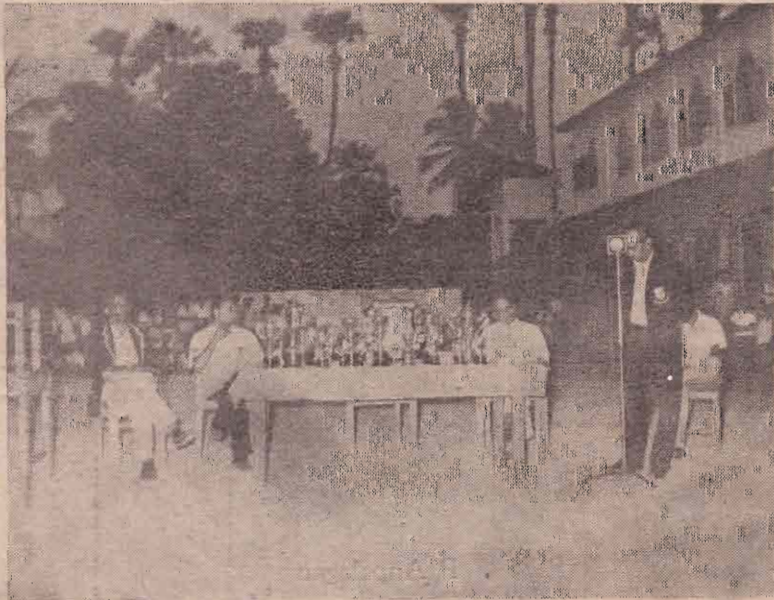

P Anpalagan

INTER HOUSE ATHLETIC MEET 1971

The Chief Guest Mr. C. Thanabalasingam
(Retd. District Judge)

The Principal welcomes the Guest

119+80

GROUP Under 14	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 15 *	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 16	EVENT	ZONAL MEET
B. Premachandra (T) T. Rajkumar (T) P. Harichandran (A)	100 M.	2nd 3rd	S. Thangavel B. Sivanesan	Shot Putt	1st 3rd	S. Thangavel (P) S. K. Raveendran (S) K. Kularatnam (K)	Shot Putt	1st
R. Kugadasan (K) B. Premachandra (T) T. Rajkumar (T) P. Harichandran (A)	L. Jump	2nd 3rd	B. Sivanesan K. Ketheeswaran	Discus	1st 3rd	S. Theivendran (T) G. Subramaniam (S) S. K. Raveendran (S)	Hurdles	2nd
B. Premachandra (T) T. Rajkumar (T) R. Kugadasan (K)	200 M.	2nd 3rd	K. Ketheeswaran	Javelin	1st	Under 17 N. Senthivel (A) K. Mohan (S) C. Raveendran (T)	100 M.	1st
E. Krishnakumar (K) M. Yogendrakumar (P) K. Thayaparan (S)	H. Jump		Under 16 S. Thangavel (P) T. Thevarajah (A) G. Manoharan (P)	100 M.	2nd	S. Manoranjan (S) N. Senthivel (A) G. Geevarajah (S)	200 M.	1st
S. Manoharan (A) G. Jeyarajan (A) P. Harichandran (A)	Hurdles	1st 2nd 3rd	T. Thevarajah (A) S. Thangavel (P) G. Manoharan (P)	200 M.	2nd	S. Manoranjan (S) K. Mohan (S) V. Satkunaseelan (K)	400 M.	1st
M. Kanagasabai (F) B. Premachandra (T) S. Jeyaratnam (P) C. Jeyarajah * (S) S. Roobendra * (S)	Shot Putt	2nd 3rd	T. Thevarajah (A) S. K. Raveendran (S) G. Subramaniam (S)	400 M.	1st 3rd	S. Manoranjan (S) K. Mohan (S) R. Kugadas (T)	800 M.	
					2nd	S. Sujendranath (P) K. Mohan (S) S. Sundaralingam (T) S. Nadarajah (T)	L. Jump	2nd 3rd

GROUP Under 17	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 19	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 19	EVENT	ZONAL MEET	GROUP Under 19	EVENT	ZONAL MEET
S. Nadarajah (T) K. Amirthalingam (S) S. Suntharalingam (T)	Triple Jump		P. Anpalagan (K) S. Vijayakumar (S) S. Sivakrishnananthan(S)	100 M.	1st 2nd	S. Karuneswaran (S) T. Yoganathan (S) R. Yoganathan (K)	H. Jump		S. Karuneswaran (S) T. Yoganathan (S) R. Yoganathan (K)		3rd
S. Nadarajah (T) S. Sujendranath (P) K. Amirthalingam (S)	H. Jump	1st	F. Anpalagan (K) S. Vijayakumar (S) T. Yoganathan (S)	200 M.	1st	S. Karuneswaran (S) V. Sugumar (S) S. Tharmakulasingam (K)	Pole Vault		S. Karuneswaran (S) V. Sugumar (S) S. Tharmakulasingam (K)		3rd 2nd
K. Amirthalingam (S) P. Balakrishnan (A) K. Nandakumar (T)	Pole Vault	2nd 3rd	T. Yoganathan (S) R. Alvapillai (S) V. Sivakumar (S)	400 M.	1st	T. Navaratnasingam (A) N. Srikantha (S) K. Mahendran (T)	Shot Putt		T. Navaratnasingam (A) N. Srikantha (S) K. Mahendran (T)		1st 3rd
S. Nadarajah (T) N. Senthivel (A) K. Fremnath (P)	Discus	2nd	T. Yoganathan (S) K. Karunanathy (K) R. Alvapillai (S)	800 M.	1st	S. Karuneswaran (S) S. Sooriyakumar (A) R. Yoganathan (K)	Hurdles		S. Karuneswaran (S) S. Sooriyakumar (A) R. Yoganathan (K)		
S. Sujendranath (P) S. Sundaralingam (T) V. Satkunaseelan (K)	Javelin	3rd 2nd 1st	P. Karunasathy (K) N. Rajakaruna (S) R. Alvapillai (S)	1500 M.	2nd	T. Navaratnasingam (A) S. Tharmakulasingam (K) K. Mahendran (T) V. Sugumar (S)	Javelin		T. Navaratnasingam (A) S. Tharmakulasingam (K) K. Mahendran (T) V. Sugumar (S)		1st 2nd
N. Senthivel (A) S. Nadarajah (T) S. Manoranjan (S)	Shot Putt	1st 3rd	S. Karuneswaran (S) P. Anpalagan (K) S. Vijayakumar (S)	L. Jump	1st	R. Yoganathan (K) K. Alvapillai (S)	300 M. Hurdles *		R. Yoganathan (K) K. Alvapillai (S)		2nd 3rd
S. Sujendranath (P) K. Amirthalingam (S) S. Sundaralingam (T)	Hurdles	1st	P. Anpalagan (K) V. Srisikandarajah (K) N. Mahesan (T)	Triple Jump	2nd	T. Navaratnasingam (A) N. Srikantha (S) S. Tharmakulasingam (K)	Discus		T. Navaratnasingam (A) N. Srikantha (S) S. Tharmakulasingam (K)		1st 2nd

Event	Under 13	Under 14	Under 15	Under 16	Under 17	Under 19
4 x 100 Metres Relay (Inter-House)	1 Thamotheram 2 Kanapathipillai 3 Sherrard	1 Thamotheram 2 Sherrard 3 Kanapathipillai		1 Paulpillai 2 Kanapathipillai 3 Abraham	1 Thamotheram 2 Paulpillai 3 Sherrard	1 Sherrard 2 Kanapathipillai 3 Thamotheram
4 x 400 Metres Relay (Inter-House)					1 Thamotheram 2 Abraham 3 Paulpillai	1 Sherrard 2 Kanapathipillai 3 Paulpillai
4 x 100 Metres Relay (Zonal)	Hartley 3rd place	Hartley 1st place	Hartley 2nd place	Hartley 1st place	Hartley 1st place	Hartley 1st place
4 x 400 Metres Relay (Zonal)					Hartley 1 place	Hartley 1st place

Note: (1) The order of the names under each group indicates the place won at the Inter-House Meet.

(2) The initials within brackets are those of the Houses.

(3) * Zonal Meet only.

THE HOUSE - OFFICE BEARERS 1971.

House	Master in Charge	Captain	Vice-Captain	Athletic Captain	Treasurer
SHERRARD	Mr. J. S. Rajaratnam	N. Sivakumar	M. Sivapetuman	R. Alvapillai	S. Sivakrishnanandan
THAMOTHARAM	Mr. K. Sivapathasundaram	T. Balasubramaniam	T. Srinivasan	S. Nadarajah	M. Ramkumar
KANAPATHIPILLAI	Mr. S. Kandasamy	G. Theivendrarajah	R. Nadarajasundaram	V. Srisakandrarajah	S. Rajanayagam
PAULPILLAI	Mr. M. Ramakrishnan	K. Dharmapathy	T. Kalaroopan	C. S. Sivakumar	T. Srisakthivel
ABRAHAM	Mr. R. R. R. Blanchard	G. Nirmalarajan	K. Manoharan	S. Sooriyakumaran	V. Balasundran

THE CO-CURRICULAR ASSOCIATIONS — 1971

Despite the eclipse imposed by the April insurgency the various Associations which promote the cultural and moral development of the Hartleyites throbbed with unflinching animation and edification. Perhaps the most significant event was the birth of a new Association. The Natural Science Association for the Biology Students on the 13th of October 1971. A special mention should also be made of the fact that history was created by the Grade 12 & 11 unions by giving Tamil an honoured place at their Annual Dinners. The respective Secretaries of the various Associations report that the year was a successful one in every respect and thank the Patron and the Vice-Patrons for their patronage and guidance which made the success possible. The chronicle which follows contains only the very important events culled from the reports submitted by the Secretaries.

- A. Grade 12 Union**
7-12-71 Annual Dinner
- B. Grade 11 Union**
18-11-71 Annual Dinner
27-11-71 Address by Mr. N. Krishnarajah of the Ceylon Law College, Debating Team.
- C. Social Science Association**
2-3-71 Address by Pandit V. Paranthaman — கண்ணகியா மாதவியா கற்பில் சிறந்தவள்”
20-10-71 Address by M. Sivasithamparam Esq., Ex-Speaker, House of Representatives — “The Bangladesh Problem”
12-11-71 Geographical and Historical Tour of the Northern Peninsula.
- D. Scout Troop**
Feb. '71 Camp at Casurina Beach, Karainagar.
March '71 Retirement of Mr. Sam Thambapillai and the appointment of Mr. T. Ratnasingham as Scout Master.
July '71 Successful benefit show thanks to Mr. C. Jothiravi.
R. G. Rajamanoharan became a Queen's Scout.
P. Harichandran } Passed the Junior chords
B. Sivanesan }
N. Sivakumar, the Troop Leader, followed the Pre-Warrant Training Course conducted by the Scout Association.
Sept. '71 Camp at Old Park, Jaffna.
- E. Hindu Students' Union**
Vijaya Dasamy Celebration.
Thiruketheeswaram Festival.
- F. Student Christian Movement**
Participated in the J.I.C.C.F. Annual Meeting, Chundikuli.
K. Karunanithy won the First Place and a Gold Medal in the Oratorical Contest organised by the Y.M.C.A., Naval in Memory of the late 'Chinnannan'—Rev. Jesusagayam.
- G. Periodicals**
இயற்கை கவிஞ்ஞானி—Published by Natural Science Association. (Editor—A. N. Selvarajah.)
கலைஞன் குரல் Published by the Social Sciences Association. Editor—K. Thangavelautham.)

GRADE 12 UNION DINNER

THE PRINCIPAL REPLIES TO THE TOAST OF THE COLLEGE

M. THAYAPARAN
proposes the toast of the Guests.

GRADE 12 UNION DINNER

THE CHIEF GUEST MR. W. D. C. MAHATANTILA
Director of Education, Northern Region.

PRESIDENT R. NADARAJASUNDERAM

THE OFFICE BEARERS - 1971

Patron: THE PRINCIPAL

Association	Vice-Patron	President	Vice-President	Secretary	Treasurer
Grade 12 Union	Mr. M. Shanmuganathan Mr. P. Balasingam	R. Nadarajasundaram R. Nadarajasundaram	R. Alvapillai P. Ilavalaan	T. Balakrishnan R. Alvapillai	V. Sriskandarajah N. Sundaralingam
Grade 11 Union	Mr. D. M. Somasundaram Mr. V. K. Sivapirakasam	M. Shanthakumar A. Sriharan	S. Anandan G. D. M. Kulasingam	V. Premial Kumarasiri M. Selvalingam	J. Jeyaranjan A. Yoganathan
Social Sciences Association	Mr. C. Jothiravy	N. Mahendrarajah M. Arudchelvam	T. Karunakaran	K. Tharmapathy N. Vishnukanthan	A. Sriskandarajah
Natural Science Association	Mr. K. Sivapathasundaram	P. Vivekanandan	R. Sivaramalingam	K. Thavarajah	K. Veerasingam
Hindu Students' Union	Mr. M. Kanapathipillai Mr. S. Kandasamy Mr. M. Ramakrishnan	K. Lalithakumar	A. Shanmuganathan	N. Sivakumar	S. Sooriyakumar
Student Christian Movement	Mr. D. R. Arumaynayan	J. W. A. Strong A. Gnanasegaram A. G. Paul	A. Kirubathasan R. Rajadurai S. Premakumar	S. Selvakumar R. Jeyachandrakumar J. R. Blanchard	S. Selvendran A. G. Paul A. Gnanathanan
Hostel Union	Mr. T. Nithiyaratnam Mr. A. Mark	A. Gnanadas N. Visahan S. Sivanandam	M. Srikantha K. Kulasabanathan C. J. Jeevaraj	R. Packiyarajah C. Kumardas M. Rajasingam	K. Thavarajah T. Sivasothy S. Sivarajah

The Report of the Hartley College Past Pupils Association

PERIOD 1-10-70 — 16-10-71

The Association has grown, but though this is the 38th year after its founding, the registered membership stands only at 100 and we feel that it should be much larger and proportionate to the size, achievements and traditions of our College. At the last Annual General Meeting, it was almost decided that each executive committee member should enrol at least twenty past pupils as members, but the pity is that it still remains a pious wish.

Among the Past Pupils a genuine desire is evident that the coming generations too should get the all-round education that they got, and that the School should be helped to develop along the right lines. This augurs well for the school anyway. The Executive committee feels that one way by which the growth of the school can be helped and a sense of unity, loyalty and friendship built up is by the Past Pupils keeping themselves informed of the activities at School by buying the school annual—The Hartley College miscellany every year. Past Pupils who do not have children at College now, should do well to book copies of the miscellany in advance. All past pupils should also send to the Editors any new information they have about themselves and other past pupils, for publication in the issue every year. Thus even greater devotion, loyalty and support can be ensured and a deterioration in the general standards at school, prevented.

It is our duty to pay a tribute to Mr. S. Ratnasabapathy, who during his 3½ years of Principalship, carried on successfully the traditions of the long line of distinguished Principals and also brought honour to the College at the University Entrance Examinations. His photograph

was unveiled in the college hall at the last annual general meeting, by the President Mr. T. Murugesampillai. We wish all happiness in his retired life. We wish to take this opportunity to welcome one of our distinguished Old Boys Mr. C. Rajadurai, as our Principal and we look forward to another glorious era under his leadership.

It is with deep regret, that we record the passing away during the year of Mr. S. P. Nadarajah, one of our Vice-Presidents, who was not only a very loyal and enthusiastic past pupil, but also had contributed much to the progress of the school. We also remember with regret the passing away of Mudalyar N. Velupillai, one time President of the Association.

In conclusion the Executive Committee thanks all the past pupils who have helped in the working of the Association and it looks forward to still closer co-operation in the future.

The following were elected as office-bearers for the ensuing year at the General meeting held on 17th October 1971 :—

President :

The Honourable K. B. Ratnayake,
Minister of Sports and Parliamentary Affairs.

Vice-Presidents :

Mr. T. Murugesampillai
„ S. Velumurugu
„ R. M. Gunaratnam
„ S. C. RasaRatnam
„ S. Kandasamy

GRADE 11 UNION DINNER

The Chief Guest Mr. T. J. Rajaratnam
District Judge, Point Pedro.

President A. Sribaran

K. Karunanithy
proposes the vote of thanks.

QUEEN'S SCOUT

R. G. Rajamanoharan

JUNIOR CHORD

B. Sivaneson

JUNIOR CHORD

P. Harichandran

U. N. ART COMPETITION

Nov. '71 (Group III)

N. Navaratnam
1st Place

S. Anandabalan
Highly Commended

Secretaries :

Mr. M. Ramakrishnan
,, R. S. Ramanathan

Treasurer :

Mr. S. Sellathurai

Asst. Treasurers :

Mr. S. S. Somasundaram
,, P. Veeravagoo

Members of the Executive Committee :

1. Mr. T. Kengaderan
2. ,, R. Kanapathipillai
3. ,, S. Veerasingam
4. ,, S. Muthucumarasamy

5. ,, W. N. S. Samuel
6. ,, S. Magasu
7. ,, C. Balasingam
8. ,, V. Thambipillai
9. ,, V. Sethunayagam
10. ,, S. Sittampalam
11. ,, R. Rudran
12. ,, C. M. Kandapoo

Auditors :

Mr. C. Ratnavel
,, S. Ratnasabapathy

W. N. S. Samuel
Hony. Secretary

THE NAMES IN THE PHOTOGRAPHS

THE PREFECTS' GUILD

- Seated (L.—R.)* The Principal, M. Shanthikumar, S. Sivaskantha, T. Prabakaran, T. Thambapillai, S. Manoranjan, V. Veimurugu.
- Standing (L.—R.)* N. Devarajah, V. Sundramoorthy, K. Premnath, S. A. Selvendran, J. Jayakumar, S. Selvakumar, E. Mohan, V. J. Figarado, S. Thiruloganathan.
- Absent :* S. Mariaratnam, (Head Prefect, Jan. — Aug.) S. Vijeyakumar, (Head, Prefect, Sept.—Dec.), V. G. Wilson, S. Jeyasunderam, V. Raveendran, T. Ramakrishnan, T. Gnanadurai.

SOCCER 1ST ELEVEN

- Seated (L.—R.)* The Principal, V. Mahalingasivam, G. Theivendrarajah (Capt.) P. Anpalagan (Vice-Capt.), V. J. Figarado, Mr. C. Jothiravi (Coach)
- Standing (L.—R.)* K. Dharmapathy, R. Raveendralingam, T. Karunakaran, N. Visakan T. Balasubramaniam, S. Mohanadas, A. N. Sivarajah, M. Manoharadas, R. Jeyagobal.

SOCCER 2ND ELEVEN

- Seated (L.—R.)* Mr. C. Ratnavel (Prefect of Games), Mr. T. Ratnasingam (Coach), V. Satkunaseelan (Vice-Capt.), K. Priyadharsan (Capt.) N. Senthivel, S. Sundaralingam, The Principal.
- Standing (L.—R.)* J. R. Blanchard, K. Mohan, P. Swaminathan, E. Mohan, B. Rajalingam, R. Kugathas, K. Balasubramaniam, S. Sujendranath.

SOCCER 3RD ELEVEN

- Seated (L.—R.)* Mr. C. Ratnavel (Prefect of Games), Mr. D. R. Arumaynayagam (Coach), K. Muruganandam (Vice-Capt.) P. S. Sivakumar (Capt.), S. Ramachandran, P. T. K. Irayanar, The Principal.
- Standing (L.—R.)* S. Umakanthan, S. Manoharan, N. Premarajah, M. Raveendrakumar, S. Jeyaseelan, R. Blanchard, P. Loganathan, M. Yogendrakumar.

INTER HOUSE ATHLETIC CHAMPIONS

Sherrard House

- Seated (L.—R.)* V. J. Sugumar, S. Vijayakumar, T. Yoganathan, M. Sivaperuman, N. Sivakumar (Capt.), S. Karuneswaran, A. G. Paul, Mr. J. S. Rajaratnam (House-Master).
- Standing (L.—R.) 1st Row :*
S. Rubendran, S. K. Raveendran, S. Ramajeyam, T. Gnanadurai, C. Jeevaraj, S. Manoranjan, R. Rajanathan, S. Balasingam, S. Balakumar.
- 2nd Row :* K. Thayaparan, A. Raveendran, N. Rathakrishnan, P. Baskaran, N. Irayanar, S. Subramaniam, R. G. Rajamanoharan, V. Jeyakumar, P. Selvakumar, S. Ravikumar, S. Vadivefu, M. Kananathan.

- 3rd Row : K. Rajakaruna, K. Amirthalingam, K. Mohan, A. Tharmakulasingham, V. Premakumar.
- Ground (L.—R.) K. Pulendran, S. Manoharan, V. Kugathasan, P. Sivakumar, S. Sivam, M. Seeralan.

CRICKET 1ST ELEVEN

- Seated (L.—R.) Mr. C. Ratnavel (Prefect of Games), J. R. Blanchard, M. Manoharadas, A. Puvaneswaran (Capt.), T. Prabakaran (Vice-Capt.), A. N. Sivarajah, V. Satkunaseelan.
- Standing (L.—R.) R. Jeyachandrakumar, S. Sundaralingam, N. Caveendra, N. Senthivel, K. Priyadharsan.
- Absent : K. Mathivanan.

CRICKET 2ND ELEVEN

- Seated (L.—R.) The Principal, J. R. Blanchard (Vice-Capt.), M. Manoharadas (Capt.), V. Satkunaseelan, Mr. M. Ramakrishnan (Coach).
- Standing (L.—R.) S. E. Manoharan, T. D. Sathiyamoorthy, K. Mathivanan, N. Senthivel, S. Suntharalingam, S. Deivendran, K. Amirthalingam, S. Sujendranath.
- Absent : K. Priyadharsan.

BADMINTON TEAM

- Seated (L.—R.) The Principal, M. Manoharadas, V. Satkunaseelan, Mr. K. Sivapathasunderam (Coach).
- Standing (L.—R.) M. Yogendrakumar, S. Manoharan, S. Deivendran, R. Blanchard, S. Sujendranath, N. Rathakrishnan.
- Absent : S. Sivanandan.

HOUSE SOCCER CHAMPIONS (Seniors)

Kanapathipillai House

- Seated (L.—R.) Mr. S. Sellathurai, R. Jeyagobal, G. Theivendrarah (Capt.), P. Anpalagan, R. Raveendralingam, Mr. S. Kandasamy (House-Master).
- Standing (L.—R.) S. Sriskandarajah, R. Yoganandam, T. Nadarajasunderam, V. Satkunaseelan, E. Mohan, N. Sundaralingam, C. Anandarajah.

HOUSE SOCCER CHAMPIONS (Juniors)

Thamotheram House

- Seated (L.—R.) Mr. K. Sivapathasuntharam (House-Master), J. A. W. Strong, S. Sundaralingam, N. Sivarajah, K. Karunakaran, S. Deivendran, T. Balasubramaniam.
- Standing (L.—R.) S. Premkumar, K. Nanthakumar, J. R. Jeyarajan, P. Chandrasekaram, S. Sivarajah, S. Shanmuganathan, N. Ganeshalingam.

CLASS SOCCER CHAMPIONS

Grade 12 Bio.

Seated (L.—R.) C. S. Sivakumar, S. Mohanadas, V. J. Figarado, R. Packiarajah (Capt.), Mr. K. Sivapathasuntharam (Class Teacher), A. N. Sivarajah, T. Rathakrishnan.

Standing (L.—R.) A. N. Selvarajah, P. Vivekanandan, C. Yogeswaran, J. Jeyakumar, S. Vimalachandran, N. Sri Sathivel, K. Thevarajah.

CLASS VOLLEYBALL CHAMPIONS

Grade 11 Arts

Seated (L.—R.) Mr. V. K. Sivapiragasam, K. Dharmapathy, N. Rajalingam, M. Arudchelvam, Mr. C. Jothiravy.

Standing (L.—R.) K. Karunanithy, N. Vishnukanthan, K. Jegatheesan, K. Sivagnanasunderam, K. Thangavelautham.

THE SCOUT TROOP

Seated (L.—R.) The Principal, S. Sithamparanathan, B. Sivanesan, N. Sivakumar, R. Rajamanoharan, P. Harichandran, Mr. T. Ratnasingam (Scout Master).

Standing 1st Row (L.—R.)

A. Sivaseelan, V. Canagavelrajan, N. Premraj, S. Sooriyakumar, S. Elilthamilvalavan, K. Vasan, R. Arumugarajah, P. Muraleetharan, V. Sriram.

Standing 2nd Row (L.—R.)

T. Sivanesan, K. Shanmugathan, R. Jeyandran, B. Sivanathan, R. Navaratnarajah, S. Prabakaran, S. Sithampararajan, T. Yoganathan, K. Sathiaraj.

THE STAFF

Principal:

C. Rajadurai

B. Sc. (London), Dip-in-Ed. (Ceylon)

Deputy Principal:

W. N. S. Samuel

B. A. (London), Dip-in-Ed. (Ceylon), Tr. Counsellors' Certificate, Sectional Head Social Studies.

K. Veeragathy

Tamil Trained, Pundit (Gr. II Sp. Post)

K. Sivapathasundaram

B. Sc. Honours (Madras), Dip-in-Ed. (Ceylon)

K. Sithambarapillai

B. A. Honours (London), Dip-in-Ed. (Ceylon)

S. C. Rajasingam

M. A. (Madras)

J. S. Rajaratnam

B. A. (Calcutta), Tamil Trained (First Class), Teacher Counsellors' Certificate

S. Sellathurai

B. Sc. (Ceylon) Section B Chemistry

P. Balasingam

B. A. (Ceylon) Section B History

V. K. Sivapiragasam

M. A. (Annamalai), Special Tamil First Class

S. Navaratnam

B. Sc. (Madras)

K. Nadarajah

B. Sc. (Ceylon)

S. Kamalanathan

B. Sc. (Ceylon)

C. Jothiravy

B. Sc. (Poona)

N. Gunaseelan

B. Sc. (Ceylon)

M. Kanapathipillai

B. A. (Ceylon), Vidwan (Annamalai), Dip-in-Tamil (Ceylon)

Mrs. S. Sellathurai

B. Sc. Part I (London), Teachers' Certificate in Music (N. C. O. M. S.)

R. R. R. Blanchard

Vocational Trained (First Class)

M. Ramakrishnan

Maths Trained G. T. C. (First Class)

Mrs. P. Kulasegaram

Specialist Eng. Trained Palaly T. C. (First Class)

D. R. Arumainayagam

Specialist Eng. Trained Palaly T. C. (First Class)

D. M. Somasundaram

G. S. Q. (Ceylon)

A. Mark

Advanced Dip-in-Art (Govt. College of Fine Arts)

T. Nithiaratnam

Teachers' Cert. in Phy. Ed. (Saidapet).

Office:

E. C. Manuelpillai

Accounts

S. Sivasankaran

General

Library :

S. Parayogajeyam

Laboratory

K. Rajaratnam

S. Nanthakumar

Minor Staff :

K. Sinnathurai

S. Balasubramaniam

S. Sellathurai

Watcher :

K. Sinnakilian

Printed by Nicholas James of No. 20, Fifth Cross Street, Jaffna at St. Joseph's Catholic Press, Jaffna
for the Principal, Hartley College, Point Pedro.

